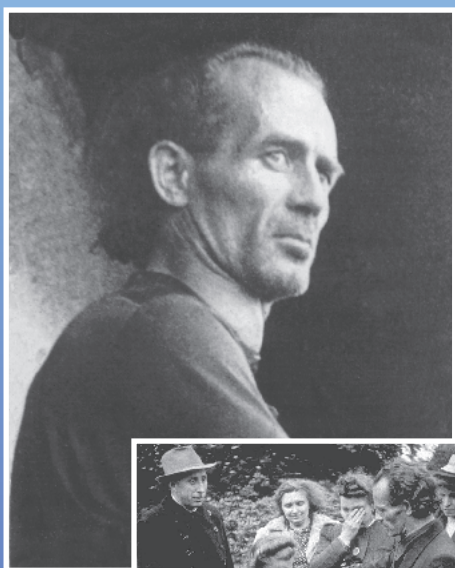

פועלו של ברוננו גרונינג

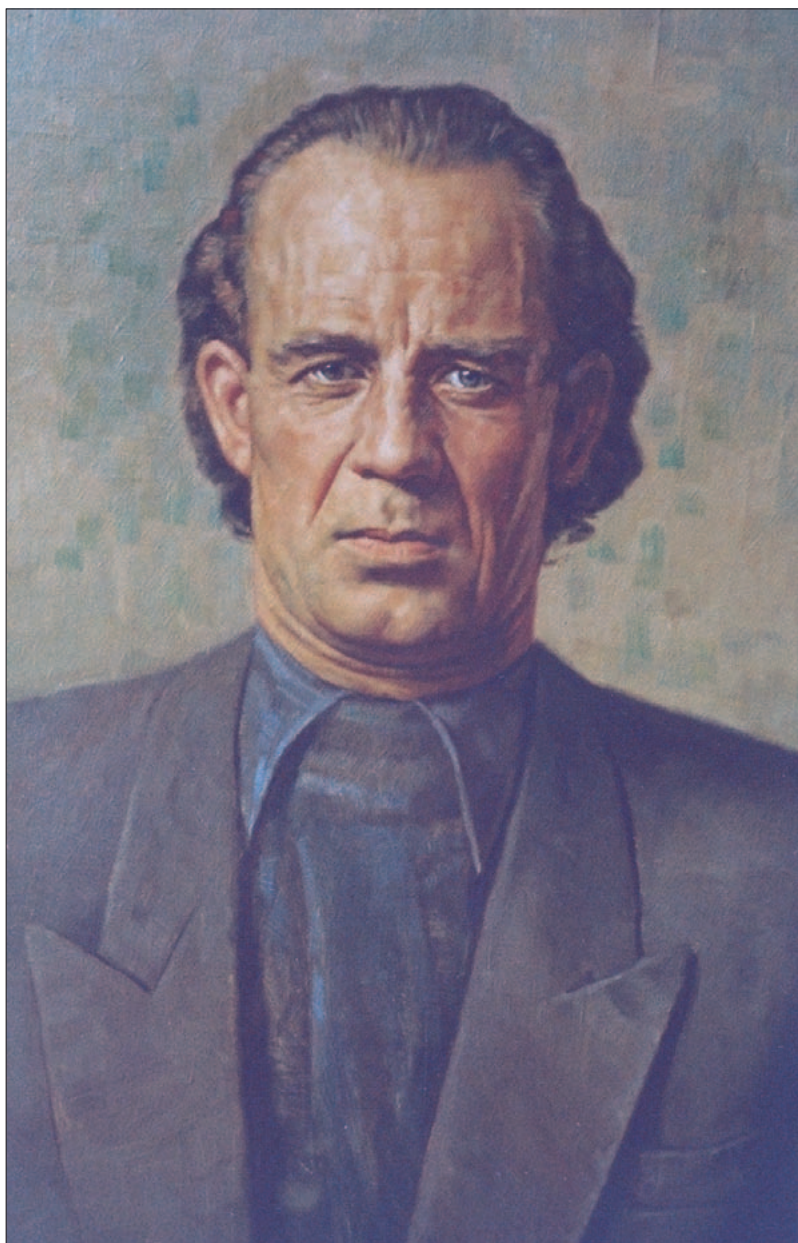
במהלך

חייו

וכיום

תומס אייד

ברונו גרונינג

פועלו של ברונו גרונינג

במהלך חייו וכיום

פועלו של ברונו גרונינג

במהלך חייו וכיום

תומס אייך

חוג ידידי ברונו גרונינג

ספר זה אינו למכירה - פריט חוג ידידי ברונו גרונינג.
תפוצתו בעזרת תרומות.

1st Edition 2010

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.,
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing,
גרמניה

Internet: www.bruno-groening.org/hebrew

פרסום זה, כולל כל תוכנו, זכות היוצרים מוגנת לפי חוק. כל העתקה,
שחזור, תרגום, מיקרופילם, אחסון אלקטרוני ועיבוד ללא רשות רשמית
בכתב של Kreis für geistige Lebenshilfe e.V. היא בהחלט אסורה לפי
החוק.

Orderno. 973,02 hebräisch

מהדורה מקורית בגרמנית:

Das Wirken Bruno Grönings damals und heute
ISBN 978-3-927685-43-7 deutsch

תוכן עניינים

11	מבוא
13	הקדמה

חלק I: דמותו של ברונו גרונינג

22	פרק 1: חייו
----------	-------------

ילדות ונעורים 22 – שנות ההכנה 23 – רופא הפלאים מהרפורד 25 – "תופעת גרונינג" והמדע 27 – ה"טרברהוף" 29 – עושי עסקים סביב גרונינג 31 – סובלנות כלפי רמאים 33 – המשפט הגדול הראשון 34 – גלולות גרונינג 35 – איגוד גרונינג 37 – המשפט הגדול 38 – פרידה מאיגוד גרונינג 42 – המלה שלו מרחיקה מחלה 44 – המשפט המשפט 46 – דרכו מסתיימת בפריס 46

51	פרק 2: שיטתו של ברונו גרונינג
----------	-------------------------------

אומן בעולם הרוחני 51 – החזרה הגדולה בתשובה 52 – "Heilstrom" 55 – "Einstellen" 56 – "Regelungen" 58 – הרצון החופשי 59 – טוב ורע 60 – ההנהגה האלוהית 62 – מחשבות הן כוחות 63 – האדם הוא רוח 65 – אלוהים הוא הרופא הגדול מכולם 67 – עצמים מוטענים 67 – ההחלמות ממשיכות להתרחש 69 – חוכמת החיים של ברונו גרונינג 70

73	פרק 3: שרלטן או עושה ניסים?
----------	-----------------------------

בישוף כעד בן-זמנו 73 – לעניין הבדיקות בהיידלברג 74 – אי הבנת הגרעין העיקרי לפעילות גרונינג 77 – חוות הדעת של היידלברג 78 – ברונו גרונינג ומונחים רפואיים מקצועיים 79 – דרך הטיפול הרוחנית של גרונינג 80 – באמצעות גרונינג פועל הכוח האלוהי 81 – נגד צורת החשיבה החומרי 82 – גרונינג פועל על האדם כמכלול 83 – גרונינג והרפואה 84 – גרונינג מנקודת הראות של המדע הבין-תחומי 86

פרק 4: עדויות אנשי התקופה 91

עדות האב 91 – יכולות מיוחדות כבר בדנציג 92 – שכנות עם
ברונו גרונינג 92 – אחיין מדווח 95 – בבעלותו לא היה כסף 96 –
מי שמרפא צודק 97 – התרשמויות מהטבררהוף 98 – עוד ועוד
החלמות 99 – אתה בריא! 101 – לחשוף את השקר 102 – אדם
אמיתי 105 – הבריאה בעזרת הכדור 107 – עימדי! 108 – הבריא
מסרטן 109 – אמשיך לעזור 110 – הכל הוכן 111

חלק II: חוג ידידי ברונו גרונינג

פרק 5: תכלית ומטרות החוגים 115

החוגים הראשונים 115 – מפגש חוג 117 – חשיבות מפגש החוג 119
– עבודת צדקה 120 – תועלת מפגשי החוג 121

פרק 6: מבנה חוג הידידים 123

מנחי חוגים, מעגלי עבודה ומעגלים סגורים 123 – מעגלי דו"חות
ההצלחה 124 – הקבוצה הרפואית-מדעית 125 – ארכיון ברונו
גרונינג 128 – תובנות לאור הגאולה 128 – עבודת הפרסום 138 –
עבודת התרגום 140 – ההוצאה לאור של גרטה הויזלר 140

פרק 7: האם חוג ידידי ברונו גרונינג הוא כת? 143

אינו קשור לשום דת 143 – חשיפת המצוקה 144 – החלמה היא
חסד 146 – לא כת! 147

פרק 8: דו"חות החלמה/הצלחה 149

תיעוד רפואי 149 – ההחלמה הופכת לטיהור 150 – החלמה
מאסטמה 151 – השיתוק נעלם 153 – הארתריטיס נעלם 155 –
הנכות נעלמה 156 – ההמתנה השתלמה 160 – אין דבר בלתי
אפשרי עבור אלוהים 162 – הצלחה אחרי הצלחה 163 – דיווחי
החלמות בעיתונות 165 – שחרור מכאבים 167 – יכירו בהם
בהתאם למעשיהם 169

חלק III: האם ברונו גרונינג יכול להציע פתרונות לבעיות שמתעוררות כיום?

פרק 9: הסדר מגיע לכל דבר 172

ביטחון במקום חרדה 172 – חוסר אנרגיה 175 – רכישת אמונה 176 – חיי אמונה עם ברונו גרונינג 178 – "פילוסופיית החיים" של מוסיקת רוק 180 – ההתמכרות נעלמה 183 – הרמוניה בנישואים 188 – הרמוניה במקום גירושים 190 – מציאת דירה 191 – מציאת עבודה 193 – עזרה בבחינות 194 – הגנה אלוהית 196 – התמודדות עם החיים 199

פרק 10: השגתו על כדור הארץ! 201

החלמת בעלי-חיים 201 – הרמת ידיים מצד הוטרינר, החלמה בעזרת Einstellen 202 – החלמה מ'שיתוק כלב דכשונד' 203 – החלמת צמחים 205 – עזרה אלוהית במקום כימיקלים 205 – אלוהים רוצה לעזור 206 – עצים חולים מחלימים 207 – החלמות נוספות של עצים 209 – האדם אחראי לטבע 210 – האדמה היא אימנו 212 – הטבע הוא אלוהים 214

פרק 11: מקור כל הרוע 217

נגד חומריות 217 – המשבר בתקופתנו 218 – רוח התקופה 219 – כוח הממון 221 – רק אלוהים יכול לעזור 223 – אינו משתחוה לכסף 223 – אהבה מכריעה אגואיזם 225

פרק 12: נביאי השקר 227

א. רפואה ויצרני התרופות: מיטיבי האנושות או השוט שלה? ... 228
הרופא: מסייע או גורף רווחים? 228 – תוצאות השימוש בתרופות 229 – התנהלותה של תעשיית התרופות 231 – זיהום גוף האדם 234 – ניסויים בבעלי-חיים כאלילי 236 – אסונות במקום הצלחות 237 – זה אינו נתון בידי הרופאים 238

- ב. הגן: האדם רוצה להיות הבורא 240
- ריפוי גנטי 240 – רישום פטנט על החיים 241 – לטובת האדם? 242
– מניפולציית האמת 243 – המלאכותי: מניפולציית החיים 245 –
אמיתות חלקיות כבסיס להתנהלות המדעית 247 – האדם הינו ברוא
ולא בורא 248
- ג. האטום: אבן בניין של החיים 250
הזאב בפרוות הכבש 250 – סופה של הבריאה? 252 – לפעול נגד
התוכנית האלוהית 254
- ד. המוצא: חזרה החלטית בתשובה 256
פניית עורף למוכר 256 – הכוח לחזרה בתשובה: האהבה 257 –
צפי 258
- הערת סיום: מדוע ברונו גרונינג? 260

הסבר מושגים בגרמנית:

Heilstrom: זוהי המלה בה השתמש ברונו גרונינג לתאר את הכוח האלוהי, את אנרגיית הזרם המרפא המביאה להבראה.*

Einstellen: התכווננות לכוח האלוהי, לזרם המרפא, והפנמתו.

Regelung: דרך זרימת ה-Heilstrom הגוף עובר תהליך טיהור שניתן לחוותו ככאב (כאבי וויסות/הכאב המרפא). המחלות מתנקות מהגוף. לתהליך זה ברונו גרונינג קרא Regelung(en).

* בגרמנית המלה 'Heil' פירושה קדוש, שלם, בריא, והמלה 'Strom' פירושה זרם.

מבוא

ב-1949 פעילותו של ברוננו גרונינג משכה תשומת לב בעולם כולו. התרחשו החלמות נפלאות ואלפי חולים התקהלו במקומות בהם הוא הופיע. למרות ש"רופא הפלאים" נפטר ב-1959, חוג הידידים משמר את מורשתו הרוחנית, והחלמות עדיין מתרחשות כיום.

ב-1985 שמעתי על חוג ידידי ברוננו גרונינג, חשבתי שהוא מעניין והצטרפתי. מאז היו לי מספר חוויות יוצאות דופן, כולל, למשל, החלמה ספונטנית ממחלת עיניים ממנה סבלתי.

במשך למעלה מעשר שנים היה עליי להרכיב באופן קבוע משקפיים בחוזק +3.5. באוגוסט 1985 יכולתי להפסיק להרכיב אותם מיום אחד למשנהו ללא כל בעיה נוספת. ראייתי היתה זהה ללא משקפיים כפי שבעבר היתה בעזרתם.

הדבר היה מדהים עוד יותר מאחר שלא שוחחתי קודם לכן עם איש מחוג הידידים. פשוט ביקשתי בלבי את עזרתו של ברוננו גרונינג. איש לא ידע על כך.

בדיקה נוספת אצל רופא עיניים בדצמבר 1985 הראתה שעייניי אכן הבריאו. חדות ראייתי היתה מושלמת ולא היה לי עוד צורך להרכיב משקפיים.

חוויה זו ודומות לה שכנעו אותי לגבי יעילות כוח הריפוי של ברוננו גרונינג והחלטתי לעזור בפועלו. זכיתי להכיר את המבנה והנהלים של חוג הידידים ולמדתי להכיר טוב יותר את שיטתו של ברוננו גרונינג. מאז אני משתייך לחוג ידידי ברוננו גרונינג במשך שמונה שנים וראיתי אנשים רבים שזכו מחדש בכריאותם ובשמחת החיים שלהם. כמנחה חוג לעיתים קרובות חוויתי מחפשי עזרה שזכו מחדש בכריאותם פשוט על-ידי הפנמת שיטתו של ברוננו גרונינג.

עקב חוויות אלה עלה בי הרצון לכתוב ספר שיתאר את פעילותו של ברוננו גרונינג ואת עבודת חוג הידידים. ספר זה מהווה את התוצאה. כוונתו להיות נאמן לדרך התרחשות האירועים סביב אדם

אותו כינתה אניטה הוהנה כ"המרפא הראשון והמפורסם ביותר ברפובליקה הפדרלית (גרמניה)" בספרה "Geistheiler heute". יישפך אור על עבודתו של "רופא הפלאים של הרפורד" מהופעתו הפומבית הראשונה בסוף שנות הארבעים ועד מותו ב-1959 ולאחר מכן.

לקראת הסוף נראה לי יעיל לחלק את הטקסט לשלושה חלקים. החלק הראשון עוסק בברונו גרונינג האיש, חייו ושיטתו, והתרשמויות עדי ראייה ממנו. החלק השני מציג את חוג ידידי ברונו גרונינג בצורתו הנוכחית, והחלק השלישי מצביע על כך ששיטתו ופועלו של ברונו גרונינג הם הרבה מעבר לאספקט ההחלמה: אפילו בעיות כלל עולמיות כמוות של היערות, הרס הסביבה, תלות בסמים, וכו', יכולות להיפתר בעזרתו.

ברצוני להודות לגב' גרטה הויזלר שהעניקה לי גישה לארכיון ברונו גרונינג, ולכל העובדים בבית ההוצאה לאור של גרטה הויזלר שעזרו לי בכתיבת הספר.

כולי תקווה שכל הקוראים יהיו מוכנים להסתכל על האירועים סביב ברונו גרונינג ללא דעות קדומות ולשכנע עצמם באמיתות דבריו. לא לחינם הוא אמר שוב ושוב:

"האמן ובטח";

הכוח האלוהי עוזר ומבריא!"

הקדמה

כאשר ב-1949 ברונו גרונינג הגיע בפעם הראשונה לתשומת הלב הציבורית, ארבע שנים לאחר תום מלחמת העולם השנייה, האירועים שסבבו אותו עוררו תדהמה ומבוכה. איש לא יכול היה להסביר את ההחלמות שהתרחשו. ב-24 ביוני, 1949 ה-"Münchener Merkur" פרסם כדלהלן:

"הרפורד, עם ברונו גרונינג, הפכה למטרה לעלייה לרגל של אלפי אנשים מכל קצוות גרמניה. "ריפויי הפלא" שלו מועברים מפה לאוזן. ועדות חקירה מדעיות, ממשלת צפון הריין ווסטפליה, המשטרה, העיתונות, כולן מודאגות בקשר לאיש זה. חלקם מכנים אותו גומל החסדים, נביא או שליח אלוהים. אחרים מכנים אותו שרלטן. (...)

אכן, אין להכחיש של"רופא הפלאים" של הרפורד היו תוצאות סנסנציוניות. הנכים שוברים את הקביים שלהם, העיוורים יכולים שוב לראות ואנשים עם מחלות ריאות, קיבה ואסטמה, מחלימים."

העולם נדהם. כיצד דברים שכאלה אפשריים? איך ברונו גרונינג יכול היה לגרום להחלמות שאפילו יכלו לעמוד במבחן הרפואה? הוא מסביר בעצמו:

"לא אני מרפא, אלא הכוח האלוהי מבריא דרכי."

ובמקום אחר:

"אם אתם מאמינים שתבריאן, אז כבר קיבלתם עזרה. פשוט תאמינו!"

איך אדם, החושב בצלילות, נאור במאה העשרים, יכול להתמודד עם הכוח האלוהי? איך אמונה שאינה נתפשת בהיגיון, אמורה לגרום להחלמות כמו אלה שהתרחשו סביב גרונינג על בסיס יומיומי?

כדי לענות על שאלות אלה, יש לחזור ולהבין את הגורם האמיתי למחלה. אנשים רבים חיים כיום בתחושה שמחלה הינה אקראית והיא מופיעה ותוקפת את האדם 'לפתע פתאום'. אך ברונו גרונינג אומר:

"ככל שהאדם התכחש לאלוהים, במודע או שלא במודע, כך החיים פחתו בגופו, כך שבקושי נשארו בו חיים עבור תגובת אבריו בהתאם לרצון בעליו. הוא כבר לא יכול היה לעבור את חייו בשיא אונו. בכך הוא נטש את מקור כוחו. בסופו של דבר הוא איבד את הקשר שלו עם מקור הכוח האלוהי האדיר. הוא כבר לא יכול היה להפנים את הכוח האלוהי. ולכן הוא, גופו, הפך לשבר כלי."

הסופר האוסטרי הנס שטרנדר כתב בצורה פשוטה בספרו מקנה הידע "Der Wunderapostel":

"ולסיכום, ברצוני לספר לכם על המשמעות העמוקה יותר של המחלות, כי אנשים אוספים צמחי מרפא עקב מחלותיהם עבור ריפויין.

אתם רואים אנשים הלוקים במחלות רבות וכמות עצומה של סבל, הסוחבים עצמם על פני האדמה, גונחים תחת עומס הנכויות שלהם. הדבר אמור היה להוביל את האנשים לשאול לפני זמן רב מהי הסיבה האמיתית למחלה? כי אם אלוהים, כפי שהם אומרים, ברא את האדם בצלמו, והדבר נכון, אז אלוהים, שהוא מושלם, כנראה ברא את האדם כך שיהיה מושלם, כלומר, בריא. ומאחר שהאדם מקורו מאלוהים, ורוחו הינה חלק מרוח האלוהים וחלק מישותו, אז עליו להיות דוגמה לבריאות, כי אין מחלה עם אלוהים.

ואם מישהו עונה: "האדם פשוט רגיש למחלות", אז אני מגיב בשלווה: "לא, איש אינו 'פשוט רגיש' למחלות! להיפך הוא הנכון, האדם עצמו מזמן ומושך את המחלה, ומחפש אותה ומעמיס אותה על עצמו!"

כי כל מחלה הינה משהו לא טבעי, לא רוחני, אנטי אלוהי, ושטני!

אם זה כך, אז עלינו לשאול את עצמנו איך היא מתרחשת ואיך ניתן להימנע ממנה או להיפטר ממנה.

אם תסתכלו על החיים בטבע ועל האדם בתשומת לב רבה יותר, תוך זמן קצר תהפכו למודעים לעובדה שאין מקריות ביקום כולו, אלא שהכל מבוסס על הבינה והחוקיות האלוהית.

לכן גם על הבריאות והמחלה להיות מבוססות על חוקיות זו! ואין זה קשה להסיק מכך שכל עוד האדם חוסה תחת האור של החוק האלוהי, הוא יהיה בריא; וברגע שהוא צועד מחוץ לחסד מעגל החוק האלוהי ומפר אותו, הוא יהפוך לחולה!

הרמוניה עם אלוהים: בריאות.

ניתוק מאלוהים: מחלה.

יעקב לורבר כותב:

"אם האנשים לא היו מפנים עורף לאלוהים, אז הם לא היו מתדרדרים לעוני ואומללות. (...) מחלות הגוף הן תמיד רק כתוצאה מאי הציות למצוות הברורות שאלוהים העניק לאדם.

זה המתחיל ללכת בעקבותיהן מגיל צעיר, יחיה עד זיקנה ללא כל צורך ברופא. (...) אך כאשר האנשים החלו להידרדר, אז גם מחלות גופניות קשות במהרה השתלטו עליהם והם למדו להכיר בתוצאות בורותם או התעלמותם המוחלטת ממצוות האל.

כי אם האדם יודע איך לבנות מכונה משוכללת למטרה מסויימת, אז בטוח שגם יידע איך ניתן להופכה מתאימה לצרכים הרלוונטיים ואיך יש צורך לתפעלה כך שהיא לא תיהרס ותהפוך לבלתי כשירה לשימוש נוסף. וכאשר היצרן המומחה של המכונה אומר ומראה לאדם שקנה אותה לשימוש, מה עליו לעשות כדי שיוכל להשתמש במכונה ביעילות לאורך זמן, אז על הקונה גם לשים לב במדוייק לדברי הטכנאי המומחה. אך אם במשך הזמן הקונה, מתוך עקשנות או רשלנות, כבר אינו שם לב לדרך הטיפול והשימוש במכונה, אז עליו להאשים את עצמו בלבד אם המכונה נהרסת או הופכת לבלתי כשירה לשימוש רגיל, באופן חלקי או מלא.

אך אלוהים הוא "הטכנאי המומחה" הגדול מכולם לגבי גוף האדם אותו ברא עבור האדם לשימוש כ"מכונה" המשוכללת מכולן. אם הנפש משתמשת ב"מכונה" החיה הזאת בהתאם לעצה שניתנה במצוות האל, אז גם הגוף תמיד יישאר במצב בריאותי כשיר לשימוש. אך אם הנפש במשך הזמן הפכה אדישה והחלה לפעול בהתאם לגחמנותה,

מתעלמת ממצוות אלה של "הטכנאי המומחה" הגדול מכולם, הנצחי, אז היא יכולה להאשים רק את עצמה אם הגוף שלה הופך לזמין לכל סוגי הסבל."

השורות הבאות נמצאות בספר "בהרמוניה עם הנצחי" של האמריקאי ראלף וולדו טריין:

"בריאות – בריאות מלאה, עשירה וזורמת, היא מצב חיים רגיל וטבעי. כל דבר אחר אינו בגדר הנורמלי. אך מצבים בלתי רגילים, כחוק, נובעים מגורמים בלתי תקינים. אלוהים מעולם לא ברא חולי או סבל. הם תוצר ייחודי של האדם. הם נובעים כאשר הוא מפר את החוקים שלפיהם הוא אמור לחיות. אך אנחנו כל כך רגילים לראותם, שהתחלנו להתייחס אליהם, אם לא כמצב רגיל, אז כמשהו טבעי לחלוטין."

הנס שטרנדר מסביר איך הפרת מצוות האל בסופו של דבר מובילה למחלה ברורה בגוף:

"אלוהים באופן קבוע מזרים את כוח החיים שלו ליקום כולו. כל היצורים ניזונים מזרם זה בדיוק כפי שילד ניזון מחלב אימו וכך נהנה מבריאות שופעת וקורנת."

כך, מי שחי בהתאם לרצון האל, יזכה בשפע, ולכן בבריאות. כי הוא מותאם לאלוהים וחי בהרמוניה מלאה! (...)

אך ברגע שהאדם מפר הרמוניה זו עם אלוהים, כאשר הוא במודע או שלא במודע מפנה גבו לאלוהים ולמצוותיו הנצחיות, אז, כמובן, מתרחשת הפרעה במערכת היחסים בין אלוהים והאדם. ייווצר "קצר" קטן או גדול. אדם שכזה המפר את מצוות האל ידרדר מהאחדות וההרמוניה לתוך קונפליקט עם אלוהים, לתוך ידי היפוכו, חוסר הרמוניה. או שיהפוך לחולה נפש, כי כל ריב עם אלוהים הוא מחלת נפש!

ועכשיו הקשיבו! להתפרצות רוחנית זו, לחוסר הרמוניה זו עם אלוהים יש תוצאה בלתי נמנעת שזרם החיים הטהור של אלוהים אינו יכול לזרום ללא הפרעה ובמלואו לתוך היצור החוטא.

כתוצאה מזרם פחות זה, האור של הניצוץ האלוהי מתעמעם. התוצאה הנוספת היא שהניצוץ האלוהי המוזן בדוחק, אינו יכול עוד (...) למלא את הנפש בכוח האלוהי (...).

בדיוק כפי שאלוהים סידר זאת כך, שכוח החיים שלו יוכל להיות מופנם על-ידי הניצוץ האלוהי ולהיות מכוון לנפש, (...) באותה הדרך על הנפש, מצד שני, להזין בהתמדה את הגוף ולשמור על בריאותו.

ועתה, הקשיבו לזאת בקשר לאחד הניסים הגדולים ביותר ב"בית החי" של האדם! אלוהים ברא את גוף האדם וקישר אותו אליו בדרך כזו שכל איבר תואם לאיפיון אלוהי!

אם האדם פוגע באחד מהאיפיונים או המידות האלוהיים הללו, אז הנפש מתחילה להיהפך חולה, או במושגים ארציים, היא כבר אינה יכולה להפנים במלואו את כוח החיים האלוהי לתוך האיבר המייצג את המידה שבה פגע האדם. וכתוצאה מחסר זה, האיבר הופך לחולה כפי שקורה לצמח במרתף שאינו מקבל אור מלא מהשמש.

כך למחלה ישנם שלושה שלבים: תחילה פגיעה בנפש, שהיא מחלת הנפש, אז מחלת הנשמה (...) ורק כצעד אחרון המחלה מגיעה לגוף.

אז ביכולתכם לראות שכל מחלה גופנית היא עבור האדם שלא הבחין בחוסר ההרמוניה בנפש וכן לא בקונפליקט שבנפשו, ומהווה איתות קריטי שהוא נמצא בחוסר הרמוניה עם אלוהים.

כל מחלה גופנית ונפשית מהווה אזהרה לחזור ולשקם את ההרמוניה עם אלוהים לפני שיהיה מאוחר מדי ולחשוב מחדש איך הוא הפך את מצוות האל."

ברונו גרונינג הסביר כל זאת במילים פשוטות:

"אלוהים ברא את האדם יפה, טוב ובריא. וכך הוא רצה שיהיה. במקור האנשים היו קשורים לחלוטין לאלוהים; היתה רק אהבה, הרמוניה ובריאות, הכל היה אחד. אך ברגע שהאדם הראשון האזין לקול הרוע שהיה מחוץ לזאת, והלך בעקבותיו, אז הקשר ניתק, ומאז אלוהים נמצא פה והאנושות נמצאת שם. נפערה תהום גדולה בין אלוהים והאדם. אין קשר ביניהם. האדם בכוחות עצמו אינו יכול

להיות נאמן לאמונתו ולהתפלל, אך עדיין יותקף על-ידי הרוע במהלך חייו וייגרר לתהום. הגעתם לשם בחייכם, שם למטה. חוויתם אומללות, כאב וסבל נוראי. אני אומר לכם: אל תדרדרו עוד. במקום זאת אני קורא לכם לעשות את השינוי הגדול! עלו כלפי מעלה ואני אבנה עבורכם גשר מעל לתהום! עיזבו דרך זו של סבל ועלו על דרך האלוהים. בדרך זו אין אומללות, אין כאב, אין משהו שלא ניתן להחלמה – כאן הכל טוב. דרך זו מובילה חזרה לאלוהים!"

לפי שטרנדר מחלה גופנית היא האזהרה האחרונה לכך שהאדם עומד בפני קשר רופף עם אלוהים. אך כפי שכותב טריין, בני-האדם כל כך התרגלו למחלה שהם רואים בה כמשהו טבעי ומתעלמים מהאזהרה. נהיה ברור יותר ויותר כיום לאן הדבר מוביל: האדם מתעלם מאזהרה אלוהית זו ושועט הישר לאסון. הרס כדור הארץ ויחד איתו - כל האנושות, נראה שהוא רק עניין של זמן.

אך אלוהים רוצה למנוע צעד אחרון זה של האדם להרס כללי. הסימנים – המחלה, אסונות טבע וכו', לא זוהו על-ידי האדם, ואלוהים עשה מה שעשה בעבר: שלח ישות רוחנית לכדור הארץ שפעלה בעקבות רצונו והזהירה את האנושות לחזור בתשובה.

לברונו גרונינג ניתן התפקיד לעזור לחולים, לסובלים, לנכים, ולשחרר אותם מעוניים ולקרוא לאנושות כולה לעשות את השינוי הגדול.

האדם הפשוט מדנציג הכיר את חוקי החיים הבסיסיים. הוא הכיר את הקשרים בין הרוח והחומר; ידע ממה נבעו המחלות ואיך ניתן לחסלן. מעל לכל הוא נשא בתוכו את מה שכל כך קשה כיום למצוא: את האהבה לאלוהים.

הוא לא רק הסביר לאדם את מקור מחלתו, אלא גם עזר לו, למרות שהדבר גרם להיותו מטרה לדחייה, לאוייבים וללעג. עבורו גאולת רעו האדם, שחרורו מסבלותיו, היתה חשובה יותר מטובתו האישית.

"תנו לי את מחלותיכם! תנו לי את דאגותיכם! לא תסתדרו איתן. אני אשא אותן עבורכם. גבי רחב."

והוא לא רק אמר זאת, הוא גם עשה זאת, כפי שנאמר במספר בלתי מבוטל של דו"חות הצלחה. אך המדהים הוא שכיום, עשרות שנים לאחר מותו, הוא עדיין עושה זאת, וההצלמות לא פסקו.

ספר זה יהיה עדות לפועלו של ברונו גרונינג. הוא ידווח על חייו, שיטתו, ועל ההשפעה שהייתה לו, וכן מה שהוא החל בהפעלתו. אך הדבר ירחיק לכת ונראה איך, דרכו, לא רק המחלות נעלמו, אלא איך האנשים גם חזרו וחוו אושר ולמדו לארגן את חייהם. זוהי המטרה הסופית של ברונו גרונינג.

"אנשים אומרים לי: רב-אומן; אך מי אכן רב-אומן? זה השולט לחלוטין באומנותו, למשל, הוא רב-אומן. ישנם מסגרים, חייטים, נגרים רבי-אומנים וכו'. משאלתי היא שתהפכו ל"רבי-אומנים של החיים!"

כל אחד מאיתנו כל יום צריך לעמוד ב"מאבק החיים" ולא להפנים כל רוע. עליו להתמודד עם כל מצבי החיים ולעשות טוב. ברונו גרונינג קרא לאנושות להתייחס ברצינות למצווה "ואהבת לרעך כמוך" ולהכיר בכל האנשים כילדי האלוהים. מקומם יחדיו ואסור להם להילחם זה בזה, לא לנהל מלחמה זה עם זה. אם האנשים ייקחו זאת לתשומת לבם, באמת לאהוב את רעם ולעזור לו, אז הכל ייראה שונה על פני כדור הארץ. בעיות כלל עולמיות גדולות רבות של זמננו ייפתרו מעצמן. האדם זקוק רק לבטוח ברעהו, לכבדו ולאהבו, ולבקש את ברכת האל, ואז יתרחש שינוי אותו איש מאיתנו אינו יכול לדמיין כיום. ולשם רוצה ברונו גרונינג להנחותנו. ההבראה היא הצעד הראשון; אך הדרך מובילה רחוק יותר ויש לה רק מטרה אחת: קשר מלא ושלם עם אלוהים!

חלק I

דמותו של ברוננו גרונינג

מעטים השמות שעוררו רגשות בשנות החמישים כשמו של ברוננו. כמעט שום אירוע לא עורר תגובות כה מנוגדות כמו האירועים סביב ברוננו גרונינג. אלה אהבו והעריצו אותו, האחרים שנאו אותו ולחמו בו. לאלה הוא היווה תקווה אחרונה לאחר מסע חסר הצלחה דרך הסמכויות של מדע הרפואה. לאחרים הוא ייצג את הסכנה הגדולה ביותר שאיימה למוטט את תמונת העולם שנבנתה במאות שנות מחקר מדעי.

איזה מין אדם היה ברוננו גרונינג שגרם להתלקחות רגשית כה חזקה סביבו? אלה כרעו ברך ואחרים הושיטו ידם לחרב. מעטים האנשים בתקופתו, שלגביהם קריאות "הושיע נא" ו"צילבו אותו" נשמעו זו בצד זו.

ברוננו גרונינג: תופעה שכדאי להתחקות על עקבותיה.

פרק 1: חייו

בעת שהעיתונים דווחו במאי 1949 על "רופא הפלאים" מהרפורד, מאחורי ברונו גרונינג הייתה דרך חיים ברוכה בפירות של ניסיון ומרוצפת באבני המחסור.

ילדות ונעורים

ברונו גרונינג נולד ב-30 במאי 1906 בדנציג-אוליבה כילד הרביעי של אוגוסט ומרגרטה גרונינג. הוריו הבחינו כבר בשלב מוקדם במיוחדות של בנם. כך לעיתים כאשר האב הגיע הביתה כועס וגוער, נשמעו לפתע קולות רמים מחדרו של התינוק. כאשר ההורים בדקו בבהלה מה קורה, הכל השתק והתינוק נח בשלווה בעריסתו. האב היה זונח את גערותיו ומתנהל בשקט בבית. ארועים כאלה ודומים, התמיהו את ההורים והאחים. ייתכן כי האב הרגיש אי נוחות ותחושת מוזרות. ככל שברונו התבגר, כן הפך לזר יותר עבור סביבתו. אגון ארתור שמידט (Egon Arthur Schmidt) מדווח בספרו "ריפויי הפלאים של ברונו גרונינג":

"חולם בהקיץ' היה הכינוי של ברונו גרונינג בקרב המשפחה. הוא היה מזכיר זאת לעיתים קרובות וכאשר הוא מטיח זאת בלצון בפני אחיו, הם מפנים בבושה את ראשם. ביחוד הדגיש האב הבכור גאורג, שברונו מעולם לא הלשין על אחיו, אפילו אם התעלול נגע בו והוא סבל ממנו."

ברונו הרגיש דחיה לסביבה חסרת החמלה והיה נמלט אל הטבע. הוא הרגיש משיכה גדולה יותר לחיות, לעצים ולשיחים מאשר אל בני האדם. לעיתים הוא נעלם לשעות ביער הסמוך.

"כאן חוויתי את אלוהים, בכל שיח, בכל עץ, בכל בעל חיים, ואפילו באבנים. ללא תחושת זמן, יכולתי לעמוד שעות ולהרהר ותמיד חשתי כאילו מתרחבים חיי הפנימיים עד לאינסוף."

הוא מעולם לא השתתף במריבות הפראיות של בני גילו. לכן לעיתים קרובות הוא היה ללעג והוכה ונענש על שהוא שונה.

עם הזמן ניתן היה להבחין בפן זה של הוויתו של ברוננו גרונינג, שמאוחר יותר הביא לכינויו "רופא הפלאים": בנוכחותו נרפאו בעלי חיים ואנשים. במיוחד בתקופת מלחמת העולם הראשונה, אהב לבקר את בתי החולים הצבאיים שבהם היה אורח רצוי. הפצועים הרגישו טוב בנוכחותו ורבים נרפאו. חולים היו מבקשים מאימו שתבוא אליהם עם ברוננו הקטן. במשפחה ובין המכרים, נתקבל כושר הריפוי שלו בברכה.

ברוננו גרונינג כותב בקורות חייו:

"כבר כילד קטן, השתחררו חולים בנוכחותי, מתחלואיהם. בעת התרגשות או ריב, היו כמה מילים מפיי, מרגיעות ילדים וגם מבוגרים באופן מוחלט. כבר כילד, יכולתי להבחין שבעלי חיים, שנחשבו ביישנים או תוקפנים, התנהגו בנוכחותו ברוח טובה ובמתינות. משום כך, היו היחסים שלי בבית ההורים יוצאי דופן ומתוחים. במהרה שאפתי לעצמאות מוחלטת כדי לצאת מהסביבה המשפחתית שבה נתפשתי בצורה מוטעית.

שנות ההכנה

אחרי שסיים את הכיתה החמישית בבית הספר, החל ברוננו גרונינג בהתלמדות בתחום המסחר. ואולם, לאחר שנתיים וחצי, הוא נאלץ לעזוב אותה בלחצו של האב. האומן בתחום הבניה רצה שבנו גם הוא ילמד מקצוע בתחום הבניה. הוא הביאו ללימוד נגרות, אך גם כאן הוא לא סיים. המצב הקשה לאחר מלחמת העולם הראשונה מנעו זאת - רבע שנה לפני סיום התמחותו כשוליה, נאלצה החברה שאצלה למד להיסגר מחוסר הזמנות. בתקופה שלאחר מכן, הוא הרוויח את לחמו מעיסוקים שונים. הוא ניהל כמעט שנתיים נגריית בנין וריהוט, עבד כפועל תעשייה, כעובד זמני, כשליח מברקים ובהתקנות חשמל במתח נמוך. אגון ארתור שמידט כתב על תקופה זו:

"דווח לי על ידי חברים לעבודה, שכל עבודה בה עסק, צלחה בידו: אם תיקון שעונים, מכשירי רדיו, אם עבודה כמסגר. בייחוד הייתה לו גישה לעניינים טכניים. הוא אף לא נרתע מהעבודות הגסות ביותר. הוא עשה את חלקו כעובד נמל, כמו כל שותפיו לעבודה. הוא לא הסתיר זאת, מאחר ודרך זאת הייתה חלק מהדרך שהובילה אותו למעמקים, כדי להגיע לגבהים. אמרה סינית עתיקה אומרת: 'מי שמעולם לא עבר דרך ביצה, אינו יכול להיות קדוש'. יש מספיק עדויות משותפות לדרכו. אחת מהן הגיעה אלי רק לאחרונה ובה נאמר, שאחרי שנה של עבודה משותפת, ברונו גרונינג זכור לו לטוב, והיה מעל לכל ספק, החבר לעבודה הטוב והישר ביותר שהיה לו מעולם.

בגיל עשרים ואחת הוא התחתן. ואולם אשתו לא הבינה לליבו. היא רצתה להגבילו לחיי משפחה בורגניים והתייחסה לריפויים בביטול כ"גחמות". הבנים הראלד וגונטר שנולדו ב-1931 וב-1939, מתו שניהם בגיל תשע. למרות שרבים מספור חוו ריפוי באמצעות ברונו גרונינג, לא האמינה גרטרוד גרונינג ביכולת הריפוי של בעלה. היא מסרה את הילדים לטיפול לרופאים ולא לידיו. ואולם הרפואה לא יכלה לעזור. שניהם מתו בבית החולים, הראלד ב-1939 בדנציג וגונטר ב-1949 בדילנבורג. עבור ברונו גרונינג, היו אלה מכות גורל קשות. שנים אחר כך עדיין מלאו עיניו דמעות כאשר דיבר על בניו.

כך הייתה התקופה בין מלחמות העולם עבורו, תקופה של הכנה לקראת עשייתו המאוחרת יותר. הוא היה צריך לעבור ניסיונות קשים, כדי להבין את האנשים בכל נסיבות החיים ולחוש את קשייהם.

במלחמת העולם השנייה הוא גויס לצבא ב-1943. שם נוצרו חיכוכים, שכן, משום סירובו לירות באנשים, היה צפוי לעמוד למשפט צבאי. לבסוף הגיע לחזית בכל זאת. הוא נפצע, נשבה בשבי הרוסי והגיע בסוף 1945 כמגורש ממולדתו, למערב גרמניה.

התנהגותו של ברונו גרונינג במהלך המלחמה, הייתה טבועה בחותם רצונו לסייע. אפילו בחזית, הוא ניצל כל הזדמנות לפעול למען חבריו, או למען האוכלוסיה האזרחית.

בכפר רוסי הוא אפשר לבני אדם שעמדו לגווע למוות מרעב, גישה למלאי מזון של הצבא. בשבי הוא פעל להשגת לבוש, אוכל ותנאי מגורים משופרים. לרבים שסבלו מבצקות רעב, הוא סייע להבריא. בזוועת המלחמה הוא לא הרג שום אדם, אבל עזר לרבים אין ספור.

בדצמבר 1945, הוא שוחרר מהשבי והקים לעצמו בדילנבורג שבמחוז הסן, חיים חדשים והביא את משפחתו אליו. לאחר שגם בנו השני מת ואשתו רצתה למנוע ממנו כל פעולת סיוע לזולת, הוא נפרד ממנה. הוא הרגיש חובה לאפשר לבני האדם גישה לכוחות הריפוי שבהם ניחן. הוא אמר:

"איני שייך ליחידים, אני שייך לאנושות."

בראשית 1949, הובילה אותו דרכו לחבל הרוהר. כתוצאה מדווחים של כמה אנשים שנרפאו, הוסבה תשומת ליבם של יותר ויותר אנשים אל ברונו גרונינג. הוא עבר מבית לבית להיכן שנדרש לסייע לחולים. כך הוא פעל בהיקף מצומצם, עד שבמרץ 1949 הוא נענה להזמנת מהנדס מהרפורד לבקר את בנו.

רופא הפלא מהרפורד

דיטר הולצמן היה מרותק למיטה מזה זמן מה. הוא סבל ממחלת שרירים מתקדמת ואיש מהרופאים והפרופסורים אליהם פנו הוריו, לא יכול היה לעזור לו. לאחר שברונו גרונינג הגיע לעזור לו, החל הילד ללכת. המהנדס הולצמן שהיה, נפעם מהריפוי הפתאומי של בנו, ביקש מהאורח להישאר. הוא רצה להזמין חולים נוספים, כדי שרופא הפלאים יוכל לעזור להם.

ברונו גרונינג ניאות ומיום ליום הגיעו יותר מחפשי החלמה. יותר ויותר בני אדם שמעו על ההתרחשות מעוררת הפליאה סביב לגרונינג. לא חלף זמן רב ושמו היה בפי כול. העיתונים דווחו אודות "רופא הפלא" והוא הפך לנושא שיחה מרכזי. אלפים זרמו לוילה למספלאך והמונים צבאו על הבית.

מאנפרד לוטגנהורסט מהעיתון "מינכנר מרקור" כתב ב-24 ביוני 1949 בין השאר:

"כאשר הגעתי ב- 10.30 בבוקר להרפורד, עמדו לפני הבית הדו קומתי הקטן בוילהלמס פלאץ קרוב לאלף איש. זה היה מחזה של מצוקה שלא תשוער. אין ספור משותקים על כסאות גלגלים, אחרים שנישאו על ידי קרוביהם, עיורים, חרשים-אילמים, אימהות עם ילדים בעלי פיגור או משותקים, נשים זקנות וגברים צעירים נדחקו ונאנחו. כמעט מאה מכוניות, משאיות ואוטובוסים חנו בכיכר וכולם הגיעו ממרחקים.

"החושבים אתם שתרפאו?" שאלתי את החולים. הם הניעו ראשם בחיוב. "מאתמול היית צריך להיות כאן" אמר אחד מהם. "מר גרונינג היה בעיר פירזן בחבל הריין וכאן בחצר נעמדו חמישה משותקים על רגליהם והלכו הביתה. ריפוי מרחוק - החצר ריפאה אותם". החולים האחרים אישרו זאת.

המשכתי ללכת דרך ההמון ורשמתי את סיפוריהם המופלאים שיכלו למלא ספר. כשהדלקתי לי סיגריה, אמר אדם צעיר לצידי: 'אנא מכור לי אחת!' הוא לבש מדים ונראה כמי שחזר מהשבי הרוסי. נתתי לו סיגריה והוא אמר בגאווה 'תראה, אני יכול עכשיו לעשות הכול בכוחות עצמי.' תוך כדי כך, הוא הניע את זרועו הימנית ואת האצבעות ואת רגלו הימנית. האם גם אתה נרפאת על ידי גרונינג? שאלתי אותו והוא ענה: 'אני נפגעת ברוסיה והייתי משותק בצידי הימני. מר גרונינג הסתכל עלי ועכשיו אני שוב בריא לגמרי, עד עכשיו איני מסוגל לתפוש את זה.' הוא הניע את אבריו באושר.

פניתי לקבוצה שעמדה סביב לאשה כבת ארבעים בעלת שיער לבן. 'כמובן, שמעתי אותה אומרת, גם אני נרפאתי על ידי מר גרונינג. היו לי כיבי קיבה ענקיים, רזיתי יותר ויותר ומרב כאבים, לא יכולתי לישון. היינו שנים עשר איש אצל גרונינג. (...) עלי הוא הסתכל ואז הרגשתי כאילו כיבי הקיבה נופלים כאבנים אל הרצפה. מאז אין לי יותר כאבים, אני מעלה במשקל, וצילומי הרנטגן שעשו לי, הראו חד משמעית, שהכיבים נעלמו. העמדתי את עצמי לרשות ועדת החקירה

ואני יכולה לומר לכם, שהם אכן השתוממו! האישה המשיכה: 'אך זה עדיין לא כלום. בשבוע שעבר, עמד אדם עיור כאן בחצר. הוא חיכה כמה ימים ולילות. מאחר ואני באה לעיתים קרובות, שמתי לב אליו, ריחמתי עליו והזמנתי אותו לאכול, אך הוא סירב וטען 'אסור לי לאבד את הרגע בו מר גרונינג יצא.' אז הבאתי לו לחמניות ואמרתי לו שאדאג שיביאו אותן אל תחנת הרכבת. 'איני צריך איש, כי אני אוכל ללכת בעצמי לתחנת הרכבת.' ואז חוויתי את זה בעיני. מר גרונינג בא והאדם הצעיר צעק: 'אני יכול שוב לראות!' ואכן, הדוק סר מעיניו. הוא תיאר לי איזה תיק החזקתי בידי. הוא אמר 'שם נוסע אוטו וכאן לוח המספר שלו' והוא מצא בכוחות עצמו את הדרך לתחנת הרכבת. כל העומדים סביב בכו משמחה.'

לא עבר זמן רב והרשויות - בראש ובראשונה רשויות הבריאות - החלו לעסוק בעניין. הוקמה ועדת חקירה ונאסר על ברונו גרונינג לרפא.

כמה רופאים בעלי השפעה היו אויביו המוצהרים ודרשו שהוא יעמיד עצמו לבדיקה מדעית של יכולת הריפוי שלו. מה היה היחס שעמד מאחורי האיסור, ניתן להסיק מעדויות של רופאים שהיו מעורבים משמעותית בעניין: "גרונינג יכול להוכיח מה שהוא רוצה, בכל מקרה, לא יתנו לו רשות לריפוי." "זה נוגד את כבודם המקצועי של הרופאים, להתעסק עם גרונינג."

בסוף יוני, הוא נאלץ לעזוב סופית את הרפורד. כל הניסיונות לקבל רשות לריפוי כשלו.

"תופעת גרונינג" והמדע

באותו זמן לערך, החלו האחראים לתחום הרפואי בכתב העת "רוויז" לבדוק את הצלחות הריפוי של ברונו גרונינג. הפסיכולוג והרופא פרופ' ה.ג. פישר (H.G.Fischer), נסע עם צוות כתבים להרפורד. שם הוא ניהל שיחות עם מבריאים והיה עליו לקבוע, להפתעתו, ש"שיטת" גרונינג אכן הביאה להצלחות. כתוצאה מכך החליט כתב העת לתרום לסייע לבירור המדעי של "תופעת גרונינג".

בבית החולים האוניברסיטאי של היידלברג אמורה הייתה "שיטת הריפוי" של "רופא הפלא" להיבדק.

ברונו גרונינג הסכים להצעותיו של פישר, משום שהוא הבטיח לו חוות דעת חיובית, במידה ותהליך הבדיקה יביא לתוצאות חיוביות. גרונינג קיווה כי מצא דרך לאפשר לעצמו פעילות חופשית.

ב-27 ביולי החלו הבדיקות. האנשים שעליהם היה עליו להוכיח את הצלחותיו, נבחרו מקרב אותם חולים שפנו אליו ביותר מ-80,000 מכתבי בקשה לעזרה. אליהם נוספו מספר פציינטים של בית החולים לדולף קרהל שבהיידלברג. כולם נבדקו בקפידה ונקבעו אבחונים מדויקים. לאחר מכן, הגיעו לגרונינג שפעל עליהם ב"שיטתו". בכל התהליך נכחו רופאים. הם היו עדים לכך שבחלק מהמקרים, מחלות נעלמו באופן מיידי. הבדיקות לאחר מכן בבית החולים, אישרו את ההחלטות. אפילו ממחלות בלתי ניתנות לריפוי, כגון מחלת בכטר, החלימו.

בחוות דעת מוקדמת שפורסמה ב"רוויו", הצהיר פרופ' פישר במפורש שברונו גרונינג אינו שרלטן, אלא רופא נפש מוכשר. בכך הוא ניסה להסביר את "תופעת גרונינג" בדרך הראיה שלו, ואולם ללא נגיעה במהות האמיתית של דרך הריפוי שלו.

חוות הדעת הסופית אמורה היתה להינתן לאחר עיבוד כל התוצאות. הובטח לברונו גרונינג, שתיפתח הדרך להמשך פעילותו. בינתיים פרשו הפרופסורים פישר ופון-וויצקר (שתחת ניהולו עמד כל הפרויקט) את ההצעה הבאה לברונו גרונינג: הם יקימו מרפאות, שבהן הוא יפעל לצידם של רופאים. את הניהול ובחירת הפציינטים הם שמרו לעצמם. על כך תגובת ברונו גרונינג:

"הדרישות הכספיות שהועמדו בפני בהקשר זה, היו כאלה שלא יכולתי להסכים להן. כמובן שהתקיימו בענין דיונים רבים, גם עם אדונים שהיו אמורים לממן מפעל זה. לא יכולתי להסכים להצעות של פרופ' פ. ולכן דחיתי אותה משום:

1. שלא היתה לי אגורה ולכן לא יכולתי להתחייב להתחייבויות כספיות, שבהן לא הייתי יכול לעמוד.

2. שמעולם לא חשבתי לעשות מכל התוכנית עסק.

לכן כל זה היה עבורי דרישה בלתי אפשרית. מלבד זאת, רציתי לעשות רק מה שייעודי קבע לי: לעזור למבקשי העזרה ומכאן, שהיה עלי להעמיד את עצמי לרשות הרופאים והמרפאים הפסיכולוגיים, אך אף פעם לא לעשות מכל זה עסק."

גישתו המסתייגת של ברונו גרונינג גרמה לכך שהפרופסורים איבדו את עניינם בברונו גרונינג. חוות הדעת המובטחת לא נכתבה מעולם. במקום לאפשר לו פעילות חופשית הוצבו מכשולים חדשים בדרכו. תוך כדי הבדיקות שנערכו הופיעו ברישומים לגבי "שיטת הריפוי" שלו המושגים "שיטת ריפוי", "טיפול", "פציינטים" וכולי וההתייחסות לפעילותו הייתה כאל פעילות רפואית. כך נוצר הבסיס להתנגשות עם חוק המרפאים.

ה"טראברהוף"

לאחר סיום הבדיקות בהיידלברג, פנה ברונו גרונינג באוגוסט 1949 לדרום גרמניה. הוא רצה להתרחק מההמולה שנעשתה סביבו ופרש למקום בבעלות פרטית בקרבת רוזנהיים. בתחילה הצליח לשמור את מקום שהותו בסוד ואולם משדווחו עיתונים על הגעתו לבווריה, החלה נהירת המונים. עד ל-30,000 איש הגיעו לטראברהוף שברוזנהיים. העיתונות, הרדיו ויומן השבוע דווחו. נוצר אפילו סרט שנשא את הכותרת "גרונינג" ושתיעד את ההתרחשויות סביבו.

העיתון "צייטונגסבליץ" דווח במהדורה מיוחדת בשבוע השני של ספטמבר:

"בינתיים התאספו יותר מעשרת אלפים אנשים, שחיכו שעות בשמש הלוחשת לרגע הגדול, שבו הופיע גרונינג על המרפסת, דיבר להמון והקרין את כוח הריפוי שלו. האנשים עמדו לחוצים זה לזה בצפיפות, כדי ליהנות מ"קרני המרפא" שלו. וכבר החלו התגובות אצל החולים הקשים ביותר, שעל כסאות הגלגלים, או הישובים על הכסאות שלהם או אצל העומדים סביב.

שוב הניעו משותקים את גופם הנוקשה. מאות דיווחו על כאבים חזקים יותר במקומות החולים בגופם, תחושות משיכה, דקירה, דגדוג, על תחושת "קלות" קשה לתיאור או על כאבי ראש שנעלמו לפתע.

לא רק בטראברהוף, אלא בכל מקום בו הופיע גרונינג, הוא הוקף באין ספור חולים. אניטה הוהנה (Anita Hoehne) בספרה "מרפאים רוחניים כיום", מתארת את ההתרחשויות סביב גרונינג כך:

"רק היה גרונינג מודיע על בואו וכבר החלו עליות לרגל. אופינית ההתרחשות שהעיתונאי רודולף שפיץ היה עד לה בביקור של ברונו גרונינג במינכן בספטמבר 1949:

'בערך בשעה 19.00 עמדו אלפים ברחוב זוננשטראסה. ב-22.30 הם עדיין עמדו שם. עברתי חמש שנות מלחמה, אבל אף פעם לא הייתי מזועזע כמו בארבע השעות, בהן ישבתי מול ברונו גרונינג וחוויתי מצעד מזועזע של סבל. חולי מחלת הנפילה, עיוורים ומשותקים עם קביים. אמהות הושיטו לגרונינג את ילדיהם המשותקים. היו התעלפויות, נשמעו צעקות, קריאות מתחננות לעזרה, בקשות, אנחות.'

חולים על אלונקות, משותקים, המון גדול, ובכולם צפה עיתונאי אחר ממינכן, ד"ר קורט טרמפלר, וכן בטראברהוף, שם גר ברונו גרונינג באותה עת. טרמפלר הגיע ככתב של "מינכנר אלגמיינן" – עיתונאי שקול, שנצמד רק למה שהוא ראה ושמע:

'אנו שומעים עכשיו מהמרפסת קול שאינו קולו של גרונינג וממהרים לחלון. ראש משטרת מינכן, פיצר, מדבר אל הקהל. הוא מדווח שכאב אישיאס, ממנו סבל זה שנים, נחלש בנוכחות גרונינג. פיצר ודאי אינו אדם הנוטה לדמיונות סופר-רגישים, אבל על מה שהוא עצמו חווה, הוא יכול להעיד. כעת הוא מביע את אמונו בגרונינג בפומבי וחבר הפרלמנט האגן ממשיך עם הצהרה דומה."

גם הרשויות בבואריה נקטו בגישה אוהדת לגרונינג. העיתון "מינכנר מרקור" מדווח ב-7 בספטמבר 1949 תחת הכותרת "רצון טוב כלפי ברונו גרונינג":

"ראש הממשלה ד"ר אהארד, הסביר ביום שני במסיבת עיתונאים, כי אין להכשיל את פעולתה של "תופעה יוצאת דופן כברוננו גרונינג", על סמך סעיפי חוק. לדעתו, אין קשיים גדולים שעומדים בדרך לרישוי ברוננו גרונינג בבוואריה.

משרד הפנים הבווארי מודיע: הבדיקה של פעילות הריפוי של ברוננו גרונינג עד כה, הביאה למסקנה שניתן לראות בה מעשה של אהבה, אשר אינו דורש הרשאה על פי חוק המרפאים."

בטראברהוף הייתה המולה גדולה סביב גרונינג. נמצאו אנשי עסקים רבים, שרצו להרוויח מכישוריו. הם הזיקו לשמו ולהערכה כלפיו וגרמו לריחוק ולהסתייגות של הרשויות ממנו.

כאשר לא ניתן היה להמשיך ולקיים את תנאי הפעילות, פרש גרונינג להרי בוואריה. הוא רצה לבדוק הצעות להקמת מרפאות. הוא רצה ליצור מסגרות שבהן יוכלו מחפשי עזרה לזכות בהחלמה בהליכים מסודרים. רופאים אמורים היו לעשות בדיקות לפני ואחרי הריפוי על פי הדגם של היידלברג ולתעד את ההחלמות המתרחשות.

אנשי עסקים סביב גרונינג

אחת ההצעות האלו נעשתה על ידי איש העסקים אוטו מקלבורג מוואנגרוגה. מתוך הכרת תודה על ריפוי אשתו, הוא רצה לעזור לגרונינג והעלה בפניו הצעות מפורטות להקמת מרפאות. ברוננו גרונינג נענה ומקלבורג נעשה "מנהל העסקים" שלו. בסוף דצמבר, שניהם נסעו לוואנגרוגה ושם דיבר גרונינג בארועים שמקלבורג אירגן וגרם לאין ספור ריפויים. הוא העניק אמון מלא למפקד לשעבר של מחנה ריכוז. בתצהיר בכתב בוואנגרוגה מ-8 בינואר 1950, הוא מפקיד את עתיד מפעלו לחלוטין בידי מקלבורג:

"מר גרונינג מצהיר על הסכמתו לתוכנית זו של מר מקלבורג ומתחייב להעמיד עצמו כל כולו להשגת מטרה זו, לתת כל סיוע נדרש להקמה המתוכננת של האגודה ולתת כל תמיכה לפעולתה העתידית ובכלל, לעשות כל שביכולתו כדי לסייע למטרות הנ"ל.

התחייבות זו נוטל מר גרונינג הן כלפי מר מקלבורג אישית וכן כלפי האגודה שמטרותיה כנ"ל והנמצאת בשלב הקמה.

מר גרונינג מתחייב מעבר לכך, שלא לתת תמיכה כזו לשום אדם אחר או חוג אנשים אחר. הוא יבצע את פעילותו רק במסגרת האגודה ורק באופן המוסכם על מר מקלבורג."

כבר בחודש ינואר, ייסד מקלבורג את "האגודה לחקר שיטות הריפוי של גרונינג". הוא עצמו נעשה מנהל וקיבל שכר של 1000-מ"ג לחודש. ברוננו גרונינג לא קיבל כסף. כפי שהתברר, מקלבורג לא קיים את הבטחתו. הוא ראה בגרונינג מקור כסף בלבד וקרא לו בהיתול "הסוס הטוב באורווה". לחולים היה שווה נפש. הוא קשר את גרונינג אליו באמצעות החוזה ו"מרפא הפלא" חייב היה לעשות מה שדרש.

רק ביוני 1950, הצליח גרונינג להיפרד ממקלבורג שכתגובה נשבע להתנקם בו: "את גרונינג עוד אקצץ, אשבור לו את כל העצמות".

בהמשך עבד גרונינג מספר חודשים עם המרפא אויגן אנדרלין. אדם זה קיבל ריפוי בטראברהוף והציע לגרונינג להרצות במסגרת הקליניקה שלו. ואולם גם אנדרלין התברר כאיש עסקים ותו לא. מטרתו לא היתה לעזור אלא להרוויח מ"תופעת גרונינג". לקראת סוף השנה, נפרד גרונינג ממנו וגם שיתוף פעולה מחודש ב-1952/3 נכשל מאותה סיבה.

בהמשך, קיים גרונינג הרצאות בגרפלפינג. העיתונאי דר' קורט טרמפלר אירח אותו וארגן את המפגשים. הוא הכיר את גרונינג כבר מספטמבר 1949. אז הוא סיקר ככתב של עיתון ממינכן, את אירועי טראברהוף וקיבל החלמה בלתי מצופה, מכאבי רגליים. לאות תודה, הוא כתב את הספר "החזרה הגדולה בתשובה" ופעל עבור גרונינג מול הרשויות.

בדומה למה שהיה אצל אנדרלין, גם ההרצאות בגרפלפינג משכו קהל לא מועט. החלמות שלא תאומנה התרחשו. ואולם, גם הקשר עם טרמפלר נפסק. הוא החליט יום בהיר אחד, שהוא למד מספיק מגרונינג, נפרד ממנו והפך למרפא עצמאי.

סובלנות כלפי רמאים

שוב ושוב פנו אנשים לברונו גרונינג, בתואנה כי הם רוצים לעזור לו. ואולם רבים היו רק מעוניינים לעשות כסף מכישרונותיו. דומה שהוא משך אנשים כאלה כמו מגנט. כאשר הם לא השיגו את מטרתיהם או כאשר הוא נפרד מהם, לעיתים מזומנות, הם ניסו לכפות עליו תשלומי כסף באמצעות הליכים משפטיים ארוכים.

כך למשל גברת הילזמן. לאחר שנתברר שלא יכלה להרוויח מגרונינג, תבעה אותו בבית הדין לעבודה. היא דרשה להתייחס לזמן שעבדה עבורו בהתנדבות, כזמן עבודה ולשלם לה עבורו. ברונו גרונינג נאלץ לשלם לה סכום חודשי עד יום מותו. לא היה זה מקרה בודד. באופן זה, או בדומה לכך, הראו רבים מעוזריו לשעבר את פרצופם האמיתי.

ואולם, מדוע נתן ברונו גרונינג לעוזרים מדומים אלה להתקרב אליו כל כך? מדוע לא דאג להתרחק מ"אנשי עסקים" כאלה?

בהרצאה ב-31 באוגוסט 1950 במינכן, הוא התייחס לשאלה זו:

"מה אנשים לא ניסו, כדי להרוויח כסף מאדם קטן זה ומהידע שלו. הם חשבו שגילו מכרה זהב. חלקית, זהב. אכן הייתה להם הזדמנות להרוויח כסף, אך תודה לאל, ללא תועלת עבורם. גם אנשים כאלה נחוצים כדי להראות מי הוא האדם, כאשר הוא דורך על גוויות ואינו שואל, האם הוא עוזר לחולים או לא. יש אנשים המהלכים על גוויות. הם יכולים בשלווה לראות חולה שוכב.

האנשים האלה אף פעם לא התעניינו בכך, הם לא ויתרו על שום אמצעי, כדי להיות בקרבתו. אני יודע, שמידע פעם מוצגת השאלה, ובכן אם האיש הזה יודע כל כך הרבה, מדוע הוא לא ידע את זה, אולי אינו יודע דבר. אם ובאיזו מידה אני יודע משהו, תגלו בהדרגה. אבל עניין זה היה הכרחי. זה נדרש להקמת מפעל זה, כדי לפלס עבור כולכם את הדרך."

גרטה הויזלר בספרה "כאן האמת על ואודות ברונו גרונינג" מספרת על ההתרחשות הבאה:

"כאשר פעם נפרדתי ממר גרונינג ואמרתי: 'מר גרונינג, אני מאחלת לך שעתה תהיה לך המנוחה הנחוצה כדי לפעול ושלא יתקרב אליך עוזר מזויף", הוא ענה להפתעתי הרבה": 'טעות גדולה. זה חייב להיות כך!' אז לא הבנתי זאת, אבל הוא הסביר למה הוא חייב לעשות ולסבול זאת. הוא גילה לי בכך סוד גדול:

'אני יודע מה האדם נושא בחובו. ואולם אם הייתי אומר לאנשים: 'זה שקרן, זה רמאי, גנב, איש לא היה מאמין לי. מה עלי לעשות? אני חייב למשוך אנשים אלה אלי, ללמדם את הטוב, להניעם לחזרה בתשובה ואז לתת להם הזדמנות לשקר, לרמות ולגנוב. אם הם עושים זאת עכשיו למרות זאת, אזי יודע כל אחד מי הם. אז אני מרשה להם להתקרב אלי מאד ואיני פחדן, אז אני לוחם!'"

המשפט הגדול הראשון

ב-1951-1952 במינכן, עמד ברונו בפעם הראשונה למשפט בגלל עיסוק בלתי מורשה בריפוי. אם ב-1949 משרד הפנים הבווארי ראה בפעילותו מעשה של אהבה, הרי עתה היא הוערכה כמעשה ריפוי במובן הרפואי. כתב האיטום התבסס על חוק המרפאים משנת 1939. חוק זה שם קץ לחופש העיסוק בריפוי ואמור היה בזמנו להפקיד את העיסוק בריפוי בידי רופאים נאציים. ברונו גרונינג זוכה הן בערכאה הראשונה והן בשנייה. השופט בערכאה הראשונה כתב בפסק הדין במרץ 1952:

"בית המשפט יראה זאת כעזות מצח להרשיע את הנאשם על סמך חוות דעת חד צדדיות. שכן, כפיפות פועלו של גרונינג לחוק המרפאים, מוטלת בספק רב, מאחר והוא משתייך לתחום שעד היום לא נחקר במידה מספקת."

בהליך הערעור אושר הזיכוי, ואולם פעילותו של ברונו גרונינג צוינה בפירוש כפעילות ריפוי על פי חוק המרפאים:

"לפיכך, הנאשם פעל ללא היתר וללא היותו רופא לאבחון, ריפוי או צמצום מימדי מחלות, כאבים או נזקים גופניים בבני אדם, פעילות שיש לראותה כריפוי על פי חוק המרפאים. (...)

הרשעה של הנאשם לא יכלה להתקיים, משום שהנאשם טעה באי הבנתו את היות פעילותו פעולת ריפוי על פי חוק המרפאים, טעות המבטלת את אשמתו, משום שלא פעל כך בכוונה."

מאחר והטעות שבה נמצא ברונו גרונינג לדעת בית המשפט הובררה על ידי פסק הדין, משמעות ההחלטה - למרות הזיכוי - הייתה שוות ערך לאיסור משפטי על פעילות הריפוי שלו. מעתה ואילך היה על ברונו גרונינג לדעת, שפעילותו הינה פעילות ריפוי בהתאם לחוק המרפאים וככזו, אסורה. ההקשרים האמיתיים של פועלו, שעל פיהם אין לדרך פעולתו כל קשר עם ריפוי במובן הרפואי, לא הוכרו.

גלולות גרונינג

שוב נאלץ גרונינג לחפש דרכים שיאפשרו לו פעילות חופשית. הוא רצה לפעול חוקית בדרכים מסודרות ולהמנע מכל התנגשות בחוק המרפאים. הוא אפילו היה מוכן לעבור בחינה לקבלת רישוי לעסוק כמרפא, ואולם פנייתו נדחתה בנימוקים מפוקפקים מאוד.

אפשרות טובה להגיע בכל זאת אל האנשים, נזדמנה כאשר רודולף בכמן הציע לו להקים "מעבדה ביולוגית-דינמית". שם תכנן בכמן לייצר שני חומרים ביולוגיים "52G" ו-"52L", על פי מרשם ביתי. לתוך חומרים אלה אמור היה גרונינג להכניס את כוח הריפוי שלו.

ברונו גרונינג נענה להצעה וייצור התכשירים האלה אכן התבצע. ב-9 ביוני 1953 דווח גרונינג על התוכנית:

"לייצור אמצעי הריפוי האלה, עומדת לרשותי מעבדה עם כל האביזרים המודרניים וצוות עובדים מדעיים. על פי הנחייתי, יוצרה כבר שורה של אמצעי ריפוי שעמם הושגו תוצאות כמותן לא נודעו עד היום. מלבד על ידי רופאים רבים, נבדקו חומרים פעילים אלה על ידי בית החולים האוניברסיטאי של מינכן וחוות הדעת היתה מעולה. משרד הפנים הבווארי נתן, לפיכך, רישיון לייצור אמצעי ריפוי אלה. תעשיית התרופות מראה עניין רב בתכשירים. יצרנים מחו"ל רוצים להפיצם, חברות רציניות בגרמניה הציעו לרכוש מרשמים מסוימים."

מאוחר יותר הוא כתב ביחס לתכשירי המעבדה:

"מר רודולף בכמן הציע לי ב-1953, שהוא יתמוך בי ובפועלי. הוא עצמו, מר בכמן, ייצר את התכשירים ורצה, כפי שאמר, לתת לי בכך את הבסיס הכלכלי, שבאמצעותו אוכל לממן את המפעל שלי (הקמת בתי מרפא לחולים המחפשים ריפוי). כדי לבדוק כיצד מעריכים אנשי מדע הרפואה את התכשירים שייצר בכמן, יצרתי קשר עם ד"ר לרפואה הוכט ממינכן, שנתן לי אישור שהתכשירים הינם ללא דופי. על סמך אישור זה, נתתי את שמי למעבדה ועל כן הוא כונה 'מעבדת ברונו גרונינג'."

מר בכמן רצה למכור את התכשירים באופן פרטי מהסיבה הפשוטה, שרצה לחסוך את התווך של הסיטונאים והקמעונאים (בתי המרקחת). להצעתו זו לא הסכמתי מעולם ודרשתי שהתכשירים ישווקו אך ורק דרך בתי מרקחת. מר בכמן לא בצע דרישה זו: הוא היה איש עסקים פעלתני מאוד.

גם מר בכמן נתגלה כאיש עסקים, שרק חשב על כיסו. לא עמדה לרשותו המעבדה המצוידת היטב ומכל התוכנית צמחה לברונו גרונינג רק תועלת מועטה. להיפך: זמן קצר אחר כך, לאחר שבכמן מת, הוא הותיר חובות גדולים שגרונינג נאלץ להשיב במקומו. על כך שוב דברי גרונינג:

"לסיכום ברצוני להדגיש בקצרה:

- ראשית, לא חשבתי לעשות מזה עסק.
- שנית, התוצאה (הפצת התכשירים) הייתה אפסית, שכן מר בכמן כתוצאה מהתנהלותו הרעה, סידר אותי, כך שנאלצתי ועוד אצטרך לשלם אלפי מרקים. מר בכמן היה צריך כל כך הרבה כסף להקמת המעבדה, זה נעשה באמצעות הלוואות של ידידים שלי שעתה עלי להשיבם. מר בכמן נפטר בשנה שעברה ולכן אינו יכול למלא את התחייבויותיו בנדון. מאחר והוא לא הותיר דבר, הנני הנושא היחידי בנטל."

איגוד גרונינג

כדי להגיע למרות איסור הריפוי, למרב האנשים, ברוננו גרונינג הקים כבר בראשית שנות החמישים קהילות, בהן רק נשא הרצאות וכיוון את כל מרצו להעביר למבקשי העזרה את תורת האמונה שלו.

ב-22.11.53 הוא יזם הקמתו של ארגון גג בעיר מורנאו-זהאוזן בשם "איגוד גרונינג". האיגוד אמור היה להירשם ברישום האגודות ולתת לגרונינג את ההגנה החוקית לפעילותו. כך אמורה הייתה להימנע סופית התנגשות נוספת עם חוק המרפאים.

להנהלת האגודה השתייכו בין השאר הרוזן צפלין, הרוזן מטושקה, הברונית אני אבנר פון אשנבאך, פקיד בכיר באגף הבינוי, הרמן רידינגר והמנהל קונסטנטין וייסר ובתחילה גם רודולף בכמן, שהורחק במהרה. נשיא לכל החיים היה ברוננו גרונינג.

אחראי הפרוטוקול היה העיתונאי אגון ארתור שמידט. הוא היה בקשר עם "רופא הפלאים" עוד מהרדפורד והקים את ההתאחדות "מעגל ידידי ברוננו גרונינג". ואולם ארגון זה לא פעל לרוחו של ברוננו גרונינג ופורק כבר לאחר זמן קצר. גרונינג נפרד אז משמידט, משום שהוא מעל בכספי תרומות.

בשנת 1952, פנה שמידט מחדש לגרונינג, הצהיר שהוא הכיר בשגיאותיו וביקש לעזור בהקמת מפעלו של גרונינג. ברוננו גרונינג הסכים וכך ניתנה לשמידט הזדמנות נוספת להוכיח האם אכן טובת החולים היא שמעניינת אותו, או רק רווחים כספיים.

בשנת 1955 נפרד ברוננו גרונינג סופית משמידט, משום שהלה לא שינה את גישתו. הוא ניסה כבעבר להרויח מכשרונותיו של גרונינג. בדומה לגברת הילזמן לפניו, ניסה שמידט לאחר פרידתו מגרונינג, לפעול נגדו משפטית, כמה פעמים. הוא ניסה לקבל כסף בדיעבד, עבור עבודתו ההתנדבותית.

את ניהול האיגוד נטלו קונסטנטין ויסר והרמן רידינגר. מצד אחד, עורר הדבר תקווה, משום ששניהם היו אנשי העולם הגדול והשכלתם יכולה היתה להועיל למפעלו של ברוננו גרונינג. ואולם, זה גם טמן

בחובו סכנה, שהם יתנשאו נגד רצונו של הפועל הפשוט, מאחר ולא היה בעל השכלה כמותם.

במשך הזמן ההתפתחות אכן היתה כזאת, ושני האנשים התקשו יותר ויותר לקבל הנחיות כלשהן מברונו גרונינג. דומה היה שהם שכחו שהאיגוד לא רק נושא את שמו של ברונו גרונינג, אלא גם הוקם עבורו. עבורם איגוד גרונינג הפך יותר ויותר תכלית בפני עצמה. תכליתו המהותית, לעזור לסובלים, נשכחה מהם. נראה היה כאילו לא הסכימו לקבל את העובדה שגרונינג גרם לריפויים ולא האיגוד.

כך התפתח איגוד גרונינג יותר ויותר בכיוון ההפוך, ממה שאמור היה להיות. עבור האדם, שאת שמו נשא, הפך האיגוד לכלא, אשר במקום לשחררו, הצר יותר ויותר את צעדיו.

המשפט הגדול

ב-4 במרץ 1955 הגישה פרקליטות המדינה מחדש כתב אישום כנגד ברונו גרונינג. שוב נטען נגדו, שהוא פעל בניגוד לחוק המרפאים. סעיף אישום נוסף היה, הריגה מתוך רשלנות במקרה אחד.

לאחר שכתב האישום נמסר לו, הוא פנה אל ידידיו:

"ידידי היקרים !

בימים אלה פרסמו העיתונות הכתובה והרדיו הודעה די מגמתית אודותיי, שהודיעה לכם שפרקליטות המדינה במינכן הכינה נגדי כתב אישום על הריגה מתוך רשלנות. לכאורה הבטחתי הבראה לחולת שחפת בת שבע עשרה בסוף 1949 ומנעתי ממנה לפנות לסנטוריום ולרופא. לכאורה אני אשם במות אדם צעיר זה.

מי שקרא בראש צלול דיווחים אלה, ודאי הבין מה תכליתם: לגרום לבלבול בקרב ידידי ולמנוע ממי שמחפשים (הבראה) לפנות אלינו ולהתעסק בתורת הידע שלי. משתדלים למנוע את פעילותי, את פעילות איגוד גרונינג ואת פעילותכם בכל דרך אפשרית.

מובן מאליו שהנסיבות שונות מכפי שהן מתוארות. איני צריך להרחיב בפרטים, ככל שהדבר נוגע לידידי, שהרי הם יודעים שאיני נותן "הבטחות החלמה" ושאני מייעץ אף פעם להמנע מטיפול רפואי.

ב-1952 זיכו אותי. האין זה מתמיה ש"פרשת קופוס", שהתרחשה כבר בסוף 1949 ו-1950, לא הובאה לדיון במשפט נגדי ב-1951/52, למרות שכל המסמכים בנוגע אליה היו ידועים?

האין זה בולט, שהחקירות לשם משפט חדש נגדי, החלו בדיוק באותו זמן שבו נודע לציבור שב-22.11.1953 נוסד במורנאו 'איגוד גרונינג'?! שכן, מאז ינואר 1954 נחקרו מנחי החוגים, ידידים וחברי האיגוד והוטל עליהם פיקוח."

ההכנות למשפט נמשכו הרבה מעבר לשנתיים. ההגנה של ברונו גרונינג נתקלה בקשיים, משום שרוב עדי ההגנה נדחו ולעומת זאת אושרו עדי התביעה. ביניהם היו שניים מהאנשים שעבדו בעבר עם ברונו גרונינג: אויגן אנדרלין ואוטו מקלבורג. בייחוד מקלבורג - שבמשפט הראשון היה נאשם גם הוא - פנה בחריפות נגד גרונינג. הוא ניסה כל שביכולתו, כדי להזיק לגרונינג.

בסעיף ההריגה מתוך רשלנות, היה לו תפקיד מכריע. מדובר היה במקרה שהתרחש בזמן היותו "מנהל העסקים" של גרונינג.

בנובמבר 1949 נכח עובד הבנק אמיל קופוס עם בתו בת השבע עשרה רות, בהרצאה של גרונינג.

גרונינג הכיר מיד שלא ניתן היה יותר לעזור לנערה, והביע זאת באזני רופא שהיה נוכח. אולם מקלבורג הפעיל עליו לחץ כבד ודרש שהוא יעסוק במקרה הזה. כך התגלגלו העניינים למפגש אישי אחרי ההרצאה בין ברונו גרונינג ורות קופוס. גרונינג עודד את הנערה ודרש מהאב ליזום בדיקה רפואית מקצועית לאחר תשעה ימים. בכך הוא רצה להשיג שהנערה, שלא רצתה יותר שום קשר לרופאים, תעמיד עצמה מחדש בפיקוח רפואי. האב אישר כי יידאג לכך.

ההתכתבות שהתקיימה בהמשך, נוהלה על ידי מקלבורג ולא הגיעה לידי ברונו גרונינג. רק במאי 1950, הוא שמע שוב מרות קופוס. האב

שלח בזמן זה מכתבי תחינה לגרונינג וביקש כי יבוא לבקרו. מקלבורג לא העביר את המכתבים הלאה וקבע בהחלטה עצמית - ללא ידיעת גרונינג - מפגש עם מר קופוס. רק זמן קצר לפני המועד שנקבע, הוא דווח על כך לגרונינג ודרש ממנו להצטרף.

מאוחר יותר טען מקלבורג, כי ברונו גרונינג הבטיח לנערה החלמה. למעשה היה זה הוא שהבטיח לאב, שהוא יגרום לגרונינג לרפא את בתו. מקלבורג ראה בפקיד הבנק מקור הכנסה טוב, שאותו רצה לשאוב עד תום, אך לשם כך נדרש לו גרונינג. זמן קצר אחרי ביקור זה נפרד גרונינג ממקלבורג.

טענה קשה נגד ברונו גרונינג הייתה, שהוא אסר עליה ביקור אצל רופא. מול טענה זו ניצבה העובדה, שאותה אישרו אפילו עדי התביעה, שהוא שלח אותה לרופא כבר במפגש הראשון. גם בשידור רדיו בסתיו, 1949 הוא קרא לאנשים "לעשות בדיקה חוזרת אצל הרופא עד הסיום". למבקשי עזרה הוא ייעץ תמיד, לתת אמון ברופאיהם.

רות קופוס שכבר עברה תהליכי ריפוי כואבים, אך חסרי הצלחה, סירבה לעבור טיפולים נוספים. ב-30 בדצמבר 1950 היא נפטרה כתוצאה ממחלתה.

מבחינה רפואית האיר ד"ר אפרייהופר בחוות דעת רפואית, את המקרה הרפואי של רות קופוס:

"בהתבוננות נכוחה ישתכנע כל הדיוט - כפי שאכן נאמר גם על ידי משרד הבריאות בזקינגן - שריפוי היה חסר סיכוי לנוכח 'המצב הקשה מאוד' שעל פי חוות דעת רפואית היה 'מסכן חיים' או 'סכנה מושהית'. באותה מיידה כל רופא, שהינו ישר וחסר שנאה או להט להגנת עמדתו ושאינו חושב שבידיו כל התרופות כנגד כוחות הטבע, יסכים עם חוות הדעת של פרופ' ליטין ממינכן, על פיה 'לא ניתן לומר שב-5.11.49 היה סיכוי גבוה להבראה'.

לדעתי זה יותר ממפליא, שהפציינטית חיה עד 30.12.1950, כך שייתכן שהשפעת גרונינג הביאה לעיכוב כלשהו במותה.

לסיכום, ברצוני לסיים את חוות דעתי באומרי שהטענות:

1 'שהיו סיכויי החלמה'.

2 'שחיייה של הפציינטית קופוס היו יכולים להיות מוארכים עוד יותר, לו מר גרונינג מעולם לא היה נמצא בקרבתה' אינן ניתנות לחיזוי ולפיכך, אינן מבוססות."

על הפרדוקס בכתב האישום נגד ברונו גרונינג על הריגה מתוך רשלנות, מצביע יוזף הומאן, מנהל חטיבת ביניים לשעבר, במאמר משנת 1956:

את הטענה: 'האמת בולטת ביותר כאשר הופכים את המקרה'.

ננסה לבדוק בפרשת קופוס. נניח שהנערה חולת השחפת היתה פונה בשלב הראשון של מחלתה למר גרונינג והוא היה במשך שנה וחצי מנסה לרפאה ללא הצלחה. נקרא לתקופה זו א'.

לאחר מכן כחולה אנושה, פונה הנערה לפרופסורים ורופאים ומתה בזמן הטיפול שלהם. זהו שלב ב'.

המשפט מתחיל ורופאים מופיעים כעדים מומחים. הם אמורים לקבוע מי חף מאשמה. אני מוכן להתערב על סכום גבוה, שכל הרופאים והפרופסורים בעולם היו מתייצבים מאחורי שלב ב' בטענה: כאן ברורה בכל עוצמתה אי האשמה שכן, כיצד נהיה אחראים לדבר שמישהו בתקופת טיפול של שנה וחצי 'פישל' בו? זה הרי מגוחך ואבסורדי.

והנה גרונינג נאשם בדיוק לגבי שלב ב'. ולפי טיעון זה, כל הרפואה האקדמית המודרנית, אולי מליון מדענים, ניצבים מאחוריו, ובאופן מלוכד מצביעים על חפותו (!).

בסוף יולי 1957, נערך הדיון בבית המשפט של מושבעים במינכן. בסעיף ההריגה ברשלנות, ברונו גרונינג זוכה. על האישום שהפר את חוק המרפאים, הוטל עליו קנס של 2000 מ"ג.

למרות שפסק הדין נראה במבט ראשון חיובי, הוא היה בלתי קביל עבורו. הוא היה שווה ערך לאיסור סופי על פעילותו. כתוצאה מטעות

של עורך הדין שלו, שהעריך את פסק הדין באופן חיובי בהרבה מאשר גרונינג, הוא לא פנה לערער, אלא פרקליטות המדינה ערערה. הדיון השני התקיים באמצע ינואר 1958 במינכן.

פרידה מאיגוד גרונינג

בינתיים הגיעו העניינים לידי מחלוקת בין ברונו גרונינג והנהלת האיגוד. כתוצאה מנוהלים צרי אופק, הזיק האיגוד מאוד לברונו גרונינג.

גורם הסכסוך היה פסק הדין במשפט, שחייב את ברונו גרונינג לשלם 2000 מ"ג, מאחר והוא לא לקח כסף עבור פעילותו ולפיכך לא עמדו לרשותו אמצעים כספיים מספיקים, החליט האיגוד כבר בראשית המשפט, שהאיגוד יכסה את ההוצאות. הויכוח בוועד המנהל היה באם הקנס נחשב לחלק מההוצאות. הכוונה היתה לבדוק בדרך מנהלית ארוכה, האם האיגוד בכלל מחויב לשלם את 2000 המ"ג. רק לאחר מכן, היו אמורים לעסוק בגיוס הכסף. כך ניתן היה לצפות, שהסכומים הנדרשים היו מגיעים לברונו גרונינג - אם בכלל - מאוחר מדי. האיגוד היה לפיכך צופה ללא מעש, כיצד ברונו גרונינג - במקרה של אי תשלום של הקנס שנקבע - היה נאלץ לרצות מאסר כתחליף לתשלום. כך הגיעו הדברים למחלוקת גלויה ולבסוף לשבר.

ברונו גרונינג דיבר ב"מאזן על פעילות האיגוד" על פני 62 עמודים על כל העניינים בהם האיגוד הזיק לו. לסיכום הוא הסביר:

"אם אני משווה היום בין הסובבים אותי בעבר (אנשי העסקים מקלבורג, אנדרלין, שמידט והילזמן) והסובבים אותי כיום (חברי הוועד המנהל של האיגוד), אזי אני מגיע לאותה תוצאה סופית: בסופו של דבר, כיום קרה מה שקרה אז. שום דבר שונה מאז לא קרה באמצעות אלה הטוענים שהינם ידידי הקרובים והטובים ביותר. אז הונו אותי בעלי מלאכה מלוכלכים. היום איכזבו ידידים, בכך שהם צפו בשקט כיצד כתוצאה ממשפטים ופסקי דין, ומשום שלא קבלתי עזרה, ועל כן לא יכולתי לבקר את החוגים שלי ללא רכב, משום שלא

יזמו דבר נגד המשפטים, משום שרק יצרו בלבול, משום שפשוט לא היו כאן עבורי, כאשר הייתי נזקק לאנשים, שעל פי השכלתם ומעמדם בחיים, היו יכולים וצריכים לתמוך בי - כתוצאה מכל אלה, נמנע ממני להגשים את תכלית היותי בעולם.

איש מחברים אלה לא פעל כדי להלחם לשחרורי, לאיש לא היה האומץ להתערב בעדי. דבר לא התרחש. בצורה קטנונית ובירוקרטית, ניסחו החלטות על גבי החלטות. איש לא התייצב למעני, איש לא גייס את כל יכולותיו ואמצעיו, כדי לשחררני סוף סוף מהמאבקים במשפטים, נגד העיתונות, על מנת להשיג לי עזרה, עבור רכב שהיה מקולקל, נגד לכלוך והשמצה וכו' וכו' בהתייצבו לפני, כדי שאני אוכל לעשות את הנועד לי על פני האדמה:

להעביר לבני האדם את כוח החיים ולהוביל את בני האדם אל האמונה.

שאני זקוק לשם כך לשקט ושאסור שכל הזמן השפעות חיצוניות ימנעו זאת ממני, שאני זקוק לחומת מגן אמיתית, כדי לאפשר לי להפעיל את הכוח שניתן לי, על כך לא חשב איש. לא מידידי, ולא איש מאלה הרוצים להיות ידידי. וזה הדבר המבייש המאכזב לדידי:

- אנשי העסקים רצו להפיק תועלת לעצמם והם הוכרו כאנשים רעים.

- הידידים מאיגוד-גרוננינג הינם רדודים מדי, אדישים מדי ומחפשי נוחות, איני רוצה לומר חורשי רע.

והתוצאה זהה:

לא השתחררתי. רבים מחברי ועד האיגוד לא עמדו בהבטחתם. בכל ההליכים רק חסמו אותי."

וייסר התפטר ואיגוד גרוננינג, שמעולם לא הצליח להרשם במרשם הארגונים, התפזר לאחר זמן קצר. את מקומו תפס "הארגון לקידום יסודות חיים נפשיים-רוחניים וטבעיים". הוא נוסד ב-1958 ובראשו עמדו בגרמניה אריך פלץ ובאוסטריה אלכסנדר לוי (Loy). אך גם

ארגון זה, האחרון שנוסד בימי חייו של ברונו גרונינג, לא השיג מה שהוא ציפה ממנו. בתקנותיו, שמו אפילו לא נזכר.

המלה שלו מרחיקה מחלה

תוך כדי חילוקי הדעות והמאבקים המשיך פועלו של ברונו גרונינג. כך מדווח ד"ר הורסט מאו בשנת 1957 בסדרת מאמרים בעיתון "נוייס בלאט", תחת הכותרת "המלה שלו מסירה את המחלה" בין השאר:

"ביום הבא נסעתי מהאמלן לשפרינגה. גם כאן נוצרה עדת גרונינג. נקודת ההתחלה הייתה ריפוי של שורת אנשים. וגם כאן, כמו בישובים קודמים, בשלזוויג-הולשטיין, באוגסבורג, האמלן וינה, פלוכינגן וערים אחרות, חוויתי כיצד אנשים קמו ודווחו לי על מחלותיהם. הם ציינו את שמות הרופאים שטפלו בהם. הם ספרו על החלמתם שקבלו תודות לגרונינג. ותמיד הם היו מוכנים לחזק את עדותם בשבועה.

כבר כתינוקת, סבלתי מנקיעת שתי הרגליים בפרק האגן' מספרת יולי פרוהנרט בת החמישים מהנובר. 'מאוחר יותר, יכולתי ללכת רק עם קביים. הרופא יכול היה רק לשכך את כאבי. כששמעתי הרצאה של מר גרונינג, הרגשתי תגובה חזקה. הגב שלי, שהיה כבר עקום לגמרי, התיישר. יכולתי שוב ללכת. ולא היתה לי נסיגה מהריפוי...'

'לי היה ראומטיזם בפרקים וסבלתי תמידית מפריחות ומורסות. מר גרונינג שחרר אותי מכך', מספר וילהלם גאברט מהאמלן.

'את כאבי מכיס המרה ניתן היה לשכך רק בעזרת מורפיום', מדווח קורט סורייט מאווסטורף. 'אני מודה לברונו גרונינג, ששחרר אותי מסבל זה.'

'לי היתה סכרת ברמה גבוהה', מדווח רוברט תיס משפרינגה. 'מסוכנת יותר הייתה חולשת שריר הלב. משני עומסים אלה, איני סובל יותר היום. על כך מודה אני למר גרונינג.'

ניתן היה להמשיך סדרה זו. מדובר באנשים מכל גיל שדווחו לי. גברים, נשים וילדים. מחלות רבות נזכרו, מכאב ראש, דרך דלקות עצב, אישיאס, מחלות כליות ומרה, ועד להפרעות בלב ותופעות שיתוק.

אך היה כאן דבר נוסף שריגש אותי. בחופשיות סיפרו כאן רבים בפני המאזינים, שהם התנסו בהשתנות פנימית באמצעות גרונינג. הרדיפה אחרי הצלחה ועמדה אנוכית, פינו מקומם לרגיעה ושלווה פנימית ולחשיבה שיתופית.

בכל שיחות אלו עם אנשים שהרגישו שהם נרפאו באמצעות ברונו גרונינג, הלכה והתחזקה בי שאלה אחת: האם הצלחה בריפוי אפשרית אצל כל אדם - או אפילו שאלה נועזת יותר - אפשרית מכל מחלה? היכן היו גבולות הכוח שהגיעו מגרונינג? האם לא היו כאן סכנות? (...)

בביקורי האחרון, הצגתי לו שאלה זו. 'איני יכול ואיני רוצה להכריח אף אדם', הוא ענה לי. 'אם מישוהו סוגר את עצמו ואינו מוכן, לפתח מתוכו את הכוח לסדר, אז גם לי חסרה הנכונות להתערב. אנשים אלה אני רק ממריץ לפצח את סוגר הרוע, המונע את ההבראה!'

היתה לי שאלה נוספת: 'כל מחלה מסוכנת במדה שונה. נניח שחולה קשה, שמספר רופאים נואשו מריפוי, מבקש מהרופא שעדיין לוחם עבורו, לקרוא לך. האם תוכל לעזור?'

'כן' עונה גרונינג. הוא אומר זאת ללא היסוס. 'אם החולה מאמין בכך והרופא נותן אמון בדרכו, ההצלחה לא תמנע מלהגיע. האמון המשותף יפתח בחולה כוחות בל-יאומנו. לעיתים קרובות הגיעה ההצלחה במהירות הרבה ביותר, במקרה שהחולה המלא בייאוש, נאחז בקנה הקש האחרון.'"

המשך המשפט

בדיוני הערעור בינואר 1958, היה הדבר לרועץ לברונו גרונינג שלא הוא, אלא התביעה הכללית היא שהגישה את הערעור ואולם לא רק הזנחה זו מצידו של עורך הדין שלו דאז הזיקה לו. גם הדרך ההססנית שבה העמיד לרשות יועציו המשפטיים החדשים של גרונינג את החומר המשפטי פגעה בהכנות לדיון.

כחסרון נוסף התבררה הופעתם הבוטחת יותר, של עדי התביעה בהשוואה לדיון הראשון. נראה שהם הסכימו ביניהם על הנקודה של "איסור הרופא".

כך אומר פסק הדין הפעם:

שמונה חודשי מאסר בגלל הריגה מתוך רשלנות וקנס של 5000 מ"ג על הפרת חוק המרפאים. פסק הדין היה על תנאי.

אני ברונית אבנר פון אשנבאך, שנכחה בדיון הראשון והשני מציינת את פסק הדין כבושה לגרמניה.

ברונו גרונינג הצהיר שהוא נענש על עשותו טוב. הוא התלונן שבמרוצת כל המשפט, איש לא התעניין בדרך בה מתרחש ריפוי ושלו היו בודקים שאלה זו, היה מתברר שלפועלו אין דבר משותף עם ריפוי רפואי. הליכי המשפט היו מופסקים. אולם בירור שאלה זו לא עניינה איש בבית המשפט. היתה דעה מוקדמת על גרונינג ולא הייתה נכונות לנטוש אותה.

אולם גם זה לא היה סוף המשפט. הפעם דרש ברונו גרונינג לערער. מועד הדיון נקבע ל-22 בינואר 1959 בפני בית המשפט העליון במינכן. ואולם בינתיים נתרחשה טרגדיה בחיי ברונו גרונינג.

דרכו מסתיימת בפריס

בסוף סתיו 1958, נסע ברונו גרונינג עם אשתו השניה, ז'וזט, שאותה נשא במאי 1955, לפריס כדי להיבדק על ידי ידד מומחה

לסרטן, דר' פייר גרובון. התוצאה על פי מספר צילומי רנטגן, הראתה: סרטן בקיבה בשלב מתקדם. דר' גרובון רצה לנתח מיד, אך ברונו גרונינג סירב.

הוא חזר לגרמניה והכין את חגיגת חג המולד של החוגים. ברביעי בדצמבר הוא הקליט סרט רשמקול שאמור היה להיות מושמע בכל חגיגות חג המולד. לאחר מכן, הוא נסע שוב עם אשתו לפריס. דר' גרובון דווה בינתיים למומחה המוערך לניתוחי סרטן ד"ר בלנגר. במרפאה שלו ברחוב הנר, לא רחוק ממונמרט, התבצע ב-8 בדצמבר הניתוח. התוצאה היתה מבהילה מבחינת הרופאים: המצב היה הרבה יותר גרוע משניתן היה להעריך על פי צילומי הרנטגן - לא ניתן יותר לנתח. החתך נסגר מיד.

ז'וזט כתבה על כך:

"אבל הם לא יכלו לתפוש, שההופעה החיצונית של ברונו, הראתה כה מעט מסבלו הפנימי הנורא, שהוא מסוגל עדיין לנשום באופן רגיל, שחילוף החומרים שלו בשבועות האחרונים עוד פעל ללא דופי, שתמונת הדם שלו היתה מצוינת. בשלב מתקדם זה של המחלה יש הקאה חוזרת ונשנית, גם בצריכת כמות קטנה ביותר של מזון, והחולה הסובל נאלץ למות מרעב לאיטו. אצל ברונו כל זה לא היה."

להפתעת רופאיו, הוא החלים במהירות וחזר לגרמניה, שם בילה את חג המולד.

באמצע ינואר, הוא נפגש לשלושה ימים עם מנהלי הארגון החדש וקבע כיצד יש לבנות את המפעל. שניהם לא שיערו שמדובר בפגישתם האחרונה עם ברונו גרונינג.

ב-21 בינואר הוא טס שוב לפריס. משום חסימה של המעי הגס, ניתוח היה בלתי נמנע.

ב-22 בינואר בשעה 9.00 בבוקר - באותה שעה שבה החל במינכן דיון הערעור - נותח ברונו גרונינג מחדש. הוא נאלץ לקבל על עצמו מה שהוא חסך לאנשים אין ספור, הוא לא יכול ואסור היה לו לעזור לעצמו.

בשכבו תחת השפעת ההרדמה, החלה לפתע סערה חזקה בפריס.
אשתו מדווחת:

"ראויה הייתה לציון גם ההתרחשות הטבעית הבאה: ב-22 בינואר 1959, בזמן שבעלי עדיין שכב בהשפעת ההרדמה, האפילה סערה פתאומית עם ברקים ורעמים את אווירת היום הבהירה. נהיה כל כך חשוך, שצריך היה להדליק אורות באמצע היום. האחיות בטאו את השתוממותן על הסערה החזקה כל כך.

בימים לאחר הניתוח היו מידת החום, לחץ הדם והדופק של ברוננו, רגילים לגמרי. הוא אפילו עוד קם פעמיים והתיישב על כסא."

ב-25 לחודש, הוא נכנס לתרדמת וביום הבא, ב-26 בינואר 1959 בשעה 13.46 הוא מת במרפאת הנר מסרטן, כפי שרשם הרופא בתעודת הפטירה.

האם אכן היה זה סרטן? דר' בלנגר אמר לאחר הניתוח השני:

"ההרס בגופו של ברוננו הינו נורא, זו שריפה פנימית מוחלטת. כיצד הוא יכול היה לחיות כל כך הרבה זמן וללא סבל מכאבים נוראים, הינו חידה עבורי."

ברוננו גרונינג התבטא כבר שנים קודם לכן:

"אם יאסרו עלי לפעול, אני אשרף מבפנים."

כיצד ברוננו גרונינג נשא את הגורל המר הזה, מעיד מכתב שד"ר גרובון כתב לאלמנה ב-26 בפברואר 1959:

"המאמצים שהקדיש הרופא לברוננו גרונינג, היו טבעיים לגמרי וניתן לומר, שהם מצאו תמיכה אדירה באומץ, בכוח הרצון ובאישיות העוצמתית של ברוננו גרונינג."

ד"ר בלנגר הביע את התפעלותו מברוננו גרונינג עוד בדצמבר 1974 במכתב:

"ברוננו גרונינג היה אדם בעל לב, אדם בעל ערך, המוכיח את עצמו והאצילות שלו לנוכח הסבל והמוות מעוררת פליאה עד היום".

גופת ברונו גרונינג נשרפה בקרמטוריום בפריס ומיכל האפר נקבר בבית הקברות ביער בדילנבורג.

הוכרז על תום המשפט לאור מות הנאשם, פסק דין סופי לא ניתן מעולם.

"רופא הפלאים" מהרפורד, שהביא מזור לאלפי אלפים של אנשים, מת בודד ונעזב בסמטא קטנה בפריס. מדוע זה חייב היה לקרות? מדוע היה עליו לשאת סבל כה מר? מדוע הוא לא יכול היה לעזור לעצמו?

גרטה הויזלר כותבת על כך בספרה "לחוות ריפוי, זוהי אמת":
ברונו גרונינג גרם להרבה טוב בשהותו הקצרה עלי אדמות. היכולת לתת ולרפא הוענקה לו מינקות. בכל מקום אליו הגיע, קרו דברים מופלאים שאי אפשר להסבירם על דרך ההיגיון. הוא התפרסם בציבור בשנת 1949. לאחר ההחלמות הגדולות בהרפורד ולאחר שהוא הפך לנושא התענינות בארץ ובחו"ל, הוא קיבל איסור לרפא לאחר שלושה חודשים. רדפו אותו, עשו לו את המשפט הגדול ורצו להענישו ולחרוץ את דינו. מדוע? למי הוא עשה רע? לאיש לא, אבל לאלפי אנשים הוא העניק טוב שאותו לא יכלו לקבל מאדם אחר. רצו להענישו על לא עוול בכפו! על לא עוול בכפו, מנעו ממנו לעשות מה שהאל ציווה עליו - לעזור לבני האדם!

הוא חייב היה למצות עד תום את כל הרוע בפריס במרפאת הסרטן ברחוב הנר! הוא נשרף מבפנים בכאבים קשים מהזרם המרפא, שנאסר עליו להעבירו הלאה. החוק האנושי רצה לאסור זאת עליו בגרמניה. הוא הואשם כפושע, באמצעות שקר ועלילה.

בשקט ולבד - שום ידיד לא ידע על כך - הוא נשא עד תום את כל סבל האנושות. וזו היתה נשיאה עד תום, זה לא נעשה לחינם! זה חייב היה להתרחש כך, בצורה אחרת לא ניתן היה יותר לעזור לאנשים."

ובספרה "אני חי כדי שהאנושות תוכל להמשיך לחיות" היא כותבת:

"בשימוש במלה 'קורבן' עלינו בני האדם לנהוג בזהירות. ואולם כאן, כאשר ברונו גרונינג מת בפריס, מלה זו על כל כובד משקלה, הינה האמת."

רק כך יכולים היו דבריו להתגשם, כפי שהדבר זוכה כיום לעדות של אין ספור דוחות החלמה:

"כאשר לא אהיה יותר כאדם על אדמה זו, כלומר לאחר שאעזוב את גופי, אז תהיה האנושות במצב בו כול אחד יוכל לחוות עזרה ורפואה מתוך עצמו".

פרק 2: שיטתו של ברונו גרונינג

ברונו גרונינג מעולם לא העלה את שיטתו על הכתב, הוא לא רצה להביא פילוסופיה או אידיאולוגיה חדשה. הרצון שלו היה מכוון למטרה אחת ויחידה: לעזור לכל מי שנמצא בסבל ובמצוקה. הוא נתן לאנשים שיטת אמונה, שלא הייתה מבוססת על מחשבה אינטלקטואלית או אפילו מדעית, אלא נבעה מתחושה אינטואיטיבית של החוקיות הרוחנית והכל על-פי חוקי האל. מי שינסה להתעסק עמה, יגלה בה מורכבות בלתי צפויה ויכיר שהיא חורגת במידה רבה מהאספקט של ההחלמה. הוא קרא לאנשים, להאמין בטוב ולישמו למעשה. הצוו של אהבת הזולת מהווה את גרעין שיטתו.

אומן בעולם הרוחני

לברונו גרונינג הייתה יכולת שכמעט ואינה מוכרת בתרבותנו. כאשר היא מתגלה, היא גורמת לתחושה של סודיות ומסתורין: הוא היה אומן בעולם הרוחני. הוא ראה לא רק את המעטה החיצוני, אלא את התוכן הרוחני. עינו חדרה מבעד לאחיזת העיניים של החומר וראתה את המהות האמיתית של כל הקיים. גם את פנימיות האנשים הוא ידע לראות. הוא ידע איזו רוח מסתרת מאחורי החזית הגופנית. הוא ראה לא רק את הפנים, אלא גם את המחשבות.

"אני רואה לא רק את האדם, אלא מה שנמצא רחוק יותר: עבר, הווה, עתיד, כל מה שנמצא סביבו וכו'."

ידע שחשיבה תבונית מטריאליסטית לא תוכל להשיג לעולם, הגיע אליו מספירות גבוהות יותר. בדיוק כמו שריפוי מראומטיזם, עיצוב מחדש של איברים מעוותים או החייאה מחודשת של עצבים מתים, נראים כניסים בעיני מדע הרפואה, כך לא יוכל האינטלקט לעולם לתפוש את חוקי הרוח. רק בדרך אינטואיטיבית, מתגלים לאדם ההקשרים הגבוהים ביותר של החיים. הדרך אינה מסובכת ומלאכותית, אלא פשוטה וטבעית.

כל זאת ידע ברוננו גרונינג. סודות העולם הרוחני היו גלויים בפניו. הוא הכיר את ההקשרים הפנימיים של הבריאה וראה לא רק את התוצאות, אלא גם את הסיבות. כך גם ידע את משמעות המחלות. הוא ידע שסיבת כל מחלה נעוצה ברוח ושניתן לבטלה בדרך רוחנית. לכן הוא קרא לאנשים לפנות לאלוהים ולהיגמל מהתנהגויות שאינן תואמות לסדר האלוהי.

החזרה הגדולה בתשובה

שוב ושוב קרא ברוננו גרונינג לבני האדם ל"תפנית" גדולה. הוא התריע כי יש ליישם את האמונה בטוב ולנטוש הרגלים רעים.

כך למשל הוא אמר:

כיצד האדם מבזבז את הזמן בדברו על שכניו, קרוביו, מכריו, כיצד זה או זה חי. חבר יקר - אומר אני - שאל את עצמך כיצד אתה חי. דאג קודם לחייך שלך! ראשית, עליך לדאוג לכך, שחייך יתנהלו על פי ההדרכה האלוהית! אל נא תעסוק במקורביך! אם הינך רוצה לדבר עליו, כאשר ברצונך לשפוט אותו, זה כבר הרוע... לסיכום, ידידים, סלקו נא את הרכילות והלעז."

בראש ובראשונה הוא דרבן את האנשים לא לחשוב על מחלתם. הוא הדגיש שהמחלה באה מהרוע ושהינה הרוע. להתעסק איתה, פירושו לעסוק ברוע. זה מציב מכשול לתהליך הריפוי ויכול אפילו לעשותו לבלתי אפשרי.

"מי שמתעסק במחלה, מחזיק בה וחוסם את הדרך בפני הכוח האלוהי".

על האדם להיפרד מהמחלה, לא להתייחס אליה כאל רכוש, אלא לראותה כמצוקה".

"המחלה אינה שייכת לאדם!"

ברוננו גרונינג הציע לאנשים לקחת מהם את המחלה:

"תנו לי את המחלות שלכם ואת הדאגות שלכם ! אינכם יכולים לטפל בזה בכוחות עצמכם. אני אשא אותן עבורכם. אך תנו לי אותם מרצון, איני גונב !"

"אם אתם משחררים את המחלה, כך שאוכל לקחתה מכם, מה טוב; אם אתם מחזיקים בה, אסור לי לעשות דבר. הדיבר השביעי אסור זאת: 'אל תגנוב !' אם אקח את המחלה מן האדם בכוח, אחטא. אסור לי לגנוב ! מי שאוהב את מחלתו, מחזיק בה בחוזקה, מי שיכול לשכוח אותה, ממנו אני נוטל אותה, ומאפשר לו בכך לשחרר אותה לא רק מחשבתית, אלא גם בפועל. עליכם לציית לי ! איני רוצה להשפיע עליכם. אם תשחררו את המחלה, אז אטול מכם את כל סבלכם !"

עד כמה החזרה בתשובה הפנימית של היחיד הייתה חשובה לברונו גרונינג, מבהיר הקטע הבא מספרו של קורט טרמפלר "התפנית הגדולה":

"גם בשיחות פרטיות שמעתי מגרונינג לעיתים קרובות את ההצהרה הנחרצת, שיש לו אחריות בפני האל, לגרום לריפוי באמצעות הכוח הרוחני הטהור' רק לאנשים סובלים, אשר יש להם, לכל הפחות, את הרצון הטוב לחיות על פי החוק האלוהי, ולא לכלול בה את אלה, שאינם מוכנים לעזוב את הרוע.

'הייתי יכול', כך הוא אמר, 'לגרום לריפוי המוני באמרי: כל חולי העיר או הארץ יהיו בריאים ! אך האם בכך לא היינו מפסידים מכך יותר מאשר מרוויחים? האם זה היה מביא את הרעים שבין החולים לחזרה בתשובה ? האם לא היו רק מנצלים לרעה את הבריאות שחזרה אליהם ? לא ! ראשית על האדם לחזור בתשובה בתוכו פנימה, ראשית עליו להיות מוכן, למשוך מתוך עצמו את השטני ולמצוא את הדרך לאל. רק אז הוא ראוי להירפא.

המילים הבאות של ברונו גרונינג, מבהירות התבטאות זו ומסבירות את האופן שבו נוצרות המחלות:

"כיצד הגיע המצב לכך שהאדם חלה ? האדם המקורי לא היה חולה. האנשים נהיו רעים, יותר ויותר רעים מדור לדור. הרוע התפשט עד כדי כך, שבקרוב לא ניתן יהיה יותר לחיות. מריבה,

וויכוח אפילו במשפחות, יותר מלחמה משלום בין העמים! הדאגות הביאו סבל נפשי לאנושות, והן הכו שורשים כה עמוקים, שהאנשים צריכים היו לחלות. חיי האנשים משובשים, הם התרחקו מהטבעי, רבים אבדו אמונתם באל. ואולם, מי שעוזב את הדרך האלוהית, עוזב גם את בריאותו."

אם האדם רוצה לקבל חזרה את בריאותו באמצעות ברונו גרונינג, עליו להיות מוכן לעזוב את "הרוע". עליו להפנות את גבו לרוע, למחלה, להיפרד מהם, לא לחשוב יותר "האסטמה שלי, הרמטיזם שלי וכו'".

זה לא תמיד קל. הדבר דורש שינוי פנימי. על האדם לשנות את חשיבתו באופן יסודי. אסור לו, בניגוד להרגלו, להאמין במחלתו, אלא בבריאותו. הוא צריך לאמץ את האמונה, שגם מצוקות, הנראות שאינן ניתנות לריפוי, הן ברות ריפוי.

למה ציפה כאן ברונו גרונינג מהמבקשים להירפא! האם חשיבה לוגית יכולה להתקיים בד בבד עם דרישה כזו? כיצד יסתדרו מחדש מפרקים מעוותים מראומטיזם, כיצד יפעלו שוב גפיים משותקים? וכיצד זה אמור להיות אפשרי למסור לברונו גרונינג מחלות, בלי שהוא מבצע את הטיפול הקטן ביותר, ואפילו ללא שמתארים לו את המצוקה? האין זה עלבון לכל אדם החושב בצורה מדעית?

אכן מדובר בתפנית גדולה, שלה מצפה גרונינג מבני האדם, שהרי מדובר בהנחה שעליהם לוותר על כל חשיבה מדעית, המבוססת על התבונה ולאמץ אמונה במשהו גבוה יותר. שיטתו מתבססת על עקרונות יסוד שונים לחלוטין, מאלו המקובלים כיום בחשיבה התבונית, הנובעת מרוח התקופה המטריאליסטית. לכן הוא טען לעיתים קרובות: "שלא ניתן להבין אותי באמצעות השכל".

Heilstrom*

ברונו גרונינג הגדיר את עצמו כמתווך של כוח רוחני, המגיע הישר מהאל וגורם לריפוי. כוח אלוהי זה, שהאנס שטרנדר מתייחס אליו כ"זרם אהבה-חסד", כונה על ידו "Heilstrom".

כדי להסביר את מהות ה-Heilstrom, הוא השתמש בדימוי. הוא השווה את אלוהים לתחנת כוח ואת האדם לנורת ליבון. כשם שהנורה יכולה למלא את תכליתה, רק כאשר היא מקבלת זרם מתחנת הכוח, כך האדם יכול לחיות בהתאם לסדר האלוהי, רק אם הוא מוזן בכוח האל. לעצמו ייחס גרונינג את תפקיד השנאי. הוא משנה את האנרגיות האלוהיות הגבוהות לאין שיעור בצורה כזו, שכל אדם מקבל רק את הכמות שהוא מסוגל לקלוט. יכולתו לקלוט כוח היתה בלתי מוגבלת. כך למשל בטרברהוף ברוננהיים, זה אפשר לאלפי אנשים לחוש בו-זמנית את ה-Heilstrom ובכך לגרום להחלמות המוניות.

ברונו גרונינג הסביר שבמצב הקדמון, התקיים קשר ישיר בין "תחנת הכוח" אלוהים ובין ה"מקלט" אדם. בני האדם חיו עלי אדמות כילדי אלוהים, באחדות הגבוהה ביותר עם אביהם. ואולם, משום שהפנו גבם לאל, הם נשמטו מהסדר האלוהי ונחשפו לסבל ומצוקה. הקשר בין אלוהים והאדם ניתק. במהלך הזמן נוצרה תהום גדלה והולכת, שבני האדם לא יכלו יותר לגשר עליה בכוחות עצמם.

"ומשום שהאדם לא יכול היה לחזור לדרך האמיתית, האלוהית, משום שהגשר שהוביל אליה פוצץ, והוא נע ונד – גשר זה לדרך האמיתית, האלוהית, אני בניתי, אני הקמתי מחדש. ואם תשתמשו בגשר זה, אם תעברו עליו, תגיעו לדרך האלוהית, שבה יהיה לכם הקשר למפעל הגדול, היחיד, האלוהי, אז תקבלו ממנו את זרם החיים האמיתי, הנכון, האלוהי. ואז תוכלו לחיות טוב ובעיקר בבריאות, את יתרת חייכם.

ומי שצועד על גשר זה, ממשיך ומתמיד בדרך אמיתית, אלוהית זו, ריגיש תחושה שונה לגמרי, הוא יתפלא על כל מה שיש כאן, מה שעד

* ראה הסברים – עמוד 10

כה לא הכיר. רק שם למעשה, אתם מקבלים את החיבור למפעל האלוהי הגדול."

מי שפועל על פי שיטתו של ברונו גרונינג ופותח עצמו לכוח האלוהי, יחוש ב-Heilstrom בגופו. תחושת חיים חדשה לחלוטין תחדור לגופו: כאבים, דאגות ומצוקות יפנו מקומן לבריאות, הרמוניה ושמחה. הוא מתחיל לחוות, שאלוהים אינו שופט חסר חמלה היושב על כסאו הרחק מעל הכוכבים, אלא רואה בו כאב מלא אהבה, הנמצא בקרב בני האדם ורוצה לעזור להם. כך התהום בוטלה והאנשים חווים שוב את המצב הקדמון.

*Einstellen**

כיצד יוכל האדם לקלוט לתוכו את ה-Heilstrom, כיצד יוכל להיפתח לכוח האלוהי? ברונו גרונינג המליץ למחפש העזרה את צורת הישיבה הבאה: לא לשלב ידיים ורגליים וכפות הידיים פתוחות כלפי מעלה ומונחות על השוקיים. בנוסף לכך, חשוב לבטל את כל המחשבות המפריעות ולהתרכז רק במה שקורה בגוף. גישה רוחנית פתוחה ומאמינה הינה תנאי ראשוני. בדרך זו יכול האדם לפתוח עצמו לזרימה פנימה של כוח הריפוי. ברונו גרונינג אמר:

"אלוהים נותן לנו הכול, עלינו רק לקלוט לתוכנו את כל מה שהוא שולח לנו. ובכן - עשו זאת!"

הוא הסביר את חשיבותה הרבה של תנוחת הגוף הזו:

"אלה שעדיין יש להם תנועה חופשית בגוף, מכווצים אותו לעיתים קרובות מכוח ההרגל, רגל על רגל. ברור שניתן לפעמים להניח את הגוף ברישול, אבל לא כאשר אנו רוצים לקלוט את הטוב, את האלוהי. אז הוא חייב להיות חופשי, עם ידיים פתוחות, עם ידיים ריקות, עליו לשבת או לעמוד".

קורט טרמפלר כתב בספרו "התפנית הגדולה":

* ראה הסברים – עמוד 10

"חשוב ... מלבד ההכנה הפנימית, גם עניין חיצוני הנדמה כעניין פעוט, אך הוא מאוד מהותי. יש לשבת עם גב חופשי ולא להצמיד ידיים או רגליים אחת לשניה. מגע בין הידיים גורם לדעת גרונינג, לקצר בזרם המרפא, בחלק העליון של הגוף, הצמדה של הרגליים או אפילו שילובן זו על זו, תגרום לאותו קצר, בחלק הגוף התחתון. מי שעושה טעויות אלו בדרך קבע, עלול במשך הזמן אפילו להביא על עצמו מחלות די לא נעימות.

את הקליטה המודעת של הכוח, כינה ברונו גרונינג - *Regelung . האדם מכוון עצמו לקבלת Heilstrom. אין זה משנה היכן ומתי זה קורה. חשוב רק, שתהיה לו מנוחה, שהוא יתנתק מכל המחשבות המפריעות ויתבונן בקפידה מה מתרחש בגופו. ברונו חזר ושאל את מאזיניו: " - מה אתם מרגישים ? - מה עכשיו ? - מה עכשיו?"

"עליכם רק לערוך Einstellen, כדי לקלוט כאן את השדר האמיתי, האלוהי, נכון יותר, להשיגו. כיצד אתם קולטים שדר זה, זאת אתם מגלים. אבל שוב ושוב עלי לומר, אז ורק אז, כאשר אתם מעניקים לגופכם התייחסות אמיתית, בכך שהנכם שמים לב למתרחש בו, והרבה פחות למתרחש סביבכם, אלא רק בתוכם, בתוך גופכם."

כל אדם יכול להרגיש את ה-Heilstrom בגופו. אחד מרגיש עקצוצים, האחר גל קור או חום. השלישי צריך להזיז ידיים או רגליים, הרביעי לנענע את עצמו. כך גורם זרם הריפוי תגובות שונות ביותר אצל בני אדם שונים.

כיצד אנשים שמים לב ל- Heilstrom, תאר יוזף הומאן כך:

"אדם אחד מדווח: תחושת חום בגוף ! השני (...): קפיצות בידיים ! השלישי (...): עקצוצים (דגדוגים) בכל הגוף ! הרביעי (...): אני מרגיש כל כך רענן וטוב !"

* ראה הסברים – עמוד 10

Regelungen

יש בני אדם המקבלים כאבים, כאשר הם קולטים את הזרם המרפא. גרונינג ציין תופעה זו כ- *Regelung*. זהו סימן להתחלת ההשתנות בגוף. אין לראות בהם כאבי המחלה, הם נגרמים על ידי ה- *Heilstrom* והינם ביטוי לתהליך ניקוי של האיברים שחלו. קורט טרמפלר כותב על כך:

"גם - *Regelung* מבלבל את מחפשי העזרה לא מעט. גרונינג אומר ש - *Regelung* חייב להיות. בני אדם חוששים לעיתים, כאשר - *Regelung* מתחיל, שמדובר במקרה חוזר של המחלה. הם נבהלים ואומרים: זה גרוע יותר, עלינו ללכת לרופא. גרונינג:

'לכן אני מפנה את תשומת ליבם, לקבל בסובלנות את ה - *Regelung*, כאשר הוא מגיע. לא קורה שום דבר רע, אלא רק, שהאדם מבריא'.

ל - *Regelung* יש צורות שונות למדי זו מזו. הכאבים יכולים להיות דומים לכאבי המחלה, לעיתים אפילו חזקים יותר. הם גם יכולים להתבטא בצורה שונה לגמרי. זה שונה ממקרה למקרה, שכן כל גוף אנושי מגיב בדרכו שלו על הזרם המרפא.

Regelung לא יכול להיחסך מהאדם, מאחר והינו חלק מתהליך הניקוי, שבאמצעותו לכלוך המחלה מורחק בדרך רוחנית מהגוף.

ברונו גרונינג הסביר את תופעת - *Regelung* בדוגמא של כד חלב מלוכלך. הוא שאל מה יש לעשות כאשר רוצים להחליף חלב חמוץ ומסריח שבכד, בחלב טרי? התשובה ברורה: קודם יש לשפוך את החלב המקולקל, אחר כך לנקות את הכד. כך בהשאלה, הדבר אצל האדם. אם הגוף הוא הכד, המחלה החלב המקולקל והבריאות החלב הטוב, אז האדם חייב ראשית להיפרד מחשבתית מהמחלה - לשפוך את החלב המקולקל. לאחר מכן, הגוף מתנקה מ"לכלוך" המחלה - אלה הם ה- *Regelungen*. רק לתוך המיכל הנקי, ניתן להכניס את החלב הנקי - כך הבריאות נכנסת לאדם.

בדימוי אחר, הוא דימה את האדם לקערת פירות:

"תארו לעצמכם קערה המלאה פירות, העומדת ימים רבים, אשר איש אינו נותן דעתו עליה, עד כי נרקבו פירותיה. לא ניתן יותר ליהנות מפרי זה. והנה מגיע אדם ורוצה לתת לכם פירות חדשים ובריאים. תהיה זו טיפשות גדולה להניח אותם על הפירות המקולקלים. שכן הפרי הטרי ירקיב גם הוא. אם רוצים אתם בפירות הבריאים, עליכם לזרוק קודם כל את הפרי המקולקל, שאינו בריא. אך לא די בכך - עליכם לנקות את קערת הפירות עצמה, כדי לקבל אחר כך לתוכה את הפרי הטוב. דמו נא קערה זאת עם גופכם ואת הפירות הפגומים עם איברי גופכם, החולים. יהיה זה בלתי אפשרי להבריא, אם אינכם משילים את הרע, כלומר, במקרה זה, אם אתם מתעסקים במחלה שלכם."

הרצון החופשי

כאשר יש כאבים, אין זה תמיד קל להאמין ב- *Regelung*. רבים אינם בטוחים: "האם אלה - *Regelung*, או תסמינים (סימפטומים) של המחלה?" מתחיל מאבק פנימי, מאבק על האמונה. כאן מתקבלת ההחלטה, האם האדם מקבל את ההחלמה ובהקשר לכך יקבע, כמה זמן יתמשך תהליך ההחלמה. זה תלוי בשאלה, למי הוא מעניק אמונה רבה יותר, למחשבה על המחלה או למחשבה על ההחלמה. אם הוא ממשיך לחשוב על המחלה, אז הוא יישאר איתה, ואולם, אם הוא נאבק ומצליח להאמין בבריאות, אז יושלם תהליך ההחלמה. ההחלטה הינה בידי האדם עצמו.

זו נקודה חשובה בשיטתו של ברונו גרונינג. שוב ושוב הוא הדגיש, שלאדם רצון חופשי, שאין אפשרות לפגוע בו... המתנה הגדולה ביותר שהאדם יכול להעניק ליצור חי. הוא מרומם את האדם מדרגה של יצור שמכוונים אותו, לדרגה של ילד חופשי, המציית לצווי האב לא מכפיה, אלא מרצון חופשי. ואולם, הוא מאפשר לו גם שלא לציית לחוקי האל.

ברונו גרונינג כיבד במידה רבה ביותר את הרצון החופשי של האדם. לכן הוא יכול לעזור רק לזה המאפשר שיעזרו לו, המוכן

להיפרד מהמחלה. הוא רשאי ליטול מהאדם רק מה שהאדם נותן לו מרצונו החופשי. מי שיושב על מחלתו, חושב ומדבר עליה בהתמדה, יצפה לשווא להחלמה. כך אמר ברונג גרונינג:

"מותר לי לעזור לאדם, למצוא את הדרך אל הטוב, אולם אסור לי ליטול ממנו את ההחלטה לגבי כך, או לכפות עליו את הטוב. כל אחד צריך למצוא את דרכו בעצמו."

טוב ורע

אם האדם יכול באמצעות הרצון החופשי להחליט, נשאלת השאלה: מהן האלטרנטיבות ביניהן הוא יכול לבחור? על כך אמר ברונג גרונינג:

"אל תטעו ואל תשכחו, ידידים, שהאדם חי בין הטוב והרע. הוא חי ביניהם, כאן הטוב, כאן הרע, ובאמצע האדם, הוא מחליט."

לאדם יש הבחירה. הוא יכול לעשות טוב או רע אם מישהו ממקורביו בצרה, הוא יכול לעזור לו, הוא יכול לחלוף על פניו בלי לשים ליבו לכך, או הוא יכול אפילו לנצל את מצוקת השני. הוא יכול לעשות כרצונו.

האדם עומד בחייו תמיד - במודע או לא במודע - בפני פרשות דרכים, שבהן עליו לבחור בין הדרך הטובה לבין הדרך הרעה. לרוב מדובר באירועים יומיומיים הקובעים את מהלך גורלו.

איך קורה, למשל שמתוך זעם על מילה כנה, מנתק האדם קשר עם חבר, מתוך כעס על הבוס מוותרים על משרה, או מתוך אגו פגוע מסרבים להצעה חד פעמית? לעיתים קרובות אלו החלטות ספונטניות, שעליהן מתחרטים מאוחר יותר, אך לא ניתן לבטלן. הרף עין עשוי לקבוע את מהלך כל החיים העתידיים, לטוב או לרע.

אך כיצד זה מגיע לידי כך? מה עומד מאחורי המושגים "טוב" או "רע"? האם אין כל החיים תוצאה של המקריות העיוורת, שלחסדיה נתון האדם חסר הישע?

הטוב - כך הסביר ברונו גרונינג - בא מן האל, הרוע מיריבו: מהשטן! הוא קיים באמת והוא שם לעצמו כמטרה, להשמיד את כל הטוב, האלוהי. ברונו גרונינג אומר:

"מי עושה זאת, מי אינו חוסך כל ניסיון, להרוס את הטוב, את האלוהי? מהיכן מגיעה המחלה, המחלה של מה שגדל כאן על אדמה זו? קחו כל דבר, פרי כלשהו או כל יצור חי, השטן מנסה שוב ושוב, להרוס את הכול. הוא גם הצליח לכרסם באדם."

"השטן, הקיים על כדור הארץ, לא ויתר על שום ניסיון, להרוס את הטוב ואת האלוהי."

"היכן שהאל שם האהבה, היכן שהשטן שם המלחמה."

ברוחניות שני הקטבים ניצבים זה נגד זה: האל כחיים עצמם והשטן, הרוצה להשמידם. לצידם עומדים צבאות של ישויות רוחניות, והמערכה מתנהלת בכל העוצמה.

לשני הצדדים אנרגיות אדירות. את מהותן הסביר ברונו גרונינג במלים פשוטות:

"הכוח האלוהי הוא הבונה, והרע - השדי, השטני הוא ההורס."

את שניהם יכול האדם לקלוט לתוך עצמו ולתת לו לפעול בתוכו, הן בגוף והן בנפש. האחד משפיע באופן מחזק ובונה, והשני באופן מחליש ומפרק. הכוח החיובי מכיל בתוכו את הבריאות, השלילי את המחלה.

ברונו גרונינג אמר, שהמחלה מגיעה מהרוע ואינה - כפי שנטען פעמים רבות - עונש מן האל. מחשבות כאלו הוא הגדיר כשקר וביטל אותן באופן נחרץ. אלוהים אינו מעניש! המחלה הינה תוצאת מחשבות ומעשים בלתי נכונים. כאשר הסיבה מתבטלת, תתבטל גם התוצאה, וזהו רצון האל.

"לא כפי שהאנשים חושבים, שהמחלה הינה עונש אלוהי. ניתן לדמות זאת לילד העוזב את בית הוריו. אז ההורים אינם יכולים עוד להגן עליו. כך גם אנו עוזבו את אבינו. אסור לנו לשכוח שהננו ילדי

האל בלבד. רק הוא יכול לעזור לנו ! והוא יעזור לנו, כאשר נשוב
ונמצא את דרכנו חזרה אליו."

ההנהגה האלוהית

ברונו גרונינג התמיד לדבר על ההנהגה האלוהית והפיתוי השטני.
אם האדם מאפשר לאלוהים להובילו, ייפול בחלקו כל הטוב האלוהי
בהמשך חייו. ואולם, אם הוא נותן לרוע לפתותו, הוא יגיע לדרך
ייסורים ואסון, סבל ומצוקה יענו אותו.

"על האדם להגיע אל ההנהגה האלוהית, בלעדיה אין חיים!"

על האדם לשוב וללמוד להקשיב להרגשתו, לקולו הפנימי. עליו
לשוב ולהישמע לאל, לא להיות יותר מונהג על ידי אנשים, אלא אך
ורק על ידי האל. ברונו כינה זאת גם האינסטינקט האנושי. בהרצאה
ב-31 באוגוסט 1950, הוא הסביר:

"בקיצור, הוא איבד את האינסטינקט האנושי האמיתי שלו: לא ניתן
יותר להובילו, להנחותו מרחוק. משום שבני האדם טפלו בכך יותר
מידי, אלוהים שאיבד את ההנהגה, אומר: 'ובכן שחקו לכם!' אני יודע
שאני חייב לתת לאנשים הזדמנות בדרכם, על מנת שהם יעשו מיד
תפנית, ויקלטו לתוכם את האינסטינקט האנושי האמיתי. (...)

מה עושה ומה עשה האדם? הרס! מדוע? משום שהוא אכן נפל
לידי השטן. זה לא היה כך לו היה שומר את האינסטינקט האמיתי
שלו. הוא איבד אותו וברצוני להשיבו לו. האדם שקע עד כדי כך,
שהוא יכול ללמוד מבעל החיים, אשר שמר על האינסטינקט שלו.

אני לא נתתי לעוות אותי. עד כמה בני האדם מעוותים! כל כך
הרבה ספרים! כל זה הרי לא יכול להיות יציב. האחד כותב כך על
נושא מסוים והשני כותב אחרת, באותו נושא. מה נכון? יש בלבול.
אנו בני האדם יכולים ללמוד מבעל החיים, עלינו למצוא דרכנו חזרה,
לא כדי להפוך לבעל חיים, לא ולא, אלא כדי לקלוט לתוכנו מחדש את
האינסטינקט האנושי.

ניקח לדוגמא את החולדה, כפי שהיא מזיקה לאנשים ומצד שני בכל זאת מועילה. אנו על אנייה. (...) המאיימת לטבוע, החולדות נוטשות אותה עשרים וארבע שעות קודם הטביעה ויורדות ממנה.

כאשר במקום כלשהו על כדור הארץ מתהווה רעידת אדמה, כלומר היא אינה מתרחשת עדיין, שימו לב מה עושים בעלי החיים, למשל חתול או כלב, המצויים באותו איזור: הם נמלטים אף עשרים וארבע שעות קודם לכן, אם חתול או כלב, מאזור זה. כלומר, בזמן התהוות רעידת האדמה, טרם התפרצותה. אנו לא מסוגלים להבין זאת בשלב זה. מדוע? כי אבדנו את האינסטינקט שלנו.

הנחיה מרחוק. אין זה בלתי ידוע, שמטוסים, אניות, טנקים, מכוניות וכו' מונחים מרחוק. זה ידוע לכם היטב, גם צעצועים כך. כאשר יש מכשיר קשר, הרי גם אתם יכולים להנחות. ואולם, מאחר והאדם איבד את ההנחיה מרחוק, הוא לא יכול יותר לקבל דבר מהאלוהי, מהשמימי. הוא מנותק."

מחשבות הן כוחות

ברונו גרונינג קרא לשומעיו לעיתים קרובות, לבחון את המחשבות ולקבל אליהם רק את הטובות. אלוהים ושטן אינם רק מקורות כוח, אלא גם מקורות למחשבות. הם שולחים ללא הרף מחשבות החוצה: האל – מחשבות טובות והשטן – מחשבות רעות. האדם אינו מסוגל – כך לדעת ברונו גרונינג – לייצר מחשבות בכוחות עצמו, אלא יש לו רק את היכולות לקלוט אותן.

"זה כה חשוב, אילו מחשבות בן האדם מקבל לתוכו, שכן מחשבות הן כוחות. אם האדם רוצה טוב, עוזר לו אלוהים, אם הוא רוצה רע, אזי עוזר לו השטן."

האדם אינו חסר אונים בפני מה שעולה בדעתו. הוא מחליט בעצמו אלו מחשבות הוא מקבל ואלו לא. ואולם, הבחירה צריכה להעשות ביסודיות, לא בשטחיות. מאחורי כל מחשבה עומד כוח: חיובי הבונה

ושלילי ההורס. ידיעה שמחה מרוממת ועצובה משפילה את מצב הרוח. מחשבות הינן כוחות רוחניים.

הם נושאים בחובם עוצמה שהאנושות כיום בקושי מעלה על דעתה. מחשבה שנולדה מאהבה, עשויה לגרום לאדם, להקריב את חייו למען האחר. ואלו מחשבה שנולדה משנאה, עשויה להביאו להרוג את האחר.

"הישמר מכל מחשבה רעה!"

"ידידים יקרים, עד עתה אתם, מן הסתם, נהייתם מודעים לכך, שאם אתם מקבלים אליכם מחשבה רעה אחת, מחשבות רעות נוספות חודרות לתוכם ואחר גם תדברו מילים רעות. כלומר, כל מה שאתם קולטים לתוכם, אתם מוציאים מתוך עצמכם."

"עם קבלת המחשבה הרעה הראשונה, אתם הופכים למשרתי הרוע, אתם הופכים באמת למשרתי השטן! הרשו לי לומר לכם זאת!"

ואולם מה יכול האדם לעשות כנגד מחשבות דיכאוניות, ספקניות, חרדות או מחשבות טורדניות? איך יוכל להתנגד להן? הן צצות לפתע כמו יש מאין, מסתערות עליו ורוצות להשתלט על מצב רוחו. מה עליו לעשות?

השטן רוצה באמצעות מחשבות שליליות מכל סוג אפשרי, להוליך את האדם שולל, להסיטו מהדרך האלוהית. הוא רוצה שהאדם יפחד, יכעס, יפקפק בטוב ויעבור על דברות האל... כדי להשיג זאת, הוא מתעתע בו וטוען, כי האדם הינו כדור משחק של מחשבות ורגשות לא טובים, להם הוא מסור בחוסר אונים. ואולם זהו שקר וכזב.

האל ברא את האדם כך שהוא יכול להחליט בעצמו לגבי חשיבתו, דיבורו ומעשיו. כאשר מחשבה לא טובה חולפת לפני עינו הפנימית, הוא יכול להרחיקה בשקט, אבל בנחישות. אם הוא נותר איתן בכך, הרוע יסור מדרכו ולא יוכל להשיג שליטה עליו. האדם מחליט על גורלו בעצמו, באמצעות רצונו החופשי.

"האדם פועל על פי רצונו. כמו הרצון כך המחשבה. המחשבה מניעה את האדם למעשה."

בדוגמה פשוטה הראה ברונו גרונינג, איזו משמעות גדולה יש למחשבות. בבניית בית, הדחיפה הראשונה הינה הרצון או המשאלה לבנות בית. בהמשך המחשבה, עם חלוף הזמן, מתממש יותר ויותר, עד שמכינים תכנית מדויקת. עד אז, המבנה קיים רק בדמיונו של בעל הבית העתידי. בניית הבית כשלעצמה, הינה רק הצעד האחרון בדרך הארוכה של שיקולים והכנות.

בדיוק כך הדבר עם ההחלמה. ראשית חייב להיות הרצון להחלמה, לאחר מכן יש ליצור נתק מחשבתי מהמחלה ולאמץ את האמונה בהחלמה. רק הצעד האחרון הינו הריפוי המתחיל להתקיים בגוף. עם זאת הוא אינו מעשה האדם, אלא חסד אלוהי. האדם אינו יכול לדרוש אותו כאילו הייתה זו זכותו, אלא לעבוד כדי להשיגו.

האדם הוא רוח

ברונו גרונינג האיר למאזיניו את המהות האמיתית של האדם: מספרת גרטה הויזלר:

"הוא שאל 'מי אתם?' ומלבד לומר את שמם, לא ידע איש משומעיו לתת תשובה. אך ברונו גרונינג לא ויתר: 'האם אתם גופכם?' הוא המשיך לשאול ואנחנו, הידידים, גמגמנו 'הן', משום שלא ידענו טוב מזה. על כך הוא הגיב ב'לא' החלטי והתעקש: 'מי אנחנו באמת?' מאחר ושתקנו, הוא הסביר לנו, שמאז ומתמיד, אין אנו גוף. את הגוף קבלנו רק עבור החיים האלה, אנו מקבלים אותו בלידתנו ומחזירים אותו לאדמה, כאשר אנו חוזרים לביתנו. נשמתנו הינה המקשרת בין הגוף והרוח שלנו ולוקחת את הניסיונות הטובים והרעים לעולם שמעבר. הנשמה היא נושאת הניצוץ האלוהי המאפשר לאדם את הקשר לאל, ברגע שהאדם נפתח לאמונה. ואולם אם הנשמה מסתגרת בחוסר אמונה, הקשר עם האל נותר מנותק."

הגוף לפיכך, אינו מהות האדם, אלא רק העטיפה הארצית לנשמה ולרוח. לפיכך מכאן, שעם מות הגוף, לא מסתיים הכול, כפי שרבים חושבים כיום, אלא החיים ממשיכים. הם אינם קשורים לגוף.

האדם הינו רוח וגופו הינו מתנה, שאלוהים העמיד לרשותו, ככלי עבודה לתקופת חייו על האדמה. הייעוד האמיתי של בני האדם הינו להשתמש בגופם למען הטוב ובאמצעותו ליישם במעשים את המחשבות הטובות. ואולם, משום הרצון החופשי, יש לאדם גם האפשרות להשתמש לו לרעה, לגנוב, להרוג, להרוס. על פי מעשי האדם, ניתן להסיק, עם מי הוא עומד בקשר, בשרות מי הוא עומד: בשרות האל או השטן. זה אינו אומר שהאדם כשלעצמו טוב או רע אלא :

"האל הינו ויישאר אלוהי, לעולם אינו שטני, לעולם אינו רע, אלא שכאשר הוא מזניח את עצמו, כאשר הוא עוזב את האל, הוא נדבק ברוע. הרוע תופס אותו והוא חייב אז לשרת את הרוע. לא האדם הוא העושה רע, אלא הרוע. מן הרוע אין לנו לצפות לשום טוב ! ובאותה מידה מאלוהים לשום רע !"

"אם האדם חלש מדי, הוא מדרדר אל הרוע, הוא נופל למטה, ואינו יכול עוד ללכת בדרך המובילה מעלה. חוסר כוח גורם לו ליפול לידיו של הרוע ואז הוא נתון בידיו. אם לא מגיעה אז יד תומכת, מצילה ומושכת אותו משם החוצה, הוא אבוד לזמן רב. אז הוא יצטרך לשרת את הרוע."

חובתו של כל אדם הינה להחזיק את גופו בסדר. אולם כל מחשבה שלילית, כל מלה רעה וכל מעשה רע, גורמים נזק לגוף. כלומר, כאשר הרוח אינה קשורה לאל ומתמסרת לכוח השלילי, זה עלול לגרום לתחלואים של הגוף.

ואולם, אם הרוח נפתחת שוב לזרימה פנימה של הכוח האלוהי, התוצאה תהייה ריפוי הגוף. לכן ב"שיטת הריפוי" של גרונינג, ההתייחסות הרוחנית היא כה חשובה. לעולם אין להבטיח ריפוי. הדבר תלוי תמיד באדם עצמו, כיצד הוא נפתח לטוב וכיצד הוא מאמץ לליבו את שיטתו של ברוננו גרונינג. טיפול בגוף יכול רק להלחם בתוצאות, אך לא לסלק את הסיבה. זאת יכול רק האדם, כאשר הוא מבצע את "התפנית הגדולה".

אלוהים הוא הרופא הגדול מכולם

אין אדם היכול לרפא באמת, אלא אלוהים בלבד. אלוהים הוא הרופא הגדול ביותר. לדידו אין בלתי ניתן לריפוי, בלתי אפשרי. ברונו גרונינג חזר ואמר: "תן אמון והאמן, הכוח האלוהי עוזר, מרפא".

הדבר היחיד שהוא מצפה לו ממבקש העזרה, היא הנכונות לתת בו אמון, ולאמץ את האמונה באלוהים, בכוח הריפוי שלו ובהבראתו שלו. אם האדם ממלא תנאי זה, יכול ברונו גרונינג לעזור. אפילו אם אמונתו של היחיד חלשה מדי, הוא מציע את עזרתו:

" ככל שעדיין אינכם מסוגלים כיום להאמין, אני אעשה זאת עבורכם, עד שתאמינו באמת. וככל שהיום עדיין אינכם יכולים לבקש, להתפלל, אני אעשה גם זאת עבורכם."

כך בעזרת ברונו גרונינג, כל אדם יכול להשיג את עזרת האל. איש אינו מנוע מהריפוי. כולם יזכו בעזרה. כולם יחוו החלמה. בני האדם יחוו, שאלוהים אינו שופט מעניש, אלא אב מלא אהבה. כל בני האדם הם ילדיו והוא ידידם ומושיעם.

באמצעות ברונו גרונינג, יכול שוב האדם לחוות את ניסי האל. משותקים - הולכים, עיוורים - רואים וקשי יום - שמחים בחייהם. אלוהים הוא הרופא והעוזר הגדול ביותר לכל בני האדם. דבר אינו בלתי אפשרי עבורו. ברונו גרונינג אמר: "יש הרבה, שלא ניתן להסביר, אך אין דבר שלא יכול להתרחש".

עצמים מוטענים

לברונו גרונינג היו יכולות רבות שלא ניתן להסבירן, אלא רק לתארן. כך למשל, יכול היה להכניס את ה- Heilstrom לחפצים על ידי "פניה" אליהם. למחפשי העזרה הוא נתן לעיתים קרובות כדורים עשויים מיריעת אלומיניום שאליהם "פנה" להכנסת הכוח המרפא, שתכליתם הייתה קליטת הכוח המרפא ושימורו.

קורט טרמפּלר כתב על תופעה זו:

"גרונינג אמר: 'כאשר אני נוגע בכדור, שהינו דימוי קטן של עולמנו, מופיעות בו כל הקרניים הזורמות בכדור הארץ ומקשרות את האדם עם הקרניים השמימיות, בקשר שאינו פוסק לעולם'.

מהרגע שבו האדם לוקח את הכדור לידו, הוא חווה מחדש ויסות מושלם. כל מרכזי הגירוי במערכת העצבים של האדם, מקבלים תפנית (על ידי הזרם המרפא), כך שמחזור הדם מקבל הנעה מחדש. המלחמה נגד כל המחלות של איברים או מערכות בגוף מתנהלת כך, שהן מוכנעות על ידי הזרמים המרפאים, אפילו אם מדובר במחלות קשות כמו שחפת, איבוד עצם, שינויים בעמוד השדרה ובעצמות. אין דבר שאי אפשר לפעול נגדו באמצעות הכדור.

בהתייחסו להערה שלי, עונה גרונינג: ' מובן, יש אנשים טובים ומאמינים, שבהתחלה אינם יודעים מה לעשות עם הכדור. הטעות שלהם היא בחוסר הסבלנות. אצל אנשים רבים, עצב התחושה הוא כה מותש או קהה, שיש להחיותו. זה יכול לקחת דקות, שעות, ימים או שבועות, עד שהחיים החדשים מתחילים. עם זאת, הכוח מהכדור מתחיל לרפא מהרגע שבו נגעו בו בפעם הראשונה, אלא שהחולה בתחילה לא יכול היה להבחין בכך. "

ניתן לדמות את העצמים שהוטענו, עם אנטנות מתח גבוה. הן גורמות לקליטת הזרם המרפא בצורה טובה יותר ועם פחות הפרעות.

ברונו גרונינג דימה את האדם לרדיו. כאשר המקלט אינו מכוון לתדר של המשדר, הוא אינו יכול לקלוט את השידור. בדיוק כך מתנהלים הדברים בין אלוהים והאדם. האל משדר כל הזמן את הזרם המרפא. אם האדם כיוון את "התחנה" לתחנת שידור אחרת, אזי לא יוכל לקלוט את שידור האלוהים.

במאות השנים האחרונות אבדו האנשים את היכולת להתכוון באופן מודע לשדר האלוהי. הם התרחקו במידה כזאת מהאל, שהם כבר אינם יודעים, באיזה "תדר" הוא משדר. ברונו גרונינג מיידע את בני האדם לגבי תדר זה, בלמדו אותם כיצד לקלוט את הכוח האלוהי

באופן מודע. הוא דימה את עצמו ל"מרכזנית טלפון", המכירה את "מספר הטלפון" של אלוהים ומקשרת את בני האדם ישירות אליו.

נזכיר עוד תכונה מיוחדת של העצמים המוטענים: הם אינם מאבדים דבר מכוחם והם כיום בעלי השפעה כמו בימי חייו של ברוננו גרונינג. מי שנוטל לידי כדור או עצם מוטען אחר, מרגיש גם כיום אנרגיה גבוהה היוצאת ממנו.

ההחלמות ממשיכות להתרחש

תופעה שהיא אולי עוד יותר קשה לתפישה היא, שההחלמות ממשיכות עד עצם היום הזה. הן לא הפסיקו עם מותו של ברוננו גרונינג.

הוא עצמו אמר בשנת 1952:

"כל בני האדם חייבים למות, גם אני. את הגוף יניחו באדמה, אך אני לא אהיה מת. מי שיקרא לי, עברו אני בא, ואני אמשך לעזור. ואולם, אז כל אחד ישיג את העזרה וההבראה מתוך עצמו."

גם זה לא ניתן להסבר שכלתני. ואולם, הינו עובדה בדוקה באמצעות מסמכים רפואיים. לא ניתן יותר להכחיש זאת, הריפוי מיועד על ידי האל לכל אדם וכוח הריפוי אינו קשור לגופו של ברוננו גרונינג. הוא ממשיך להשפיע הלאה. הוא עדיין עוזר גם כיום ועד עצם היום הזה יכולים בני האדם לראות בו ידיד נאמן. כבעבר כן כיום, מתקיימת מילתו:

"באותה מידה יכול אני גם להוביל כל אדם, כך שהוא לא יוכל יותר בשום מקום להיות מובל אלי אסון. וזאת עושה אני בבני אדם האומרים: 'אני מניח את חיי בידך, הובל אותי עד יומי האחרון!'"

ואני אכן מוביל אדם זה רק בדרך הטובה, ושם אני מחזיק בו בחזקה, כך שאף פעם לא יוכל להגיע לדרך הרעה."

חוכמת החיים של ברונו גרונינג

ברונו גרונינג סיכם התבטאויות מהותיות של שיטתו במילים מעטות ופשוטות. נשמרים כאן עקרונות רוחניים וחוכמות חיים בצורה פשוטה. תומס בוסה כתב במבוא שלו לספר "ברונו גרונינג - חוכמות חיים":

"חוקי המשחק של החיים שברונו גרונינג מעביר לנו מהוות תמיכה, מורות כיוון בדרך חזרה לסדר האלוהי, לכם כפרט, כמו גם לכל האנושות. אלו המילים הפשוטות של אדם המלא באל, שכל אחד יכול להבינן ולאמצן לליבו."

הנה אם כך, כמה חוכמות חיים ועקרונות חיים של ברונו גרונינג. הם גורמים לחוש, ששיטתו אינה מקיפה רק את הפן של הריפוי, אלא מכילה הרבה יותר.

"אהוב את החיים – האלוהים! אלוהים נמצא בכל מקום."

"אהוב את רעך כמו את עצמך! אל תשנא, אל תהיה צבוע, אל תעשה רע לאיש! היו כולכם טובים לזולת. דעו שאתם משתייכים זה לזה, עשיר כעני. לעולם אל תקנאו!"

"השילו את השנאה והקנאה, שכן אתם חיים כפי שאתם. שנאה וקנאה מובילים בהכרח לריב ומדון."

"האם יש עקרון שעל פיו ניתן לכוון את כל החיים? כן, אהבת רעך."

"האדם הינו יצור של האהבה. מה שנוצר באהבה, יכול לחיות רק באהבה (האהבה היא אלוהים)."

"כולנו ילדי האל ויש לנו רק אב אחד, והוא האל."

"אני מיידע אתכם, שכולכם, כפי שהינכם חיים על האדמה הגדולה, האלוהית, הינכם ילדי האל. הרופא היחיד, רופא כל בני האדם, הינו ויישאר אלוהינו. רק הוא יכול לעזור. ואולם, הוא עוזר רק לאדם שמצא דרכו אליו או המוכן, כפי שכבר אמרתי, להתחיל בדרך, לקלוט לתוך עצמו את האמונה ולחיות עימו."

"כאן בדרך האלוהית אין חשך-מרפא, אין סבל, אין דאגות - יש בריאות, שמחה, עונג ובטחון."

"לאל יש כל מה שנחוץ לאדם. האדם שכח זאת."

"כאשר אנו חווים את האלוהי, קולטים אותו לתוכנו, אזי נרגיש טוב, אזי אנו חופשיים, אזי אנו חיים כפי שהאל הועיד עבור החיים כאן."

"אם הינך רוצה לחוות את האלוהי, עליך לשאוף אליו."

"אם האדם יכול שוב להאמין באלוהי האמיתי, אז הוא יוכל להתנסות בריפוי, כאשר הוא יודע ליישם את אמונתו בעשייה."

"המפעל השטני קרוי השמדה, גם מלחמה - להרוס את כל האלוהי. האדם מראה לגמרי בגלוי, שהוא נפל לידי השטן. המלחמה הותירה נזקים גדולים. כולם נהרסים זה אחר זה, בתים וכולי. איש אינו חושב לשקם את האדם, ואם ישנו אדם שכן רוצה לשקם את זולתו, אז נלחמים בו אופן החריף ביותר."

"לשקם נפשית, פירושו, שנפש האדם אשר בגופו, שהיא מתת האל, המסוגלת לקלוט את השידור האלוהי, אכן קולטת אותו שוב."

"אסור שאוזנכם תהיה כרויה לרוע. האל לא נתן לכם את גופכם לשם כך."

"האדם יקצור את מה שהוא זורע. משמעות הדבר: כל מה שהאדם משדר במילים ומעשים, ישוב ויחזור אליו: הוא יקלוט מה שהוא נותן."

פרק 3: שרלטן או עושה ניסים?

מאז הופעתו הראשונה בהרפורד, היו חילוקי דעות בין האנשים בנוגע לגרונינג. חלקם ראו בו שרלטן וחלקם ראו בו עושה ניסים. מה הוא היה באמת? האם היה מסייע שהאל העניק לו יכולות, או האם אדם המנצל את מצוקת החולים?

בישוף כעד בן זמנו

הבישוף האוונגלי ד"ר הרמן קונסט, כמפקח של המרחב הכנסייתי של הרפורד, היה ב-1949 מעורב באופן בלתי אמצעי, במה שהתרחש בהרפורד. אנשים רבים מגרמניה ומחוצה לה, ביקשו את חוות דעתו על פעולתו של גרונינג. מספר פעמים היה לו קשר אישי עם "רופא הניסים" והוא היה חבר בוועדת הבדיקה בהרפורד. בראיון ב-10 ביולי 1991, הביע דעתו על גרונינג במילים אלו:

"לא ראיתי בו שרלטן, אך קשה לתאר כיום כמה מבולבל היה העם שלנו בתקופה ההיא, כמה נזקים נפשיים היו לו. ולא היה זה יוצא דופן, שהתרחשו אירועים בלתי מוסברים.

מובן שעניין גרונינג היה מיוחד. לא היה לי ספק שנבעו ממנו כוחות שגרמו לריפוי האדם.

דברתי איתו ארבע פעמים ארוכות. מטרתי בשיחות אלו הייתה, לברר בשם מי הוא פועל. הרי ישנם בנמצא לא רק כוחות שמיימים או אלוהיים. הוא ענה על כך בבהירות באומרו, שהינו נוצרי קתולי ושאינו חושב עצמו כנוגד את תורת הכנסייה וכן, שהוא סובר כי אלוהים נתן לו כוח מיוחד הגורם לריפוי.

מלבד זאת, התרשמתי ממנו לטובה. ראיתי בו אדם רציני ולא היו קשיים בתקשורת בשיחתנו. מדובר היה בשיחה יוצאת דופן, מעצם העובדה שעשייתו הייתה יוצאת דופן.

לשאלה האם גרונינג גבה כסף או הפך את פעילותו לעסק, הייתה תשובת הבישוף:

"לא ! אמנם דברו על כך, אך אני לא נתקלתי בשום מקרה, שבו שוכנעתי, שהוא לקח או דרש כסף. אלמלא כן, זה היה, כמובן, מעורר את תשומת ליבי מיד.

שמעתי רק, שהייתה צלחת על השולחן, שבה ניתן היה לשים תרומה, ואולם הוא לא ביקש או דרש דבר, בכל אופן, לא שאני חוותי.

"מיופה כוח של מועצת הכנסייה האוונגלית בגרמניה, במקום מושבה של הרפובליקה הפדרלית הגרמנית", התבטא הבישוף בהתייחסות בכתב ב-23 ביולי 1957, לפעילות ועדת החקירה בהרפורד, כך:

"ועדת החקירה פעלה כך, שהיא ניהלה דיונים עם מר גרונינג וכן הוצגו בפניה אנשים שנרפאו. הדיונים עם מר גרונינג היו לא פרודוקטיביים כלל, שכן אנשי הרפואה פנו למר גרונינג במונחים ומושגים של הרפואה האקדמית. הסתבר שגרונינג לא ביצע בדיקה באיש מאלה שהגיעו אליו. לא נודע לי על שום מקרה, שבו נגע גופנית בפציינט. מעולם לא נודע לי על מקרה, בו ניסה להניע אדם לוותר על עזרת הרפואה המקצועית. הוא גם לא הורה על נטילת תרופות. את הצלחותיו הברורות, יכול אני להסביר לעצמי רק בכך שהיה לו כישרון מיוחד, לפנות ולהתייחס למרכיבה הפסיכולוגי של המחלה. כך אני מסביר לעצמי את הצלחותיו בראומטיזם ובבעיות קיבה מסוימות.

דברו עם חולים, יצאה ממנו בבירור עוצמה, שכמעט תמיד פעלה על החולים.

"זוכר אני באופן מיוחד מקרה, של נער כבן חמש עשרה מהחוג שלי, שבמשך שנים סבל מאסטמה קשה, שגרמה לו להתעורר מקוצר נשימה מידי לילה. ערב אחד, עמד בהמון הגדול שהתאסף בחצר הבית שבו דיבר מר גרונינג לקהל מהמרפסת. לא נוצר קשר אישי בין מר גרונינג לבין הנער. מאותה שעה, השתחרר הנער מתופעות האסטמה."

לעניין הבדיקות בהיידלברג

בדיקות אלו נועדו לברר סופית, האם גרונינג הינו עושה ניסים או שרלטן. עיניו הובחנות של המדע אמורות היו לקבוע למה הוא היה מסוגל. פרופ' ה. ג. פישר דווח ב-28.8.1949 בכתב העת "רווי" תחת הכותרת "ברונו

גרונינג אינו שרלטן" תוצאות ביניים ראשונות של הבדיקות: "רמאי או רופא פלאים?"

ברונו גרונינג אינו שרלטן, אינו מהפנט, אינו רופא פלאים, אלא פסיכותרפיסט (רופא נפש) לא-רפואי מוכשר. הוא משתדל מתוך חמלה ילדותית-טבעית ודתית לעזור לאנשים בסבלם הנפשי, ולרפא את המחלות הנובעות ממנו, שבאות לידי ביטוי "אורגני" (גופני). אין הוא טוען להיותו נביא או משיח, אך יש לו תחושת שליחות, המבוססת על אמונה.

- מהו פסיכותרפיסט ?

- (...) יש בגרמניה פסיכותרפיסטים מעטים מאוד, משום שנדרשת לכך נטייה מולדת וכן הכשרה מקצועית ממושכת, שבגרמניה עדיין אינה מוסדרת - (לפיכך) המקצוע מתבצע על סמך לימודי רפואה ופסיכולוגיה, או אם האדם אינו רופא, הוא עובד בשיתוף פעולה עם רופא.

לגרונינג יש כשרון מובהק להיות פסיכותרפיסט. אולם עד היום לא הודרך במתודיקה של הפסיכותרפיה. זה מסביר את הקשיים שהוערמו בפניו, בגין פעילות הריפוי שלו, מצד גורמים בעלי חוש אחריות. גרונינג סובל גם בשל רופאים צרי אופק וחד צדדיים, המתייחסים רק לפן הגופני של החולים ומקשים על הפסיכותרפיה.

- האם יש לגרונינג כשרון מולד מיוחד ושיטה מיוחדת כרופא נפש ?

- כן, כשרון היסוד המכריע שלו, הינו היכולת הגבוהה מהממוצע, לחוש אמפטיה כלפי אנשים אחרים. הדבר מתחבר לכשרון טבעי לטיפול באנשים. שני הכישורים נובעים מאופיו האופטימי, הגורם לאנשים התחברות מידית אליו, מה עוד שהוא משדר בטחון עצמי המבוסס על בהירות המטרה שבפניו. כל הכישרונות האלה, שהנם חשובים מהותית עבור פסיכותרפיסט, קיימים בו במידה רבה מאוד".

תמונה חיובית חד משמעית ! יכולתו אושרה. עם זאת, גרעין יכולתו לא הוכר על ידי אנשי הרפואה. הם ניסו להגדירו על פי קטגוריות פסיכותרפיות ולא הבחינו שמדובר כאן בכוח הפועל במישור גבוה יותר, מאשר הרפואה המודרנית או הפסיכותרפיה.

אמנם המדענים הבחינו, שמספר אספקטים של פעילותו של גרונינג, נותרו בלתי נגישים להם, אך הם לא הסכימו להכיר בכך, שכישוריו הינם

מעבר לאלה של מדע הרפואה. וכך הוסיף פרופסור פישר בהתייחסותו לשאלה:

"האם מוצדק איסור העיסוק בריפוי?"

האיסור נבע, כפי הנראה, מחוסר אונים מול הסתערות ההמונים מחפשי הריפוי. הוא מבוסס חלקית על יחס של אי ההבנה של הרפואה האקדמית, כלפי תורת הריפוי הנפשי. עובדה זו מסתברת מכך, שההצעה לגרונינג להוכיח את יכולת הריפוי שלו, התייחסה לריפוי מחלות אורגניות לחלוטין ואפילו של מחלות חסרות סיכוי לריפוי. מצד שני, איסור העיסוק בריפוי, מתבסס גם על התלבטות מוצדקת לגבי אדם שאינו איש רפואה, העוסק בריפוי שעליו אין להסתמך במידה מספקת, משום שהוא אינו יכול להעריך את גבולות יכולותיו.

- ואיך אנו מתייחסים לאפשרות לתת לגרונינג היתר עיסוק?

ובכן, ההתלבטויות הנ"ל מונעות לפי שעה רישוי לריפוי ללא התניות - למרות הגישה החיובית להתיר לגרונינג להשיג את מטרת חייו, שהינה הריפוי. עם זאת, שיתוף הפעולה עימו הביא לכך, שיש בסיס לקוות, שגרונינג, תוך שיתוף פעולה רפואי, יוכל להכשיר עצמו כפסיכותרפיסט ראוי לאימון. לצורך זה נראה חיוני שלא להמשיך ולהגבילו באמצעות איסור. נכון ומתאים, שאלה המחפשים ריפוי, ייפנו לאדם שיסכים, כי גרונינג יעבוד בפרקטיקה שלו בשיתוף איתו. אפשרויות נוספות תפתחנה מתוך שיתוף פעולה של גרונינג עם רופאים נבונים, בדומה למה שנעשה בבדיקה בהיידלברג. ואולם, בהתחשב באינטרס של המדע ושל החולים, הדבר צריך להמשך רבע שנה לפחות.

- האם ניתן להבין כיצד יש לגרונינג פונים כה רבים לריפוי?

- כן, לגרונינג היו במקרים רבים הצלחות ריפוי מפתיעות ומפליאות, כפי שהתברר גם בהיידלברג. גרונינג חשף לקהל הרחב את מידת הסבל הקיימת בתקופתנו. זה כשלעצמו הינו מעשה גדול, העומד לזכותו של גרונינג. ההערכה המדעית של המכתבים המופנים אליו, עם תיאורים מזעזעים של סיפורי מחלה, הראתה, שהרפואה עמדה עד כה חסרת אונים מול מחלות אלו (...)

מטרת חוות הדעת שנוסחה ושל כל המאמצים שהוקעו כדי להגיע למסקנותיה, לא הייתה רק הבחינה המדעית וביורר ה"ניסים" של גרונינג.

חשוב מכך, הוא קידום המטרה של סיוע לחולים הרבים, כדי שלא ימשיכו לרוץ ללא מרפא, מרופא לרופא. הדבר נועד למנוע התייאשותם מהרפואה ומגורלם, וכך ייחלו עוד יותר.

- האם הריפויים של גרונינג הינם בכל זאת נס ?

- לכך יש רק תשובה אחת: ניתן, כפי שהראינו, להסביר את כל פעולות הריפוי שלו. עם זאת, הן נותרות בגדר נס, כפי שבסופו של דבר, נוגע ביחס לכל אחת מן ההחלמות.

(נוסח עבור הציבור הרחב, על ידי פרופסור ה.ג.פישר ופיסיקאי מוסמך ר.גרמר)."

אי הבנת הגרעין העיקרי לפעילות גרונינג

למרות הגישה החיובית ביסודה, של הערכה זו (חוות דעת סופית לא גובשה אף פעם), היא טמנה בחובה סיכונים מרובים עבור גרונינג. גרטה הויזלר מתייחסת לבדיקות בהיידלברג בספרה "כאן האמת בנוגע וסביב ברוננו גרונינג" כך: "למרות שיכולותיו המיוחדות של ברוננו גרונינג הוכרו חלקית בצורה נכונה, לא אותר הגרעין המרכזי של מהות האיש ופועלו. פשוט לא תפשו, כי במרכז התייחסותו של ברוננו לבני האדם, עמדה התפישה, שהאדם הוא יצירה שלימה של האל ושכך יש להבינו - תפישה בעלת משמעות רבה ללא שיעור, להצלחותיו בריפוי. חוסר הבנה זה מסביר גם את גישתם המסתייגת, שחרצה, בסופו של דבר, את גורלו של גרונינג. ולמרות שהרופאים והפסיכותרפיסטים הממוסדים לא יכלו לעזור לאנשים במצוקתם הקשה ביותר, הם חסמו בעדם גם את תקוותם האחרונה לריפוי באמצעות ב.ג., בכך שהם דרשו שהוא יכשיר את עצמו במסגרת פרקטיקה של רופא, 'להיות פסיכותרפיסט ראוי לאמן'.

פתרון זה לא היה עוזר להמון שוחר הרפוי, שהרי כיצד היה יכול להתפנות לאנשים רבים אלה, לו היה מסכים לדרישה זו?

בהערכה הוגנת ואובייקטיבית, צריך היה להכיר בכך שב.ג. הסתמך על ידע שאינו ניתן לתפישה על ידי תבונה אנליטית והעולה בערכו במידה רבה על נקודות המוצא הפוזיטיביסטיות של מדעי הטבע. בסופו של דבר, הייתה

'תופעת ברונו גרונינג' בלתי נגישה לתפישתם של מנסחי חוות הדעת
בהידלברג (...)

וכך הייתה הבדיקה שהחלה ברצון טוב, לבעלת תוצאות שליליות עבורו. ההכרעה לסרב לתת לב.ג. היתר עיסוק כמרפא, משום שלכאורה אין יכולת להבטיח טיפול המשך נאות לחוליו, הייתה עבורו מכת מוות. הכרעה זו נבעה מחששות הרופאים ליוקרתם ולמעמדם, שהרי הנימוק היה חלש כחוט השערה. שהרי, מי מהם יכול היה לתת אחריות לריפויים של החולים שלהם ולהתקיימות ריפוי זה לאורך זמן? האם הם היו אדוני הבריאות והמחלה, חיים ומוות?

עד עצם היום הזה, לא הצליח המדע לעמוד על הקשרים הסמויים בין בריאות ומחלה ובין חיים ומוות. ב.ג. היה ככל הנראה אחד מהמעטים, אשר להם הידע אודות סודות אלה, ידע שהיה במידה רבה עולה על זה של האדם הממוצע. הוא ידע באופן ספונטני, האם ובאיזו מידה ניתן לעזור לאדם הניצב מולו והאם לאדם זה יהיה הכוח לשמר את בריאותו לאחר הבראתו. ברונו היה במקום המבוקש בלא שנתבקש לכך ומתוך ידיעה, (פנימית) כאשר עזרתו נדרשה לבן חסותו. דווקא יכולת זו, היא שעשתה אותו לאדם, שניתן באופן מיוחד לסמוך עליו, בטיפול ההמשך לנרפאים על ידיו."

חוות הדעת של היידלברג

במהלך המשפט הראשון, נדרשה בשנת 1951 "חוות דעת כוללת" אודות גרונינג. חוות דעת זו אמורה הייתה לקבוע, האם יש לראות ב"שיטת הטיפול" שלו עיסוק של מרפא, או להעריכה כפסיכותרפיה.

חוות הדעת סוכמה ב-24 לאוקטובר 1951 ולא היה לה כל קשר לבדיקה שנעשתה ב-1949. בניגוד להערכתו של, היא הציגה את אישיותו של גרונינג באופן שלילי בעיקרו. הדבר נעשה מתוך התבססות בלעדית על מסמכים שהועברו על ידי בית המשפט. מנסחי חוות הדעת לא מצאו לנחון לפגוש את ב.ג. אישית. הם חרצו אודות אופי ואישיות של אדם, בלא שפגשו אותו אי פעם.

דומה שכל מטרת חוות הדעת הייתה, שלא לאפשר פעילות נוספת של ב.ג. ביטויי השנאה וההשמצה היו כה רבים, עד כי חוות הדעת התקבלה

בספקנות בחוגים משפטיים והשופט בפסק הדין קבע, שמדובר בחוות דעת חד צדדית. ברוננו גרונינג התייחס לכך בכתב:

"בית המשפט לא יכול היה להשתמש בחוות דעת זו, משום שלא ענה על השאלות שהוצגו על ידי בית המשפט. עבורי זו הוכחה נוספת, שיחס שלילי אלי מתאים (הערת המתרגם: למנסחי חוות הדעת), משום שמטרתם העסקית של האדונים לא צלחה כפי שהם ציפו. היא נוסחה באופן תיאורטי ובירוקראטי והוכנס אליה כל החומר שנאסף עלי בבית המשפט, כולל השלילי, שלא זכה כלל לבידור. אותם הקרויים "מחויי דעת" לא הביאו לעצמם כבוד רב והוכיחו לי שוב, כיצד בני אדם עשויים להיות. מלבד זאת, הן הרפואה והן הפסיכותרפיה לא זכו להוקרה בפעולתן זו. מובן שאיני שייך לאלה שאינם עושים אבחנות ומבקרים את כולם באופן קולקטיבי ולכן אני רואה בהם חריגים ויודע היטב להבחין.

פעולתם של אדונים אלה מתחומי הרפואה והפסיכותרפיה, נתנה לעיתונות הזדמנות נאותה להאיר חומר זה שהועמד לרשותה באור שלילי."

ברוננו גרונינג ומונחים רפואיים מקצועיים

לעיתים קרובות ניזוק ב.ג. מכך, שעשייתו תועדה באמצעות מונחים רפואיים מקצועיים הנטועים בעבר. לא רק אנשי רפואה, אלא גם אנשים לא מקצועיים, ציינו את "שיטת הריפוי שלו כ"טיפול" ואת שוחרי העזרה כ"פציינטים". זה נעשה על פי רוב באופן לא מודע, מושגים מוכרים שימשו לתיאור תופעה לא רגילה. לכאורה מדובר בעניין בלתי חשוב, שולי ובכל זאת במשפט, פיתולי מילים אלו היו לו לרועץ.

גם מחויי דעה ועדים בעלי רצון טוב, כינו את פעולתו "טיפול בפציינטים" ולפיכך, עשייתו הוערכה מראש, כפעולת ריפוי הנעשית במסגרת חוק המרפאים. אפילו מגניו נהגו כך. הסברי גרונינג, שלא הוא אלא "הדבר הזה" מרפא, זכו ללגלוג.

מכאן ברור עד כמה הזיקו המונחים הרפואיים לב.ג. לו היה מתברר בבית המשפט כי לא פעל כמרפא במסגרת חוק המרפאים, אלא רק איפשר לאנשים גישה לכוח הריפוי האלוהי, לא היה לאישום כל בסיס וניתן היה אולי לבטל את ההליכים המשפטיים.

דרך הטיפול הרוחנית של ברונו גרונינג

הרופא הברלינאי ומנהל "ההתאחדות לקידום דרכי טיפול רוחניות מלכ"ר" ד"ר לרפואה יוזף נמסר, הכין ב-17.4.55 חוות דעת אודות ב.ג.. הוא האיר את תופעת גרונינג על רקע דרך הריפוי הרוחנית. להלן מובאות מדבריו:

"יחסי לגרונינג נובע מאירועי ריפוי. אירועים אלה הינם ההוכחה עבורי לכך, שמתופעת גרונינג יוצא כוח מרפא.

איזה סוג של כוח, זו שאלה שנייה. העובדה היא שהינה נמצאת ומחייבת את נושאה להוציאה לפועל; שכן אם מרפא רוחני אינו נותן לכוח הריפוי שלו לפועל, הוא הורס בכך את יכולתו המרפאה הפנימית (...).

ההמולה הסנסציונית סביב גרונינג, הייתה מצערת מאוד וחייבה פעולה למניעתה מצד הרשויות. עם זאת, נותרת בפנינו החובה למצוא צורה, שבה תתאפשר פעילות ריפוי נקייה, ברורה ומסודרת. אני מודע לגמרי לקשיי המצב, אך עלי לציין שמדובר במשבר מבחינה חוקית:

1. מי שיודע דרך למתן סיוע, שרק הוא יכול לתיתו ואינו נותן אותו, אשם בגרימת נזק גופני מתוך רשלנות.
2. במקרה שהחקיקה היא זו שמונעת מהאדם החולה לקבל עזרה, שיכול היה לקבלה אך ורק מהמרפא, הרי הסמכות הציבורית אשמה בגרימת נזק גופני מתוך רשלנות.
3. ואולם רשויות הבריאות מחויבות למנוע את התחדשות תופעת הכינוסים ההמוניים ולפקח על פעילות ריפוי נקייה.

מאחר ומופעל על הרופאים לחץ מוסרי מצד הארגון המקצועי שלהם, שלא לשתף פעולה עם גרונינג, וכן לגרונינג עצמו לא ניתן היתר לעסוק כמרפא, הרי שהחקיקה הרפואית עצמה מונעת פעילות הרמונית של גרונינג.

בגרונינג עצמו פרצו כוחות פנימיים, שאינם רק מופנים באנרגיה רבה אל אנשים חולים, אלא גם משפיעים עליו. כוחות אלו היו קורעים אותו פנימית, לו לא היה מצייט ומוציא לפועל את דחף הריפוי, שכח גבוה יותר ממנו הכפיף אותו אליו.

ואולם, שלא לאפשר לאדם שום דרך פעולה הרמונית להפעיל את הכוח הקמאי שלו, שיכולת הריפוי שלו הוכחה אלפי פעמים, הינה אחריות שעליה שופט חוק הרוח.

לגרונינג הישגים רבים כאלה ואלפי מכתבים המוכיחים זאת, הינם עדויות שיש לתת להן משקל בצורה כלשהי."

באמצעות גרונינג פועל הכוח האלוהי

גרטה הויזלר מתייחסת בספרה "כאן האמת אודות וסביב ברונו גרונינג" להתבטאויותיו של גמסר. למרות הכוונה הטובה, היא רואה גם חוסר הבנה ביחס לגרונינג:

"נראה לי מוזר כשד"ר גמסר כותב: 'אירועים אלה הינם הוכחה עבורי, שמתופעת גרונינג יוצא כוח מרפא. באיזה כח מדובר, זו כבר שאלה אחרת. עובדה היא שהינה קיימת ושהיא מחייבת את נושאה להוציאה לפועל'."

כפי שידוע לנו, קיימים כוחות טובים ורעים. זה אפילו חשוב מאוד להתייחס לשאלה שנייה זו ברצינות רבה. שכן, חשוב בחיים אלה לתת רק לטוב לבוא לידי ביטוי ולאסור על הכוח האחר, המפרק, ההורס, לבטא עצמו. וזה הוא הדבר היחיד שמעניין את ב.ג... מי שחווה כוח זה על עצמו, יודע כי ב.ג. צדק כשאמר: 'הוא עוזר, הוא מבריא, הכוח האלוהי'. (...)

אני מוצאת שכאשר ד"ר גמסר מדבר על המולה סנסציונית מסביב לב.ג. ומצדיק את דיכוייה על ידי הרשויות וממשיך ומחייב את רשות הרפואה למנוע הישגות "המפגע של התכנסויות המוניות", ונותן לרשות הציבורית זכות לדאוג ללפעילות ריפוי נקייה, הרי שהדבר מוטעה מיסודו. (...)

אני משוכנעת שבעתיד זה חייב להיות הפוך מכך. (...) לו הרשויות היו מפעילות ארגונים ציבוריים בהרפורד ובטרברהוף, כדי לטפל באנשים ולאכסנם, לא היה הדבר מביא להתרגויות. ברונו גרונינג גם היה צריך גם להתגונן מפני אנשים שרצו להפוך את פעילותו לעסק. (...) כך ולא אחרת, היה ד"ר גמסר צריך לשפוט את האירועים, לו רצה באמת לעזור לברונו גרונינג. (...)

ברונו גרונינג ידע בדיוק מה הוא רוצה. הוא רצה פעילות מוסדרת. הוא רצה ושארף להקים מרפאות שבהן יעבדו רופאים בשיתוף פעולה. המבנים,

כוח האדם והארגון היו זמינים ואולם הוא לא קיבל היתר משום שהוא היה 'הגרונניג!'

נגד צורת החשיבה החומרית

חוות דעת נוספת הוגשה על ידי ד"ר לרפואה וילהלם באייר. להלן מספר ציטוטים:

"הריפוי בכוח רוחני שנוי עוד היום במחלוקת חריפה, לגבי מהותו וערכו. על כן, מתייחסים לכל מרפא רוחני בחשדנות. הדבר קורה במיוחד מצד הרופאים, מה שמוסבר בקלות בחשיבה החומרית ברפואה המדעית.

איש רפואה בעל הכשרה אקדמית, לא יעלה על הדעת, שניתן לשפר מצב או אפילו לרפא ריאה נגועה בשחפת, בכוח רוחני. ככל שבכלל מייחסים לתוצאה של השפעה רוחנית, הדבר מתוחם לתחום הנפשי ומכונה "סוגסטיה". הכוונה במילה זו, בהקשר זה, הינה בערך כזו: מדובר בתוצאה, שבעצם אינה תוצאה אמיתית, אלא רק אשליה. עבור החשיבה הרפואית זה בלתי נתפש, שניתן לתקן שינויים אורגניים בחומר הגוף, בעזרת כוח רוחני. לפיכך, כאשר מרפא מנסה בעזרת כוח רוחני לרפא תופעות התפוררות שחפתית בריאת האדם, מסיק איש הרפואה המדעית, כי מדובר בניסיון חסר אחריות באמצעים שכלל אינם מתאימים.

נקודת המוצא ונקודת הסיום של הרפואה המדעית במילוי תפקידה במלחמה במחלות, הינה ההתבוננות בגוף האדם. החומר של הגוף, הנתפש על ידי החושים, נגיש למחקר המדעי ותהליכי חילוף החומרים ניתנים לגילוי של התבונה האנושית, בעזרת חוקי הפיסיקה והכימיה. לפיכך, הטיפול בהפרעות התפקוד של הגוף נעשה בעזרת חומרים פיסיקליים, כימיים וגם צמחיים ורואים בכך את הדרך המדעית והבטוחה היחידה האפשרית.

מה שחסר לרפואה המדעית, הוא ידיעה או לפחות הבנה של מהות החיים, שמתבטאת לא רק בגוף האורגאני, אלא גם במהות הפנימית הנפשית-רוחנית של האדם (...)

כוח החיים של האדם, הינו לפיכך, אדריכל בונה האורגניזם הגופני, וככזה, גם הרשות היחידה המסוגלת והמוסמכת לבטל הפרעה חולנית

שנוצרה בו. אם נצא מעובדה זו, העומדת מעל כל ספק, נכיר בכך שכל שיטות הריפוי של רופאים ושל מרפאים, שאינם רופאים, אינם אלא שרותי עזר, שאנו נותנים לחיים, כאדריכל האמיתי, כדי שיוכל לבצע את עבודת השיקום, המשפרת והבונה בתנאים הנוחים והאופטימיים. אם מנהל בניה זה מפסיק בעשייתו, לא יקדמו כוחות העזר החרוצים והמוכשרים ביותר את עבודות הבניה. (...)

להרבות את מליאות עוצמת כוח החיים ולהעלות את מסוגלות הפעולה המוצלחת שלו בפעולת הריפוי, זוהי מהות ותכלית כל טיפול מרפא רוחני. (...)

בהכירי מניסיוני את תחום הריפוי הרוחני מזה שלושה וחצי עשורים, עומד אני מול אישיותו של ברונו גרונינג בהרבה פחות התלבטויות מאשר כל אחד, שהינו חסר ניסיון בתחום זה, ולפיכך, הינו חסר ידע או לפחות חסר ביטחון. שיפוטי בנוגע אליו אינו מבוסס רק על הדיווחים מרובי הסתירות של העיתונות, אלא על מפגשים אישיים רבים. הכרתיו כאדם עם מלוא הרצון הטוב וכוונות טהורות לגמרי. אין לי כל ספק לגבי יכולותיו המיוחדות. (...)

הוא עצמו מוכר לי כבעל יכולות ריפוי טובות וכוונות טהורות. לפיכך, מבחינה מקצועית אין כל היסוס, לאשר לו את יכולותיו לטובת אנשים רבים, שלהם הוא יכול באמת לעזור."

גרונינג פועל על האדם כמכלול

כאן נבנה קישור בין שני מרכיבים של פעולתו של גרונינג, שהחשיבה המוטבעת במדעיות של תקופתנו, משויכת לשני מישורים שונים: ריפוי לגוף וריפוי לנשמה. הם בלתי נפרדים בפעילותו של ברונו. הייתה זו מטרתו הברורה, להוביל אנשים חזרה לדרך האלוהית.

כל המצוקה שבאה לביטוי בריב על תופעת גרונינג, נובעת מהפרדה בין גוף ונפש. לבריאות הנפש אחראית הכנסייה ולבריאות הגוף אחראי הרופא. מדובר כאן בשתי ממלכות בלתי תלויות והפעולות בנפרד זו מזו.

מכאן נבע בהכרח, שחברה הכבולה במבנה חשיבה כזה, התקשתה לעכל את תופעת גרונינג. לאיזה תחום לשייכו - דת או רפואה? אמנם הרצאותיו

היו מוטבעות בחותם דתי ואולם מה שעורר את תשומת הלב לפועלו, היו מעשי הריפוי. לפיכך, ניסו לתפוש אותו בקטגוריות רפואיות. אפילו מחווי דעה בעל ייחס מיטיב, כמו ד"ר גמסר או ד"ר באייר, תארו את פעילותו במונחים רפואיים מקצועיים. גם הם לא יכלו למצוא את הגישה התואמת לו.

את תופעת גרונינג ניתן לתפוש, רק אם מתגברים על החלוקה בין גוף ונפש בחשיבה. שניהם הינם חלקים במכלול והינם בלתי ללא הפרדה. הנשמה משפיעה על הגוף, כפי שהתחושה הגופנית היא בעלת השפעה על הנפש.

פעילות ברוננו גרונינג. מופנית לאדם בכללותו ואינה מוגבל לגוף או לנפש. לכן לא ניתן להסבירה באמצעות מונחים הנובעים ממוגבלות חשיבה כזו.

גרונינג והרפואה

במהדורה הראשונה לספרו "לחוות ריפוי, זו האמת" משווה הרופא מתיאס קאמפ את דרך הריפוי הרפואית עם עשייתו של ברוננו גרונינג:

"השווייתי את עולם החשיבה של שיטת ב.ג. לזה של הרפואה האקדמית.

1. חשובה מאוד הינה קביעת היסוד של ב.ג., שהמחלה הינה הרוע, מגיעה רק ממנו ויכולה להיות מסולקת רק באמצעות הטוב, האלוהי. אנשי הרפואה, לאחר שאיבדו יותר ויותר את ההתייחסות להכרה הפנימית, ניסו באמצעות מדעי הטבע המדויקים כפיסיקה, כימיה, מתמטיקה, להתקרב לתופעת המחלה. ההכרה האינטואיטיבית הבלתי אמצעית, בה שלט מר גרונינג באופן מלא, הוחלפה בהכרה באמצעות מכשירים. בנוסף לכך, במרכז הרפואה הועמד יותר ויותר הניסוי המבוקר מדעית. מחשבות טובות ורעות ככוחות מהותיים, הנגישים לראיה פנימית בלבד, איבדו את הקשרם אל חולי ובריאות. הם נותרו בשוליים כמרכיבים של שיקולים אתיים.

2. כמו במושג מחלה, גם הניסוי מציג את השוני המהותי בין שיטתו של גרונינג ובין הרפואה האקדמית. האחת מתייחסת

למחלה ומנסה לאחר אנליזה יסודית, להבריאה באמצעות החומר שהוכח להיות הטוב ביותר, בניסוי של חמרים ושיטות שונות. במרבית המקרים, החומר היעיל ביותר מוחלף לאחר שנות ניסויים נרחבים בתרופה טובה ממנה.

ברונו גרונינג התנגד לכל צורה של ניסוי. הוא טען תמיד, שבניסוי עצמו טמון הספק, מחשבה באפשרות של הכישלון. הוא ידע שרק החשיבה המאמינה והחדורה ברצון להשיג את המטרה, טמון הכוח, להגיע לריפוי באמצעות הרוח. לכן הוא התרה תמיד ברופאים, שבנותנם מרשם, גם יאמינו בחזקה ביעילותה ובהצלחתה, כך שכח האמונה יוכל להיות פעיל.

3. מכאן נובעת גם הנקודה המהותית השלישית. המצבים הקבועים ברפואה האקדמית, הינם ניסיונות הטיפול במחלות. כל השיטות, נקודות המוצא לחשיבה הריפויית והתרופות, עברו שינויים גדולים מאוד במשך הזמן. טעות לצפות, שאחרי 100 שנות הרפואה המודרנית, הליך השינוי יסתיים. להיפך: המספר הגדל והולך של פרסומים רפואיים וההתפצלות שקשה כבר לעקוב אחריה לתחומי התמחות, מצביעים בבירור לכוון אחר.

4. שיטתו של ב.ג. ניתנת לסיכום על רבע עמוד A 4. הינה והיא תישאר תמיד שלם בלתי משתנה, שיכול לתת לכל אדם בסבלו הפרטי עזרה וריפוי. כאן אין מריבות בין תיאוריות, אין חידושים, שכן שיטה זו הינה חוק היסוד של החיים. אם זה נשמע מוגזם לאדם כלשהו, יהא עליו להשתכנע בעצמו!

אצל מר גרונינג סוג המחלה חסר משמעות. ההליך הרפואי הטיפוסי של מתן איבחון כולל, מתן אבחון פרטני ותכנית ריפוי בהתאם, מתבטלים לגמרי. מר גרונינג יודע שכל קושי מקורו במקור אחד בלבד, הרוע, כפי שכבר צוין לעיל. הוא גם יודע, שרק הטוב בצורת זרם הריפוי האלוהי, יכול להוביל לריפוי. לכן מתבטל אצלו לחלוטין ודומני שאיני יכול להדגיש זאת לעיתים תכופות מידי - כל טיפול ועיסוק במחלה, מטרתו הינה רק שהאדם יפתח ליבו כדי לקלוט את הטוב, את הכוח האלוהי הזה. עיקר מאמציו הינם, להביא את האדם המחפש עזרה, לאמונה ביכולתו המוחלטת של אלוהים ולאמון ביכולת הפעולה של כוח זה, כדי שזו תוכל בכלל לפעול. עבורו לא

מדובר ברגל החולה, בסרטן, בסוג הדאגות - האם הן פסיכוזת, דיכאון אנדוגני או רק הפרעת אישיות נוירוטית. זהו תחום עיסוקה של הרפואה, לקרוא את המחלה בשם. ואילו מנגד, אצל מר גרונינג, מדובר בלב פתוח המבקש בהכנעה ובמלוא האמון, כמו ילד, מתמסר לזרימת כוח זה ומשתחרר בדרך המחשבה מהמועקה.

ברצוני לשאול בכל הרצינות את עמיתי הרופאים, שבשנות החמישים רצו להכפיפו לסעיפי חוק המרפאים, מה לדרך טיפול זו ולריפוי רפואי? היכן יש כאן הרמז הקטן ביותר, כי מדובר בטיפול בדרך כלשהי? מדובר פשוט בהרגלי הזמן ההוא, שהאנשים לא יכלו לתאר לעצמם ריפוי ללא טיפול.

(...) במרכז השיטה של גרונינג, עומדת האמונה (...) בריפוי בכוח אלוהים. הדרך לריפוי הינה רוחנית טהורה. הנפש מטהרת מהרוע וכתוצאה, חייבת גם התופעה במישור הגופני להעלם."

גרונינג מנקודת הראות של המדע הבין-תחומי

יוזף הוהמן (הוכמן?) בדק את תופעת גרונינג במאמר משנת 1956 מנקודת המבט של היסטוריון ומדען בין-תחומי:

"כך מסתבר בבירור מהצגת הדברים שלי:

1. גרונינג הינו המיסטיקן הגדול, המקושר ישירות דרך הנפש העמוקה עם העולם העל-חושי. הוא מכיר את כוח הטוב יודע את כוח הרע. יש לו שליחות אלוהית שעל פיה, מתפקידו להוביל את האנושות אל הטוב, להובילה אל קרבת האל, לחדש את העולם. הרצאות כפי שנושא אותן הכומר האוונגלי באמריקה וכפי שמארגן אותה מיסיון האוהל (הערת מתרגם: מדובר בזרם פרוטסטנטי בארצות הברית, המקיים דרשות באהלים גדולים), והזוכה אפילו לסיוע של העיר והמדינה ובנוסף גם גובה דמי כניסה צנועים - לא ברור מדוע אין מתירים למר גרונינג אותה זכות.

2. זורמים דרכו כוחות עצומים שאינם מולדים, אלא מגיעים אליו בהתמדה מעולם על-חושי. לפיכך, יש לזכור שללא השתדלות

שלו, ללא התכוננות מיוחדת, כוח ריפוי גם עוזב אותו. הוא עצמו פועל כשנאי, כמו חוט חשמל. ללא תרומה מצידו, נטענים מחפשי המרפא ומקבלים את הזרם. הוא לעולם אינו שואל לגבי המחלה ואינו נותן הוראות.

ברונו גרונינג הינו מקרה מיוחד וריפוייו נמצאים במיקום שונה לחלוטין, מזה של מעשה ריפוי מקובל. מר גרונינג הינו פשוט כלי עבודה של סמכות המופעל מרמה גבוהה יותר. הוא מקשר בינינו ובין העולם שמעבר, כמו בזמן הנביאים, והוא אינו יכול לסרב או להפנות עורף לגורל על-חופי זה, גם אם ספר החוקים כולו מאיים עליו, שכן, הוא אינו יכול להכיר בחוק המרפאים, משום שאינו יכול וגם אסור לו, לנתק את זרם הריפוי. (...)

אני מסכם: ההסבר לתופעה האדירה, של מקרי ריפוי בלתי מוסברים ותיאור הדברים שלי, מסתכמים בתמונה ברורה לגבי תופעת גרונינג:

1. גרונינג הינו תופעה יוצאת דופן, שאינו ניתן לתפישה מדעית.
2. גרונינג הינו שנאי של כוחות על-חושיים ולפיכך, מכשיר בידי כוח גבוה יותר.
3. אי אפשר לייחס לו פעילות ריפוי שכן הוא נוהג באופן פסיבי לגמרי.
4. את ההצלחות הניסיות אינו מבצע ישירות, אלא בעקיפין, כמדיום שהאל קבע אותו ולפיכך, למצבו הניטראלי, אין שום קשר עם פעילות ריפוי במובן הרגיל.
5. לא הוא פועל, אלא הוא מופעל.
6. הוא כפוף - כמו הנביאים והשליחים בעבר, לאילוץ מצפוני, שממנו אינו יכול לחמוק ולהשלים על פיו את משימתו האלוהית, את שליחותו.
7. ניתן להשוותו עם סוקראטס, ז'אן ד'ארק, מהטמה גאנדי ואלברט שוייצר, שכן, גם הוא מקריב עצמו לגמרי לטובת הכלל.
8. גרונינג הינו תופעה מיסטית, על-אנושית, שבזכות שליחותו האלוהית, ההצלחות לחולל ניסים והניסים קנה לעצמו זיכרון

בהיסטוריה. ואולם, - כמו רבים לפניו, הינו דמות טרגית, שכן העולם סביבו אינו מכיר בו, רודף אותו ועוין אותו.

9. הוא עומד כאדם שלם ובעמידה זקופה בפעילותו, חי בפשטות ובצניעות בעולמו המיסטי הזר לנו, כשהוא נוטה להתרחק מן הההיבט הארצי של החיים. על כן הוא מנוצל בצורה גסה, על ידי אנשים בלתי ישרים ושליחותה של פעילותו מעוותת על ידי מתנגדיו.

10. בשל קרבתו לאל, הוא אינו מכיר שנאה וסולח בגדלות רוח לאויביו. אהבת הזולת שלו מונעת ממנו להעמיד את המוציאים דיבתו רעה במקומם ולכן הם שוב ושוב זוכים לעדיפות עליו.

11. כאומן גדול של האינטואיציה, מכיר הוא בעצמת הטוב והרע ומעדיף לסבול אי-צדק ולבטא בכך את משמעות המשפט "זה שאינו סולח לאחיו, לו לא יסלח האב שבשמיים".

12. הוא מנסה לקרב את לב האנשים לטוב, תוך הקרבה אישית, לחנכם לאמונה, לשכנעם בערכי האנושיות ודרך החיים מופתית, ולכוונם לדרך טובה יותר מלאת אור ופתיחות לערכי חמלה, כיבוד האל לישועת האדם.

זוהי דמותו של האדם הבלתי מובן, ברונו גרונינג, כפי שמצטייר ממחקרי האובייקטיבי במשך שנה וחצי.

ברונו גרונינג זכה בחו"ל בפרופסורה כהכרה בהישגיו למען הסובלים ובנוסף לכך, זכה מאוניברסיטת טריאסט לתעודת ההוקרה האקדמית הגבוהה ביותר, הניתנת רק לעיתים נדירות בגין הישגים בולטים ביותר. אם כך, הגיע הזמן לפתוח את השערים לרווחה לפעילותו הברוכה של בן ארצנו, על מנת שהמדינה והרשויות וארגונים פרטיים יתמכו באופן פעיל בפעולתו. אסור שאי-סובלנות ועוינות יגרמו לגירושה של תופעה זו של על-אדם ממולדתו למרחקים, כפי שקרה לאנשים בולטים רבים לפניו. הישגי הניסים שלו כה בולטים, עד כי זה מכבר הפך לדמות היסטורית. דורות עתידיים יעסקו בו ובפעולו. הבה נדאג לכך שכבני האדם שבמחיצתם חי, נוכל לעמוד בכבוד במשפט ההיסטוריה, פן נביא על עצמנו כעס ובושה, שכן הוא הנושא את גורל הסובלים לשמיים, מתוך נאמנות למצוות אהבת

הזולת. הוא זה אשר כמופת לאנושות, מגשים את צוואתו הרוחנית של המשורר רב התהילה שלנו גרהארד האופטמן:

"הו, התכופף אל לב העני
ברחמים ומתינות
ומה שהוא מגלה לך בבכי ורעד,
רכוש לעצמך מחדש בחמלה!"

דברים אלה נועדו להצדיק את עמיתנו הגדול, ידיד ועוזר, ברונו גרונינג
ובו בזמן להוות קול קורא לעולם האדיש שסביבו.

פרק 4: עדויות אנשי התקופה

בהמשך יעידו אנשים שפגשו את ברונו גרונינג אישית. קרובים, מכרים וכן מחפשי עזרה מהעבר וידידים, המעידים בדיווחים ובהצהרות בשבועה על פעולתו.

עדות האב

היחסים בין ברונו גרונינג לאביו היו מתוחים. לבנאי המוסמך לא היתה הבנה נכונה לגבי חריגות בנו. בשנת חייו האחרונה, ביוני 1949, תאר אוגוסט גרונינג כמה התרחשויות מופלאות:

"כאביו של בני ברונו גרונינג, יליד 30.5.06, אני מצהיר כאן בשבועה, שעם הולדת הבן התברר שזה אמור להיות ילד עם תכונות מיוחדות. זה אכן התברר בשנים מאוחרות יותר. קרובים ומכרים רבים אישרו מקרה זה.

כבר כשהיה ילד, היו התרחשויות משונות שקרו סביבו, היה נראה שהוא מנסה את תכונותיו המיוחדות על בעלי-חיים. בין השאר, הוא לקח שעון שהשען כבר לא יכול היה לתקן, החזיקו בין ידיו, והשעון התחיל מיד לפעול מחדש. כמו כן, הוא היה מסוגל לחזות מראש אירועים מיוחדים, למשל מועד ראשית וסיום מלחמת העולם הראשונה 1914-1918 ... כך גם את ראשית וסיום מלחמת העולם השנייה בשנים 1939-1945, הוא ידע, שאחיו ואני נאלץ לעזוב את ביתנו ומולדתנו לאחר הכניעה, והיכן נמצא זה את זה לאחר נדודים ממושכים. את הכול הוא ראה ואמר מראש. לכך מתווספת תכונה אחת, שאפשרה לו לרפא אנשים ממחלות ומצוקות. מספר עצום של מכתבי תודה והצהרות בשבועה מוכיחים שתכונה זו ניתנה לו מהאל.

אני עצמי סבלתי קשות והרופאים אמרו נואש. טיפול קצר של בני, ברונו, הספיק כדי להבריא אותי. כדי לתאר ולכתוב את כל העניינים של בני, שכמעט לא יאומנו, הספר הגדול והעבה ביותר לא היה מספיק."

יכולות מיוחדות כבר בדנציג

דברים דומים מדווח גם שכן לשעבר של ברונו גרונינג. ארנסט קון הצהיר ב-17 ביוני 1955 (הצהרה מאומתת על-ידי בית-המשפט בדואיסבורג):

"אני (...) מצהיר כאן, שמר ברונו גרונינג (...) כשכן שלי בדנציג-לנגפור, ברחוב מגדבורג 77, הצהיר בדירתי בראשית מלחמת העולם השנייה בשנת 1939 את הדברים הבאים:

'ארנסט, המלחמה תימשך תקופה ממושכת, פולין תובס ובאותה מהירות צרפת. ואולם גרמניה לא תגדל אלא תקטן כתוצאה מכיבושה. יחלקו את גרמניה.'

לאחר מכן הוא הראה לי את גבולות אזורי הכיבוש כפי שהם אכן קיימים היום.

מר ברונו גרונינג עזר כבר בעבר לאנשים רבים באמצעות הקרנת אנרגיה וקבע תחזיות שתמיד היו קולעות. (...)

את השפעת כוח הריפוי של ברונו גרונינג, הרגשתי כבר בשנות שכנותנו בדנציג-לנגפור. אני השתחררתי מכאבים. גם אשתי, פרידה קון-פטקה, יכולה להעיד על כך."

שכנות עם ברונו גרונינג

דיווח נוסף על האירועים סביב ברונו גרונינג מתקופת חייו בדנציג, מסר מאקס ברוהן. הוא כתב ב-31 במאי 1955:

"היה זה בסוף 1931, כשחיפשתי בדחיפות מגורים עבור משפחתי. הדרך הובילה אותנו לבית בדנציג לנגפור, רחוב רינג 77, ששמו שונה אחר-כך לרחוב מגדבורג. שם שכרנו אז חדר מתוך דירת שני חדרים, שבה התגורר ברונו גרונינג. (...)

כבר אז לא חשב ברונו גרונינג אף פעם על עצמו, אלא נענה לצו העליון לדידו, שהיה, לעזור לאנשים סביבו ולתת להם כוח חדש. לא

היה משנה לו אם מישהו רצה ריפוי או עזרה אחרת, או אם הוא הגיע ללא אשמתו לכדי התנגשות עם החוקים הקיימים. כך היה מותר לא פעם, על שינה ועל הכנסה. עבורו היה קיים רק דבר אחד: לעזור.

לעיתים קרובות הוא התבקש כבר אז, לבוא אל חולים שהתחננו לסיוע שלו, גם בשעות הלילה. אך מעולם הוא לא ביקש אגורה בעבור טרחתו, לא משנה במה היה מדובר, להיפך, לעיתים אפילו היה נותן את הכסף האחרון שבידיו לאנשים אלה.

אפילו אם מישהו הודה לו עבור מעשיו, הוא נמנע מלקבל תודה זו וביקש שאדם זה יביע את תודתו בכך שגם הוא יפעל לעשות טוב בין הסובבים אותו. (...)

כעת ברצוני לתאר שני מקרים מיני רבים:

במקרה הראשון, מדובר באחותו מריה. היא חלתה בסרטן השד ולפי ממצאי הרופא, היה רק פתרון אחד: הסרת החזה.

הרופאים התייחסו לניתוח כדחוף והוא היה אמור להתבצע תוך שלושה ימים לכל המאוחר.

ביום לפני התאריך שנקבע לניתוח, הגיעה מריה בשעת ערב מאוחרת לאחיה פעם נוספת וביקשה את עזרתו.

הוא, האח ברוננו, אמר בנוכחותי בחיוך:

'איני מוצא יותר דבר ממאיר בחזה שלך. את יכולה ללכת מחר לרופא או לרופאים ולבקש בדיקה יסודית לפני שהם עומדים לנתח. הם יגלו אחרי בדיקה יסודית, בדיוק מה שאמרתי לך כרגע.'

כבר אחר-הצהריים למחרת, הגיעה מריה לאחיה ברוננו גרונינג ואישרה מה שאמר לה ביום הקודם.

הרופאים ניצבו בפני חידה גדולה ואמרו שקרה נס גדול. הם דיברו על כך ממושכות והביעו שוב ושוב את פליאתם באומרם: 'כאן התרחש דבר שאיננו יכולים להסביר.' (...)

ברצוני לתאר עכשיו מקרה אחר, שהתרחש עם אשתי הראשונה. זה קרה באותו בית אצל ברוננו גרונינג, שהרי שם גרנו.

אשתי הראשונה חלתה בדלקת גרון. היה לה חום גבוה, נוצרו נפיחויות פנימיות והחשש היה כי תמות מחנק.

מזה ימים אחדים היא היתה בטיפול אצל ד"ר הולאץ. המצב הורע כל הזמן, והרופא חשש מאד. אשתי ידעה שברונו גרונינג יכול לעזור, כאשר קיימת אמונה. שאלתי אותה, האם לבקש עזרה מברונו גרונינג, אך היא סירבה, שכן עדיין לא היתה לה אמונה מספקת והיא עדיין קיוותה לעזרת הרופא.

אף על פי כן, דיברתי עם ברונו גרונינג והוא אמר שהוא יגיע מיד כאשר אשתי תמצא את האמונה ותפנה אליו בעצמה לבקש עזרה.

וגם כאן זה קרה.

ביום ההוא הייתי מחוץ לבית. באותו זמן הנפיחות הפנימית התפתחה עד כדי כך שחששנו כי תמות מחנק.

בשעתה האחרונה היא מצאה את האמונה. היה זה פחד המוות, והיא הרגישה שברונו גרונינג יעזור.

מאחר ולא יכלה יותר לדבר, היא דפקה בשארית כוחותיה על קיר החדר, כי היא ידעה שברונו גרונינג נמצא באותה עת בבית.

ברגע זה התערב ברונו גרונינג, נכנס לחדר ומצא את אשתי במצב של מוות מחנק. פניה הכחילו בינתיים.

היא יכלה רק להצביע בחולשה רבה על אזור הצוואר. והנס קרה: כבר תוך מספר שניות, ירדה הנפיחות הפנימית, ומיד חזרו אליה חיים חדשים.

ביום הבא היא קמה והלכה לד"ר הולאץ. הרופא שהכיר את מצבה של אשתי, התקשה להירגע. לאחר הבדיקה הוא רק אמר, שדבר בלתי מוסבר קרה, שכן על פי מצב המחלה, היה זה בלתי אפשרי שהבריאה, שזוהי חידה עבורו, ושהתרחש כאן נס גדול. (...)

יום אחד אני עצמי חליתי. גרנו באותו זמן באותו רחוב בו מצאתי לנו דירה. שכבתי כמה ימים במיטה והחום עלה לכדי 40 מעלות. לא יכולתי לאכול דבר.

ביקשתי את אשתי לגשת לברונו גרונינג ולומר לו שאיני יכול לבוא אליו, כפי שהייתי עושה תמיד, שכן חליתי, וכי תחושתי ואמונותי אומרות לי, שאוכל להחלים אם רק יבוא אליי. הוא נענה ובא.

הוא בא אל מיטתי ושאל על מצבי. השבתי לו, תוך תיאור מחלתי. אשתי הוסיפה, שכבר כמה ימים איני אוכל. הוא התבונן בי וחיך, באמרו 'אין פלא שאתה חולה אם אינך אוכל דבר'. הוא הוציא מארנקו שני כתרנים ושלח את אשתי לקנות מיד עוגה.

התפלאתי על כך. כשאשתי חזרה, היא הניחה צלחת עוגה ליד המיטה. עתה אמר ברונו גרונינג:

'עכשיו תאכל הכל, אני נשאר כאן עד שתגמור, אחרי זה תקום ותהיה בריא.'

אמנם תהיתי כיצד יעלה בידי לעשות זאת, אבל להפתעתי גיליתי שהצלחתי לרוקן את הצלחת. אז הוא אמר: 'יפה, ועכשיו קום נא ולאחר זמן מה, בוא לביתי, שהרי אתה בריא.'

ואכן כך היה. הוא נפרד והלך. אני קמתי ומצאתי שמלבד כובד שנבע משכיבה ממושכת, לא היו לי כל סימפטומים. גם כובד זה המשיך זמן קצר בלבד.

באותו אחר-הצהריים הגעתי אל ברונו גרונינג כתמיד, והייתי בריא."

אחיינו מדווח

גאורג גרונינג התבטא לגבי היחסים המשפחתיים עם דודו:

"מדובר למעשה ביחסים רגילים. הוא בא אלינו לעיתים קרובות. אני יודע שאבי אמר: 'כן, ברונו, אתה פשוט עושה דברים בדרך שונה מאחרים.'

כילד חוויתי באופן מאד מודע, את התקופה הנאצית. לדעתי היה לו קשה יותר מאשר לאחיו. הוא הסתייג ממה שקרה אז. (...)

זה היה עוד בבית בדנציג-אוליבה. לשכן היו תרנגולות ואחת מהן צלעה בקושי רב וכבר היתה מיועדת לשחיטה. אך ברונו גרונינג אמר: 'אסור לכם לעשות זאת.'

השכנים שאלו מה עליהם לעשות עם בעל-חיים שכזה? הוא לקח אותה על זרועו, אני עדיין זוכר זאת היטב, עבר בתנועת ליטוף על התרנגולת וזרק אותה לגן. והנה, נעלמה צליעתה כלא היתה והיא רצה בחופשיות בגן."

בהתייחסו לאירועים בכיכר וילהלם בהרפורד, הוא אמר:

"ראיתי כיצד אנשים קמו מכיסאות גלגלים, וברונו פשוט לקח את הקביים של אדם נכה ושבר אותם על הברך השרירית שלו ואמר: 'אינך זקוק להם עוד!' "

בבעלותו לא היה כסף

אריך קולמן, אשר בשנים 1947-1951 היה מקורב לברונו גרונינג ולחלק מצוות העובדים שלו, אמר בהצהרה בשבועה ב-14 ביוני 1950:

"אני מצהיר בזאת בשבועה:

1. לפי מיטב ידיעתי, מר ברונו גרונינג לא דרש אף פעם כסף מאז החל את פעולת הריפוי שלו, ולא היה בבעלותו כסף במשך התקופה הזו.

2. מר גרונינג הורה, שהכנסות שנתקבלו לכיסוי הוצאות, יירשמו ברשימות. עבור עצמו, מר גרונינג לא קיבל דבר מכספים אלו, וסכום התקבולים בגין הריפוי שחולל, לא היה ידוע לו."

כמעט כל העיתונים מדווחים שברונו גרונינג מעולם לא דרש כסף. האפשרות היחידה שהיתה לבאים אליו, היתה לתרום מרצון.

מי שמרפא צודק

כתוצאה מהכרותה עם אחיינית של ברונו גרונינג, בתקופת הרפורד נוצר קשר בין גיזלה קנולמן מל. וסטפליה לבין "רופא הפלאים". היא היתה אז בת 30 ומזה כשנה, סבלה מכאבי גב עזים. כתוצאה מפריצת דיסק בין החוליה הרביעית והחמישית, היו לה כאבים בעצב הנשה (אישיאס) ושיתוק. הרופאים המליצו על כיסא גלגלים, משום שלא ניתן היה יותר לנחת. במצב זה היא היתה עושה הכל כדי להירפא. כך הגיע ערב אחד ברונו גרונינג לבית הזוג קנולמן.

"הוא התיישב על הכיסא והחל לדבר, כמו כומר טוב, מין שיחה שעוסקת בנפש. אני באה ממשפחה של כמרים ויכולה להבחין בכך. היו לי כאבים ושכבתי על הספה. באותה עת יכולתי לבצע את עבודת משק הבית, רק בסיועה של חותנתי.

ברונו גרונינג לא שאל שאלות. הוא גם לא נגע בגופי בשום דרך. הוא אמר: "אלוהים עוזר לכל אחד המוכן לקבל את עזרתו". הוא לא נתן הוראות התנהגות. אבל הוא שאל אותי פעם אחת מדוע אני סוגרת את עצמי בפניו, ותשובתי היתה, שהייתי מאושרת לקבל עזרה. אך הוא אמר רק: 'את לא רוצה שיעזרו לך!'

לאחר כשעתיים הוא קם לפתע, מיד לאחר שהיתה לי המחשבה: 'כל זה טוב ויפה, אבל לדבר איתי יכול הרי כל כומר. איני יודעת כלל מה כל העניין הזה.'

ובכן ברונו קם ואמר: 'אין לי יותר זמן, אני חייב ללכת.'

באותו רגע, קמתי גם אני ללא כוונה. ברונו גרונינג עמד במרחק כשני מטר ממני. הוא לא אמר דבר, גם לא היתה לי שום תחושה מיוחדת, שום דחף או לחץ. פשוט קמתי יחד עמו. כאשר נעשיתי מודעת לעובדה: 'הרי את עומדת!' הייתי מבוישת וחסרת אומר.

אז ברונו גרונינג הטיל קופסת סיגריות לכיווני ודרש ממני להתכופף ולהרימה. מזה שנה וחצי לא יכולתי להתכופף, ועתה זה הצליח!

'את רואה', הוא אמר, 'עתה אל תלכי מיד לעשות כביסה, אלא לכי מיד לרופא!'

ביום הבא הלכתי לרופא והוא שאל מה עשיתי. עניתי שלא עשיתי דבר, שזה היה ברוננו גרונינג. אז ביקש הרופא שאספר לו הכל.

לאחר שסיפרתי לו הכל, הוא אמר: 'ובכן, אני רואה שאת יכולה ללכת ושאינן לך עוד כאבים. לגבי התהליך עצמו, ברצוני לומר שכרופא אינני יכול להסבירו. אני מודה בחפץ לב, שבמרחב שבין גוף ונשמה, יש לאנשים מסויימים אפשרות לפעול ולהגיע להישגים כלשהם. אם ברוננו גרונינג מצא אפשרות זו אצלך, אזי אני רואה שהיתה לו כאן הצלחה. מי שיש לו הצלחה כמרפא, צודק! "

התרשמויות מטבררהוף

ב-1949 טבררהוף ברוזנהיים משכה אליה המוני חולים וחשוכי מרפא. כריסטה הינץ ממ. היתה שם במשך יומיים.

"היו לפחות עשרה או עשרים אלף איש בחוות הסוסים, אך גרונינג לא נראה בשטח. כך חיכינו במשך שעות. ההמון לא איבד את שלוותו. האנשים שם האמינו וקיוו להבריא. היה מזעזע לראות את האנשים שוכבים על קרשים או הולכים עם קביים: נכים, משותקים, ונכי מלחמה. קשה היה להסתכל בהם. ולכל אחד היתה המשאלה: 'ברצוני להבריא!'

אז הגיע גרונינג ודיבר במקרופון אל האנשים. הוא ביקש מאיתנו לשים לב לגופנו, האם אנו מרגישים דגדוג או זרימת דם, כי משמעות הדבר הבראה. אז הרגשתי זרם חשמלי ורעידות, דגדוג בכל הגוף. אז ראיתי איך אנשים אחרים רועדים חזק בכל הגוף. זה היה אוטומטי לחלוטין, כאילו כל הגפיים מתעופפות ממני. לא הייתי מאמינה לולא חוויתי זאת בעצמי.

אז כמה צעקו: 'אינני זקוק עוד למקל ההליכה!', 'אני יכול שוב לראות!' וכד'. אז הלכתי בין ההמונים, מה שהיה קשה מאד מאחר

וכולנו עמדנו צמודים זה לזה, אך רציתי לראות מה מתרחש ומי צעק שם.

לפתע נשאו אלונקאים של הצלב האדום אדם משותק ששכב על קרשים פשוטים. הוא הרים את ידיו והתרומם לאיטו בעזרת האלונקאים. זיעה נטפה ממנו. לשאלתי ענה שהינו פגוע מלחמה, ואז הוא נעמד.

אחר-כך ראיתי אדם בוכה. הוא בנה עבור נכדו בן השמונה עגלה מקרשים פשוטים. הילד לא יכול היה ללכת וכך הוא היה כל היום בדרך עם נכדו. שאלתי אותו מדוע הוא בוכה, והוא אמר שנכדו יכול עכשיו ללכת ושהוא פוחד ללכת הביתה, כי אם בתו תראה זאת, היא תקבל התקף לב.

אחר-כך ראיתי צועניה צעירה זוחלת על ברכיה. גם אליה פניתי. היא סיפרה שתמיד היתה לה עווית בכפות ידיה, ושעכשיו היא יכולה לפתוח אותן. היא הודתה וחזרה והודתה.

ראיתי רבים שקיבלו החלמה. איש קפיץ מעל הגדר ואמרתי לו: 'נראה לי שהגעת למקום הלא נכון'. על כך הוא ענה לי, שעד לפני חמישה ימים הוא עדיין הלך עם קביים והראה לי את תעודת נכה המלחמה שבה נאמר שהינו נכה במאה אחוז."

עוד ועוד החלמות

האירועים בטרברהוף תוארו תמיד כאירועים מקראיים. עדי ראייה נרגשים עד היום ממה שחוו שם. כמה מעוזריו של גרונינג ניסו לתעד את ההחלמות שהתחוללו. כך קיימת בין השאר, רשימה של דו"חות החלמה שהתרחשו בין הקהל שהתאסף לאחר נאומו של גרונינג ב-2 בספטמבר 1949:

1. יוסף פריץ, מ. היה קצר ראייה והרכיב משקפיים. לפתע הוא רואה שוב בחדות. (...)

3. לודוויג זודינג, ב., שיתוק קשה בצדו השמאלי מפציעה מאז 1918. זה נעלם.
4. מתילדה אוברנדורפר, ר., מחלת הנפילה מזה 20 שנה, דפיקות לב והתקפי סחרחורת. עתה זכתה בחופש פנימי רב יותר, השתחררה מחרדה ומרגישה מצויין.
5. וולטראוד גייגר, וו., הזרוע השמאלית משותקת כתוצאה משיתוק ילדים. יכולה עתה להרים את זרועה בשליש הגובה.
6. אנליזה ברגר, ר., מאז 1937 שיתוק ילדים ספינאלי (שיתוק הגוף התחתון והרגליים). מרגישה דגדוג ומשיכות, הכל חם.
7. תרזה רייכרט, ב., מזה ארבע שנים ראומטיזם של המפרקים, שתי הברכיים נוקשות, ידיים וזרועות כמעט ללא תנועה. שלושה חודשי שהות בבית-החולים של רוזנהיים ללא תוצאות. כעת הכל השתפר.
8. מקס הטינגר, מ., מאז 1939 טרשת נפוצה. טיפולים רבים, בין השאר גם על-ידי הפרופסורים ב. ו-ס. מבית-החולים בשוויינג. הרגל הימנית נהייתה יציבה וחזקה יותר.
10. יוהנה שמירבל, ק., רגליים כבדות ונוקשות, אובדן שריר, חוסר רגישות. מזה שנתיים אינה מסוגלת לצאת לרחוב, כאבים. ב-26.8.49 שלחה מכתב למר גרונינג. מאז הפסיקו הכאבים. למחרת בערב בשעה 18:00 היא יכלה ללכת בכוחות עצמה בחדר, ועתה באופן חופשי בכל הבית. כפות הרגליים שהיו קודם קרות, כעת הן חמות, וכל יום חל שיפור.
11. אנה הופמן, מ., כאבים בירכיים (ארתריטיס). מרגישה שיפור.
12. מרתה ניטשקה, ל., מאז ראשית השנה הפרעות בבלוטת המגן, חוסר שינה, הפרעות בחילוף החומרים. השתחררה, הכל טוב יותר.
13. אנה אוסטטל, ר., פגם בשסתום הלב, בעיה בשריר הלב, בכליות, בבלוטת התריס, הפרעות בחילוף החומרים. הכל השתפר.

14. מרטין שפורר, ר., פריצת דופן הקיבה, כיב, נותח פעם, כאבים ביום ובלילה. בריא מאז ה-27 באוגוסט.
15. גאורג גובמאייר, ר., שחפת ריאות עם דימום. הדימומים הפסיקו מאז ה-30 באוגוסט.
16. קורט קונצה, באד א., כתוצאה מפציעה ב-1943, הזרוע התקבעה (זוויתית) במרפק. מאז ה-27 באוגוסט 1949 הזרוע ישרה וחופשית.
17. מריה זיגל, מ., מאז שנה ארתריטיס במרפק, הטיפול הרפואי ללא הצלחה. עתה הכל בסדר ואין עוד כאבים.
18. מרתה רוט מא., בת 73, מזה 29 שנים הפרעות בהליכה וכאבים בגפיים. היום נרפאה והולכת ללא מקל."

אתה בריא !

בראשית 1950 פעל ברונו גרונינג במשך חודשיים, על האי וונגרודה שבים הצפוני. כאן נפגשה עמו אנטיה יאנסן.

"וונגרודה הינו אי קטן ושם התפרסם שברונו גרונינג יגיע וירפא אנשים. לי היתה אקזמה בעור, שהיתה כה חריפה, עד כי המשפחה סבלה ממנה. אימי היתה כה מיואשת שהחליטה ללכת איתי לגרונינג.

היינו אמורים ללכת לבית הקולנוע שבאי, שם ציפו לברונו גרונינג בשעה 20:00. האולם היה מלא אנשים שהצטופפו, ביניהם גם אנשים בכיסאות גלגלים וכאלה שקרטעו פנימה עם קביים. ישבנו על כיסאות מתקפלים וחיכינו, אבל גרונינג לא הגיע. נרדמתי בין ברכיה של אימי.

מר גרונינג הגיע לבסוף בין חצות והשעה אחת לפנות בוקר. חולקו כדורי נייר כסף, ואנו התבקשנו להאמין בריפוי. ברונו גרונינג ביקש שהמתקשים בהליכה יבואו אליו לבמה, מה שהם הצליחו לעשות, על אף המדרגות שהובילו לשם. הם הניחו את הקביים בצד ויצרו מעגל סביבו.

אימי היתה מאוכזבת על שלא נקראה לעלות לבמה, ופשוט עלתה איתי לשם. כולם היו נרעשים. אני התביישתי וחשתי מושפלת כאשר אימי פרשה את זרועותיי בפני ברונו והראתה לו אותן. אף ילד לא רצה לגעת בי אז, כה גרוע זה היה.

בהיותי בת חמש, ברונו גרונינג נראה גבוה בעיניי. הוא התכופף, עשה תנועה באוויר מעל זרועותיי ואמר: 'את בריאה!' ולאימי הוא אמר: 'לכי הביתה ובעוד שבועיים תני לרופא לאשר זאת!'

הלכנו וזכיתי לישון יום אחד ולילה אחד בלי לגרד. היום ניתן רק לראות את הצלקות, ונותרתי בריאה עד היום.

קרו גם ריפויים אחרים. אני שמעתי על ילד מבית-הילדים. הוא עמד עם קביים לפני הבניין. ברונו קרא לו מהחלון לעלות אליו. הילד ענה: 'הרי איני יכול לעשות זאת עם הקביים'. אבל ברונו קרא: 'אז זרוק אותם!' הילד זרק אותם, נכנס לבניין, עבר את הכניסה והאולם ועלה קומה. שם ישבה אימו, והיא התעלפה משום שמאז הלידה לא ראתה את הילד שלה מהלך."

לחשוף את השקר

גרטה הויזלר בספרה "זו האמת אודות ועל ברונו גרונינג" מתארת את המפגש הראשון שלה עם המרפא השנוי במחלוקת באוגוסט 1950 במינכן:

"גם אני קראתי את כל הדברים הטובים והנפלאים אודות ברונו גרונינג בשנת 1949 ובכל זאת, התבטאתי בצורה מאוד לא נאותה, ואף יותר מכך, שפטתי לרעה אותו ואת עשייתו וכיניתי אותו בכינויים לא יפים, משום שחשבתי שהכל רמאות. לא הייתי הולכת אליו לעולם מיוזמתי, שכן לא יכולתי להאמין במשהו 'אלוהי'. רק משום שחברתי העיוורת חיפשה מלווה ולא מצאה מישהי אחרת, נאלצתי לעזור לה. כך הגעתי איתה למינכן, ורציתי ללכת להרצאה כדי לשמוע במו אוזניי. רציתי להיות מסוגלת לומר לחברתי כיצד נעשית הרמאות, כדי שהיא תוציא את כספה במקום אחר.

כאשר האזנתי בספקנות רבה להרצאה של מר אנדרלין, היה לי מאד לא נעים כאשר הוא ביקש מאתנו להתפלל בשקט. הרי לא יכולתי, מכיון שלא האמנתי בדבר. הרי גם לא האמנתי שאי פעם אוכל להירפא. אבל לדרישה לחשוב על משהו יפה, יכולתי ורציתי לציית. וכאשר חשבתי על אגם וורטר היפה, שאותו ראיתי יום קודם בשעת הזריחה, התחיל דגדוג באצבעות רגליי, שעלה אל הגרון ואל הראש. החל כאב בראשי, משיכה לאורך הזרועות עד לקצה האצבעות. כבר חשבתי על מנורות הקרנה שודאי שמו בחשאי במקום כלשהו, אבל לא גיליתי כאלה בחדר. לא היה לי מובן כיצד ניתן לחוש זאת ללא קבלת זריקה, או תרופה. לאחר מכן, היטיב מר אנדרלין להסביר לנו, כי ברונו גרונינג הינו כשנאי של הזרם המרפא והאל הינו כתחנת הכוח הגדולה. ברונו גרונינג עדיין לא נוכח. כיצד זה היה אמור להתבצע? ובכל זאת, היה עליי להאמין, מרצון או ללא רצון, שיש כאן משהו שאינו ידוע לאנשים כיום. מאד התמיה אותי, שמר אנדרלין שמח על כך שיש לי תחושות גוף שכאלו. אבל כאשר הוא אמר שהחלמתו של כל אחד ואחד עד צאתו מן הדלת תהיה תלויה בו עצמו, הקשבתי בתשומת לב רבה וחשבתי לעצמי: 'זה לא יהיה דבר רע, אבל הרי זה בלתי אפשרי! לא, זה לא ייתכן מה שהוא אומר שהרוע יוצא כך דרך הראש, האצבעות ואצבעות הרגליים. כיצד אמורה המחלה לצאת כך? כיצד אמורה דלקת גתות המצח (סינוסיטיס) בת 15 השנה עם המוגלה הכרונית, פשוט לצאת? ואיך זה אפשרי, שתהיה לי שוב רמה מספקת של סוכר בדם? זה היה לא רע, אילו זה היה כל כך פשוט. אבל שקלתי בדעתי: 'הרי משהו אמור להיות אמיתי בכל הסיפור הזה, שהרי אחרת, לא הייתי מרגישה כאבים שכאלה ומשיכות בגופי! כן, הייתי שמחה לצאת מכאן היום בריאה, אבל זה לא יתכן!'

כשמר גרונינג הגיע אז בעצמו, כאבי התחזקו ללא שאת. בקושי יכולתי לשבת. אינסטינקטיבית ידעתי תוך חמש דקות שאדם זה יודע אודותיי יותר מכל אדם. לאחר כשעה הוא בא לקראתי ושאל אותי: 'איך הגעת למינכן?' עניתי: 'ברכבת'. 'לא, זה בלתי אפשרי, איני יכולה!' הוא ענה לי. לא הבנתי את הקשר. לפתע נזכרתי, שאלו היו המילים שאמרתי לאימי לפני שבועיים, בביתי בקרינתיה, כאשר

הקראתי לה את המכתב של חברתי: 'לא, זה בלתי אפשרי, איני יכולה!' הייתי אמורה ללוותה ב-28 באוגוסט למינכן אל גרונינג! נדהמתי שברונו ידע כל מה שאמרתי לאימי, במיוחד איך כעסתי עליו. הכרתי בכך שהוא יודע אודותיי לא רק זאת, אלא הכל אודותיי ואודות חיי. כעת ידעתי: ובכן מה שאנדרלין סיפר עליו, שהוא יכול לראות דרך הגוף עד קצה העצב האחרון, וגם שהוא ראה בו זמנית את העבר, ההווה והעתיד ושהוא ראה את האנשים שעמם אנו חיים, קרובים, אנשים בעבודה או שכנים, כל זה היה נכון! נכלמתי ללא אומר. הוא התבונן בי בצורה אוהדת וסולחת: 'לא הגעת ברכבת, הרכבת הביאה אותך לכאן!' ואני ידעתי שהוא סלח לי על הכל. את משחק המילים 'הרכבת הביאה אותך לכאן', הבנתי רק הרבה יותר מאוחר. הרי לא רציתי לבוא אליו, אך מוטב היה לי לבוא. (...)

מאוחר יותר נעמד ברונו גרונינג לפנינו, רציני ומרוכז מאד, ואמר:

'תנו לי את מחלותיכם ואת דאגותיכם! אינכם מסוגלים להתמודד איתן בכוחות עצמכם. אני אשא אותן עבורכם. אבל עליכם לתת לי אותן מרצונכם החופשי, איני גונב!'

ושוב היתה לי תחושה כל כך בלתי רגילה. מי הסמיך אותו לומר דבר שכזה? אבל ידעתי דבר אחד: מעולם בחיי לא הציע לי אדם כלשהו הצעה כזו, וגם ידעתי שבשארית חיי, לעולם לא אפגוש אדם שייתן לי הצעה שכזו. כלומר, באותו רגע היתה לי הזדמנות חד פעמית! ובכן, ברצוני לעשות זאת. אבל איך? לא ידעתי כיצד עליי לתת לו את דלקת גתות המצח הכרונית (סינוסיטיס), את הכבד ההרוס שלי ואת הלבלב המייצר פחות מדי סוכר.

באמת לא ידעתי כיצד עליי לעשות זאת. ומאחר ולא נותרה לי ברירה אחרת, עשיתי זאת כמו ילדה. חשבתי לעצמי: 'הנה, אני מוסרת לך את שלושת המחלות חשוכות המרפא. הנה, אני מוסרת לך את אימי חשוכת המרפא. עכשיו יש בידך את כל האומללות וכל מה שיש בכל חיי, איני רוצה בזה עוד!' ובאותו רגע נפטרתי מהכל. ה-Regelungen המשיכו באופן אינטנסיבי, ובסוף ההרצאה אמר לנו ברונו גרונינג, שרצוי שנערוך Einstellen כל יום לקליטת ה-

Heilstrom, האנרגיה הטובה, שכן, כל אדם צורך כוח על-ידי החשיבה, הדיבור והעבודה. אנרגיות אלה ניתן למלא מחדש, באמצעות ה-Einstellen, גם כאשר אנו בריאים לחלוטין, כדי להישאר תמיד במלוא האנרגיה והבריאות. וכל זמן שעדיין איננו בריאים לחלוטין, יש בכך צורך במיוחד, כדי להתמלא עד תום באנרגיה הטובה המוציאה את הרוע. ואז הוא נפרד לשלום.

נשארנו עוד זמן מה, משום שרצינו לשאול אותו אם מותר לנו לבוא שוב. כאשר האנשים עזבו את המקום וחברתי ואני היינו עדיין שם לבדנו, הרגשתי שכבר אין לי כאבי ראש, אין לי משיכות, דגדוגים וכאבים (...). שאין לי כל מחוש, ורק תחושה קלה נהדרת, כל כך קלילה, כאלו איבדתי משקל של כובד ועייפות. תחושת אושר מלאה אותי במידה שפשוט לא הכרתי. אמרתי לחברתי: 'מריה, שמעי נא, אני בריאה!' היא ענתה בהתרסה: 'את מדמינת!' אך אני אמרתי: 'מריה, זה לא יכול להיות דבר מלבד בריאות, מה שאני מרגישה עכשיו בגופי.'

עתה נכנס ברונו גרונינג לחדר. רצתי לקראתו ולחצתי את ידו ואמרתי: 'אני מודה לך מר גרונינג, אני מרגישה בריאה לחלוטין!' הוא הסתכל בי בצורה חודרת, שמח מאד והשיב:

'אינך רק מרגישה זאת, את בריאה. אך אל תודי לי, אלא לאלוהים! לא אני עשיתי זאת.' "

אדם אמיתי

גם הברונית אנני אבנר מאשנבך זכתה להכיר את ברונו גרונינג באוגוסט 1950, כאשר ביקרה את המרפא אנדרלין במינכן. בהתייחסה לאופיו, היא תיארה את מפגשה הראשון איתו.

"ביחס לדיווחים העיתונאיים הרבים שקראתי אודותיו, לא יכולתי בדיוק לסווג לאיזה קו מחשבה הוא השתייך, כי פעם העיתונאים כתבו עליו כקדוש, ואז לפתע, כפי שניתן היה לקרוא כמעט בכל הדיווחים

היומיים המיוחדים, הם גרמו לו להישמע כשטן. וכאן, בפעם הראשונה עמדתי וצפיתי בברונו גרונינג פנים אל פנים.

אך תוך שניות, יכולתי לחוש זאת בעוצמה: וודאות שקטה זו, טוב לב, אנושיות וסבלנות שהינם אפשריים רק באדם המחובר באמת לאלוהים. חשתי אמון, ומיד הוצפתי באושר, על כי ראיתי לפני אדם אמיתי שגילם את כל מה שידעתי על קיומו, רק באופן תיאורטי.

אי הסדר בגופי פינה עוד ועוד מקום לסדר; למעשה, היה זה ניקוי אמיתי שהתבטא בניקוז ההפרשות מאפי ומעיניי. תוך זמן קצר השתחררתי מעומסי, בהם טיפלו שלושה רופאים במשך שנה שלימה ולא יכלו למצוא את מקורם. כאשר קולי הפנימי אמר לי כי מצאתי מורה אמיתי, השתתפתי בכל הרצאותיו של ברונו גרונינג, אליהן יכולתי להגיע. במיוחד בגרפלינג, בבית ההארחה ווייקרסהיים, התאפשר לי להאזין להן פעם או פעמיים בשבוע ולראות כמו עיניי החלמות מדהימות, ולהאזין לאנשים שהבריאן, המספרים את סיפוריהם. להלן אחדים מהם: אישה מלאת הכרת תודה מאוגסבורג, שהחלימה ממחלת לב קשה, הביאה איתה להרצאות, אוטובוסים מלאים באנשים. הייתה אישה עם גידול במוח, שפניה כבר היו מעוותים והיתה כבר די מבולבלת. מהרצאה להרצאה יכולתי לראות שהדיבור שלה נעשה ברור יותר ושתווי פניה הלכו וחזרו להראות שוב נורמאליים. אישה אחת שהגיעה לשם מניו-יורק, רק רצתה להודות על החלמת בתה בבית-חולים בניו-יורק בעקבות ריפוי מרחוק. היא תיארה את הנסיבות לסרטן השד שהיה לבתה. הייתי עדה לחרשים שיכלו לשוב לשמוע, אילמים לפתע יכלו לשוב לדבר, ראיתי אנשים שנכנסו לחזר עם קביים או שני מקלות הליכה, שזרקו אותם לפתע במהלך ההרצאה וניגשו לברונו גרונינג בקריאות נדהמות:

'אני יכול לשוב ללכת ללא כל כאב!'

ברוב המקרים היו ממהרים החוצה לפרוזדור, עולים ויורדים במדרגות, מאושרים עד כאן ובאושר עלו וירדו במדרגות. אם הם רצו להודות לברונו, הוא עצר בעדם באומרו:

'אל תודו לי, אלא הודו לאלוהים, ומעתה ואילך הראו בדרך חייכם שאתם באמת ילדי האלוהים!' (...)

בדרך זו שמעתי כמאה הרצאות, וכל אחת היתה שונה מרעותה, תמיד התאימה לאנשים שנכחו. כולן יצאו מפיו מתוך השראה פנימית, לא תוכננו בקפידה מראש, לכן הן נכנסו ישר ללב. איזה אושר הציף אותי, כאשר יכול היה לעזור! מעולם לא ראיתי אותו מבקש כסף עבור ריפוייו, אפילו לא מהעשירים ביותר, ולעיתים קרובות הוא ביקש מאנשים לתת כסף לעניים מסויימים שנכחו; לו עצמו מעולם לא היה כסף. אם מישהו הציע כסף עבור החלמה שקיבל, ברונו גרונינג סרב לו לעיתים קרובות במילים כמו:

'אינני מוכר את הכוח האלוהי!' (...)

ההנחה שהוא עבד עם היפנוזה ושכנוע היא שגויה לחלוטין. הוא מעולם לא התערב ברצון החופשי של הפרט. נפלא הדבר, כי יכול היה להנחות את ידידיו, ולקרובם עוד ועוד לידע על אלוהים, בעזרת בינתו העמוקה ויכולותיו. מאחר שהוא הצביע על כל אשר דיבר עליו בהרצאותיו, מעמדת היתרון הנעלה ביותר, הוא תמיד הגיע לשורש העניינים, ולכן לעיתים קרובות, ניכר יתרונו זה בשיחות, על פני אקדמאיים, פרופסורים, אומנים ושרים, ולעיתים קרובות הנחה אותם במילים תמציתיות צנועות, לפתרון בעיותיהם. בעזרת אישיותו השקטה וענוותו, לא התרברב בידע שלו, ולכן גם שפטו אותו טפטנים, בטענה שהוא פרימיטיבי ואינו משכיל. האמת היא שיש בו ידע המרחיק ראות, והוא יכול לראות עמוק לתוך נשמתו של האדם."

הבריאה בעזרת הכדור

גב' הנטמייר-טשוק, שאחיה החלים מאקזמה על ידו, דווחה כדלהלן:

" בעקבות סיבוך של דלקת הצדר (במעטפת הריאות), פיתחת דלקת ריאות והיה עלי ללכת לבית-חולים. הורי כתבו זאת לאחי. אז קיבלתי ממנו מכתב וכדור כסף, שברונו גרונינג הטעין אותו בכוחו.

אחי כתב: 'כדור זה נשלח אליך מידידי ברונו גרונינג; עליך לשאת אותו איתך ולהתפלל!'

קיבלתי מחשבות כמו: 'אלוהים, אתה כה אדיר, אתה כה חזק, אנא עזור גם לי, אפשר לי להבריא!'

בבית-החולים הרופא אמר לי שעלי לעבור ניתוח. כאשר עברתי בדיקה נוספת לפני הניתוח, שמעתי את הרופא אומר מאחורי המסך: 'קרה נס, היא החלימה, כל העומסים נעלמו. וזאת לאחר שהתרופות לא יכלו לרפא זאת!'

מאז תמיד נשאתי את הכדור איתי. בכל בדיקה שנתי מאז, נראה כאילו מעולם לא הייתה כל דלקת בריאותי.

הכדור של ברונו גרונינג ומכתבו של אחי עם המילים: 'האמיני באלוהים! גם גרונינג איתך במחשבותיו, למרות שאינו מכיר אותך!' הביא לרפוי זה. תמיד לקחתי את הכדור בידי וחשתי בו כוח מסוים."

עימדי!

גוטפריד קלטץ פגש את ברונו גרונינג באמצע שנות החמישים בבית משפחת ידידים:

"אימו של עימתי הייתה חולה מאוד מאז שילדה את ילדה. היא לא יכלה לקום בכוחות עצמה, ולא יכלה ללכת למיטה בעצמה. היא נזקקה לעזרה באופן קבוע, בשל נכות מסוימת שהייתה לה.

שמענו על ברונו גרונינג. איש לא האמין במה ששמענו, אך כיון שרצינו לעזור לאם, אמרנו: 'הבה ננסה, תן לו לבוא!'

וברונו גרונינג הגיע. כיון שהייתי ידיד של אנשים אלה וגם סקרן, יכולתי להיות עד למה שקרה. ברונו גרונינג הגיע עם שלושה אנשים וכולנו חיכינו בכליון עיניים לראות כיצד יתפתחו הדברים. גב' וובר נתבקשה לשבת בכסא, ומר גרונינג ביקש מאיתנו לעזוב את החדר.

כשעה מאוחר יותר, שמענו את המילים: 'עימדי ולכי!' אנחנו בחדר השני נדרכנו, ושוב שמענו: 'עימדי ולכי!' אזי פרצנו לחדר וראינו איך גב' וובר נעמדה והלכה. דמעות ניגרו מעיני כולנו.

אני יכול להישבע, שגב' וובר לא יכלה ללכת אפילו צעד אחד, במשך למעלה מעשר שנים, ועכשיו היא הלכה! ברונו גרונינג לא עשה איתה דבר, רק הסתכל לתוך עיניה.

ברונו גרונינג נשאר עוד שעה. תוך זמן קצר התאספו שם כ-200 איש לחזות בסנסציה. ברונו גרונינג לא לקח כסף עבור הריפוי, רק מאוחר יותר נשלחה לו תרומה.

הבריא מסרטן

ניקולוס פטרסון הלך לשלושה מפגשי חוג עם אביו, מבלי שפגש אישית את ברונו גרונינג.

"אבי נהיה מאוד חולה בצהבת והיה עליו ללכת לבית-החולים. שם נותח ונמצא, שבגופו היה בסרטן, אשר כבר התפשט. ד"ר טימרמן כרת את כיס המרה ואת דרכי המרה של אבי כשבוע מאוחר יותר, הוא נשלח הביתה והיה צריך להגיע לרופא המשפחה לבדיקה נוספת. אף אחד מהרופאים לא נתן לו כל תקווה. הוא חזר הביתה למות.

אז שמענו על ברונו גרונינג, "רופא הפלאים". הלכנו לגב' תומסון באוסטנפלד ליד הוסום. מר גרונינג העביר דרכנו ריפוי, הוא עצמו לא היה נוכח.

אבי הלך עם קביים, וכאשר הגענו לאוסטנפלד, הלכנו לבית, אשר בו כבר היו מכונסים למעלה משלושים איש. כל אחד מאיתנו, קיבל כדור. תמונתו של ברונו גרונינג הייתה תלויה בחדר. כל החדר החל לרעוד. הדבר נמשך במשך שעה וחצי.

גבר שיכל רק ללכת בעזרת שני מקלות הליכה, אמר לאימו: 'ראי, אימא, אני יכול ללכת עכשיו ללא מקלות ההליכה.' ולאחר מכן הלך הביתה בכוחות עצמו.

הלכנו לשם שלוש פעמים. ידעתי שלא הייתה זאת שרלטנות ואבי האמין שהוא זוכה לשחרור מחוליו. לפני ביקורנו הוא חש רע מאד, שקל לא יותר מ-50 ק"ג כשגובהו 1.80 מ'. הוא לא חש כל רעב, אך עכשיו החל לאכול. לפני כן הוא היה רק עור ועצמות, אך עתה הוא האמין שהוא הולך להבריא, ומשבוע לשבוע, הלך מצבו והשתפר. הוא העלה במשקל, הלך ללא קביים, והחל לרכב שוב על אופניים.

יום אחד פגשתי את ד"ר טימרמן, בחנות כלבו בשלסוויג ודיברתי איתו. הוא שאל כמה זמן אבי המשיך לחיות, אך כאשר סיפרתי לו שאבי עדיין חי, הוא אמר: 'אם כך כנראה החלפתי את אביך במישהו אחר, לאביך לא היה כל סיכוי לחיות.' אך יכולתי לענות, שזה אבי, ושאכן הבריא.

כאשר הלכנו פעם נוספת לבדיקה אצל ד"ר טימרמן, הוא אמר: 'מר פטרסון, אין לך עוד סרטן, הכול נעלם!'

אבי חי עוד תשע שנים ואז נפטר משפעת."

אמשיך לעזור

ברונו גרונינג ידע את שעת מותו. הוא אמר קודם לכן, שהוא לא יזדקן, אלא תמיד הדגיש שהוא ימשיך לעזור גם אחרי מותו. גיזלה קנולמן, שנשארה בקשר עם ברונו גרונינג לאחר הבראתה, דיווחה כדלהלן:

"ב-1958, כאשר ברונו גרונינג היה כאן בפעם האחרונה, הוא אמר בין השאר: 'אני אמות', או 'אני עומד לעזוב', הוא אמר בפשטות: 'לא אהיה ביניכם עוד זמן רב, אך כאשר כבר לא אהיה כאן, עדיין אהיה ברוח לצדכם. עדיין אוכל לעזור לכם. חישובו על כך!'

הייתי מאושרת ושלווה מאד, לשמע דבריו אלה.

ברונו גרונינג אמר דברים דומים גם לגרטה הויזלר. כאשר הוא ביקר אותה ברח' וייט בגלן במשך 3 ימים ב-1952, הוא אמר:

"על כל האנשים למות, גם עליי. גופי אמנם ייטמן באדמה, אך לא אמות. אהיה שם עבור כל מי שיקרא לי, ואמשיך לעזור. אך כל אדם יחווה אז עזרה והחלמה מתוך עצמו."

הכול הוכן

יוליה הוכריינר חוותה אישור לתחזית זו:

"חציתי עם בעלי את כיכר האופרה, כאשר הגיע אדם מולנו אותו הכרתי מיד, זה היה ברונו גרונינג. 'תראה, זהו ברונו גרונינג', אמרתי לבעלי. הוא רק שאל מה אני רוצה. אבל אני רציתי לברכו.

ניגשתי אליו, הושטתי את ידי ושאלתי: "האם אני יכולה לומר לך שלום?" הוא צחק ושמה שהכרתי אותו ושארתי לו שלום. מהיד שלו יצא זרם שזרם דרך כל גופי. אמרתי לו שבעלי כבר המשיך ללכת ושלצערי לא אוכל להישאר. על כך הוא השיב: 'יש לך בעיות, אני רואה זאת עליך'. אכן היו לי בעיות גדולות באותה תקופה, ושאלתי אותו האם אוכל לפגוש אותו אישית. הוא נתן לי את הכתובת של אשה בשם דויטש, וכדור נייר כסף, ואמר: 'הוא יתן לך כוח, שמרי עליו תמיד אצלך'.

מיהרתי אחרי בעלי. הוא השמיע טענות על כך שאני מאמינה בדברים כאלה.

עברו שנים בהן לא שמעתי מברונו גרונינג ושמה של גברת דויטש נשכח ממני. לאחר מכן, כתוצאה מתאונה, איבדתי את בני, היתה זו מכת גורל קשה עבורי. נעשיתי חולה ודיכאונית. לא רציתי יותר לחיות.

בשכנותנו היתה חנות מכולת שבה נהגה אימי לקנות. יום אחד, שאלה בעלת החנות את אימי לשלומי והאם כבר התאוששתי מאבלי. 'לגמרי לא', ענתה אימי. אז פנתה אליה אשה אחת והציעה לעזור לי. היא נתנה לאימי מספר טלפון כדי שאתקשר אליה. אימי סיפרה לי על גברת זו והציעה שאגש אליה.

לא רצייתי לראות איש, אך אימי התעקשה ולכן הלכתי. לפני כן התקשרתי, והגברת, ששמחה לשמוע את קולי, הציעה מיד שאבוא אליה, ואמרה שתמיד יש לה זמן בשבילי.

בלכתי אליה, היא קיבלה את פניי בלבביות, והתברר שזוהי אותה גברת דויטש אליה שלח אותי ברונו גרונינג שנים קודם לכן. היא אמרה לי שהוא נפטר ב-1959, מה שלא ידעתי. אז סיפרתי לה על המפגש שלי איתו ועל הבטחתו שיתן לי כדור גדול.

להפתעתי התברר, שעוד בחייו ברונו גרונינג דיבר על כל זאת עם גברת דויטש. הוא השאיר עבור גברת הוכריינר, (עבורי), כדור מתכת. גברת דויטש נתנה לי אותו.

היה זה פלא בעיני. לא יכולתי כלל לתפוש זאת. נראה היה שברונו גרונינג ידע מראש על מות בני, המועקה, הביקור אצל גברת דויטש וכו'.

הייתי זמן ממושך אצל גברת דויטש. היא סיפרה לי הכל עליו ועל הכוח. היא הבינה לגבי מצבי, היא עודדה אותי ודרבנה אותי להאמין שברונו גרונינג ייתן לי כוח.

הכדור בידי ממש בער. הוא יצר בגופי תחושות של זרמים כמו שנים קודם לכן, כאשר לחצתי את ידו של ברונו גרונינג בכיכר האופרה. דרך ברונו גרונינג קיבלתי אז מרפא לנפשי."

חלק II

חוג ידידי ברונו גרונינג

לאחר מותו של ברונו גרונינג, האמינו בכל העולם, שפועלו הגיע לקיצו. עניין הציבור נמוג, המולת התקשורת שכחה. שמו של ברונו גרונינג נשכח. רבים מידידיו חשו אף הם נטושים והפנו את גבם לחוגיהם.

רק מעטים מהם האמינו בהבטחתו, שהוא יעזור להם, גם לאחר מותו. רק מעטים מהם היו עדים לבלתי ניתן להבנה: ה-Heilstrom עדיין פועל. מלבד מאורעות אדירים בעולם, הם היו עדים כיצד החולים המשיכו להחלים וכיצד נעלמו מחלות בלתי ניתנות לריפוי. אך הציבור ככלל, כבר לא הבחין בכך. העולם רצה לשכוח את ברונו גרונינג, להתעלם ממנו לחלוטין. האנשים המשיכו לחיות ולסבול, כאילו הוא מעולם לא היה קיים.

אך לקראת סוף שנות השמונים, השם ברונו גרונינג צץ שוב בתקשורת. היו שיחות בקשר לחוג הידידים, הוצגו דו"חות החלמה. כמה כותרות הכריזו:

"עושה הפלאים שוב בחדשות."

"מעבר להבנה! רופא הפלאים ברונו גרונינג עדיין מרפא כיום (32 שנים לאחר מותו) מהעולם שמעבר!"

"'החלמות פלא' בדרך הרוחנית הטהורה – מוכחות ומאושרות על-ידי רופאים עצמאיים."

למרות שבמהלך חייו, היו רב הדיווחים שליליים, ההתרחשויות סביבו היו מוצגות עתה באופן חיובי בהחלט. עיתונאים רבים היו מוכנים כעת להכיר באמת. הם עקבו אחר דו"חות החלמה, שוחחו עם האנשים שהחלימו, ואכן סיפרו על חוויותיהם. החלמות מדהימות התרחשו עקב קליטת ה-Heilstrom. בדיקות רפואיות מאשרות: "בחוג ידידי ברוננו גרונינג הכוח האלוהי ממשיך לעבוד".

פרק 5: תכלית ומטרות החוגים

חוג ידידי ברונו גרונינג מחולק לחוגים בודדים רבים, המפוזרים על פני גרמניה והמדינות השכנות. כאן מלמדים את מחפשי העזרה, איך לקלוט את ה-Heilstrom. שיטתו של ברונו גרונינג מוסברת בהרחבה והאנשים שהחלימו, מדווחים על החלמותיהם.

החוגים הראשונים

ברונו גרונינג עצמו הקים את התשתית לארגון החוגים. כיון שהאיסור על ריפוי המשיך לרדוף אותו ונאסר עליו להקים את מרכזי הריפוי אותם תכנן, הוא חיפש דרכים חדשות לפעול בחופשיות. פעילות ההרצאות ההתחלתית במקומות השונים, לא הספיקה כדי למלא את הצרכים של מחפשי העזרה הרבים כל כך. אסור היה לחזור ולכנס קהל עצום כמו זה שנאסף ב-1949.

ברונו גרונינג נסע אז בכל המדינה וכינס את מחפשי העזרה בחוגים. הם נפגשו בקביעות גם בהעדרו, ומנחי החוגים דאגו לצרכיהם. מעת לעת, הוא עצמו ביקר בחוגים השונים ונתן הרצאות. בדרך זו הוא התכוון להגיע לאנשים רבים ככל האפשר ולעקוף בעת ובעונה אחת את הקונפליקט שנגרם, עקב חוק המטפלים ברפואה משלימה. בחוגים הוא הרצה רק על אמון ואמונה, דבר שמותר היה לו לעשות בהתאם לסעיף 5 בחוק החוקה הבסיסי (חופש הבעת דעה).

כדי להבטיח כיסוי לגבי פעילות ההרצאה, ב-1953 הוא הקים את "אירגון גרונינג", ואת יורשו ב-1958, "התאחדות התמיכה בחיים רוחניים וטבעיים". אך שני האירגונים לא מילאו את ציפיותיו כי הם לא העניקו לו הגנה או ביטחון.

לאחר מותו, האירגון האחרון שרד, אך זמן קצר לאחר מכן, הוא התפלג בעקבות קנוניות, מזימות ותחרות. בנוסף לכך, הוקמו ארגונים נוספים. כל אחד טען לזכות להמשיך את פועלו של ברונו גרונינג, אך לא פסקו לריב בינם לבין עצמם. זמן קצר אחר-כך, נעשו אותן

שגיאות שפעם גרמו לברונו גרונינג לפרוש מ"אירגון גרונינג".
המהומה שלעיתים קרובות מתפתחת בכוחות עצמה באירגונים
שכאלה, הדחיקה את המורשת הרוחנית של המרפא – את כוח הריפוי
והשיטה.

ב-1979, גרטה הויזלר הקימה חוג ידידים משלה. היא עבדה
במשותף עם גרונינג במשך שנים רבות, זכתה דרכו בהחלמה ב-1950
, ואז הקימה 23 חוגים באוסטריה. במשך קרוב לתשע שנים, זכתה
להכיר מקרוב את האידיאלים האמיתיים שלו. כשהם לא הוגשמו עוד
באירגונים, וההחלמות הופחתו, היא החלה לבנות שוב את פועלו של
ברונו גרונינג בעזרת קומץ ידידים. כך הלך והתפתח חוג הידידים,
שלא היה עוד התאחדות או ארגון. מאז התרכז החוג בחיפוש העזרה
ובהחלמות.

עם הזמן, התרחב המעגל מתוך תריסר החוגים הראשונים. לאחר
שבתחילה הספיק סלון ביתה של גב' הויזלר להכיל את הידידים
במפגשי החוג ואפילו את הכנסים הלאומיים, בסופו של דבר היה צורך
בהשכרת חדרים גדולים יותר. זמן קצר אחר-כך, היה עליהם לשכור
אולמות גדולים עבור הכנסים. התרחבו החוגים בגרמניה, אוסטריה
ושוויץ. חוג הידידים אף התרחב למדינות שלא היו דוברות גרמנית.
מספר הידידים ב-1985 היה למעלה מ-700, והוא עלה לכמעט עשרת
אלפים בתחילת 1993.

אפילו התעניינות הציבור גדלה שוב בסוף שנות השמונים.
ההתעניינות דעכה לאחר מות ברונו גרונינג והאירגונים בקושי עשו
דבר כדי להחיות אותה. שלושים שנה היו צריכות לעבור, לפני
שהתקשורת תחזור להתעניין בתופעת ברונו גרונינג. המספר העצום
של ההחלמות, וההכרה הגוברת של הרופאים והמרפאים, גרמה
לעיתונות, לרדיו ולטלוויזיה לשים לב למתרחש. כיום, חוג ידידי
ברונו גרונינג הוא גוף איתן בתחום שיטות הריפוי האלטרנטיביות. אין
אפשרות עוד להתעלם ממנו.

מפגש חוג

מה גורם לכל כך הרבה אנשים להתאסף? מדוע הם מגיעים למפגשי החוגים? מה בדיוק קורה במפגשים אלה? אניטה הונה, ככתבת עצמאית, מתארת בספרה "מרפאים רוחניים כיום" את חוויותיה במפגש של חוג ידדי ברונו גרונינג:

"מינכן, באביב 1989. אנחנו יושבים באולם כנסים במלון גדול במינכן. אין כל דבר יוצא דופן, אנשים רגילים מהמעמד הבינוני: האווירה מזכירה מועדון תרבות.

כשלושים אורחים יושבים סביב שולחן ארוך. בין הנוכחים, ישיבה בעלת חווה. במרחק כמה כיסאות, יושב גבר הנראה כבנקאי. על-ידו יושבות בחורה צעירה אלגנטית ולפחות שתיים או שלש סבתות. אין ביניהם מישוהו בעל חזות פנאטית. אין דבר הקשור בהתלהבות; יש כאן אווירה של בין ציפייה להתפכחות. אך משהו מאוד בלתי רגיל קורה בהתכנסות זו של בני המעמד הבינוני, בקרב הפרצופים היומיומיים, היכול להעלות חשד לדיעות קדומות, של החלמה מתוך אמונה בניסים? על הקיר ישנה תמונה של ברונו גרונינג. האנשים ב-'Munchner Hof' נפגשים במטרה להרהר בו. הם נפגשים, כי הם משוכנעים שכוח זה עדיין יכול לרפא כיום. כל אחד יכול לספר על מקרים של החלמות יוצאות דופן, אותן חוו בגופם שלהם. בחורה צעירה עדינה מדווחת בקול שקט: "בדיוק היתה לי תחושה של התחשמלות".

אישה אחרת על-ידה אומרת דבר דומה: "הרגשתי זרם העובר דרך כל גופי מלמעלה עד למטה". עקרת בית מבוגרת מדברת על חום פתאומי שעלה בה. גבר מתלונן על כאב. אצל אישה אחרת, פסק כאב ראש מנדנד והשאיר תחושה של שחרור. הכל נאמר בשקט, כעובדה. אך כולם ברגע זה חשים באנרגיה מהיקום, ב-Heilstrom שהביא ברונו גרונינג.

"נתקו עצמכם מכל העומסים שלכם וממה שמעיק עליכם. שחררו עצמכם לחלוטין וקבלו את החיובי, בצורת הכוח המרפא האלוהי. אני מקווה שהוא ממלא אתכם לחלוטין..." אמרה גרטה היוזלר למאזיניה

כבר בהתחלה; היא יושבת ראש חוג גרונינג. במינכן ישנם תריסרים; בשאר גרמניה, כבר ישנם עכשיו אלפי תומכים בדרך. כמעט כל שבוע קם חוג חדש, קבוצה מקומית של ידידי גרונינג המתכוונת להיפגש באופן קבוע. והדבר קורה לא רק בגרמניה, אלא גם בחו"ל.

כאן כולם מקשיבים למה שאומרת גברת הויזלר מהנף, בת ה-66. עיני האנשים עצומות, ידיהם פתוחות. דבר המראה כי הם מוכנים לקלוט. גברת הויזלר אמרה להם קודם לכן, לא לשלב את ידיהם ורגליהם. הדבר עוצר את זרימת הכוח הקוסמי המוביל להחלמה והמסלק את המחלה. אני יכולה לראות איך בחור צעיר עם עיניים עצומות מתכווץ. וגם רבים אחרים.

שם יושבת קבוצה של אנשים רגילים; הם אוחזים בקשת אלומיניום ומעבירים אותה ביניהם – "מגבר" שפעם ברוננו גרונינג נתן לידידיו. ידיהם על ירכיהם, כפות ידיהם פתוחות ומופנות כלפי מעלה: כאילו הם רוצים לתפוש מים. עיניהם עצומות. הם יושבים בכיסאותיהם ופתאום מתכווצים כאילו מישוהו נקרע משנתו. גופם רועד.

הבחנתי בדבר מוזר: דפדפתי בתיקיית ארכיון ישנה מימי הפרסום שלו וקראתי דו"חות עדים שאינם ידועים כבר כיום, וכולם משתמשים באותה שפה כמו ידידי גרונינג באביב 1989: הם מדברים על עיקוצים, חום או קור וגם על כאב, בכל מקרה, על כוח ריפוי הזורם דרך גופם. אך לפני כמעט כל החלמה, לאנשים יש תלונות. כיום ידידי גרונינג קוראים לזאת "Regelung", וכך הם קראו לזאת אז. המחלה משתחררת בכאב, אתם חשים בזאת כשהיא עוזבת. אך האם היא באמת נעלמת?

אליזבט י., אישה שנראית בריאה ואתלטית בת 67, עוקבת אחר שיחתנו בעניין רב. יש לה אישור רפואי מרופאים, המספרים עד כמה מצבה היה גרוע: "בבבקר אחד ב-1971, לא יכולתי לקום ממיטתי. לא יכולתי לשבת ולא לעמוד. היה לי כאב גב חמור. הוא הגיע מהדיסקים בעמוד השידרה שלי עד חוליית הצוואר ועד לראש, עמוד שידרה ועצבים במצב ירוד, מצוקת עצב הירך". בנוסף לכך, היתה חולשה של השרירים, עצירות, חרדה, דיכאון ונדודי שינה. עכשיו

הכל נעלם. היא חוותה החלמה ספונטנית במהלך הרצאה בקשר לברונו גרונינג. "ישבתי שם ופתאום היתה לי תחושה משונה מאוד בירך. הכאב והחולשה פתאום נעלמו." הכאב שב פעם אחת נוספת: "לא ישנתי לילה שלם, אך החזקתי מעמד. עד היום אני מרגישה בסדר." היא איננה זקוקה עוד למקל הליכה, והיא אפילו מעיזה לרכב שוב על אופניים. היא מסתדרת ללא תרופות להן נזקקה בעבר. בהתאם להצהרת סוכנות ליחסי הציבור הגרמנית, ישנם לפחות 1500 איש ואישה ברפובליקה הגרמנית בלבד (בתחילת 1989) המתכווננים לברונו גרונינג מידי יום. כאן וגם במדינות השכנות, קמים חוגים חדשים. שוחחתי עם למעלה מתריסר אנשים, שדיווחו על מקרים כמו זה של אליזבט י. הם חוו את נס הריפוי בעזרת כוח בלתי נראה."

חשיבות מפגש החוג

במפגשי החוג, מוסברת שיטתו של ברונו גרונינג בהרחבה ומועברת הלאה. על מחפשי העזרה ללמוד איך להשתמש במחשבה חיובית ואיך לחזק את אמונתם בעצמם. בדרך זו, אנשים יכולים לא רק לזכות בהחלמה, אלא גם לשמור עליה.

העבר מוכיח את חשיבות הידע של שיטתו של ברונו גרונינג. מחפשי עזרה רבים החלימו לאחר מפגש אחד בלבד עם ברונו גרונינג, כמו בהרפורד או בטרבררהוף, מבלי להכיר את הרקע הרוחני להחלמה. הם לא ידעו איך לקלוט את ה- Heilstrom או על ה- Regelung. כוח המחשבה, הישיבה הנכונה, הידע בקשר לטוב ורע, כל זאת לא היה ידוע להם. אם הופיע ה- Regelung, או ספקות לגבי המשך שמירת ההחלמה, הם היו בכוחות עצמם; לעיתים אף חלשים מדי באמונתם בבריאות. לא מעט אנשים חזרו לסבלם הישן. לכן נאמר לעיתים קרובות, שהחלמות לא יחזיקו מעמד. אך כל מי שהכיר את שיטתו של ברונו גרונינג והבין את חוקי הרוח, ידע, שהדבר נבע רק מתוך חוסר אמונה או חוסר ידע הקשור בהגיון הרוח. למשל, אם אדם אינו יודע על כוח המחשבה ומחשבותיו ממשיכות להסתובב סביב המחלה,

הוא יאבד שוב את בריאותו כי הוא מושך שליליות, בצורת המחלה, דרך מחשבותיו.

אם כך, חשוב עבור מחפש העזרה, להכיר את שיטתו של ברונו גרונינג במפגשי החוג. כן מאד חשוב עבורו, להמשיך לקלוט את ה-Heilstrom. ברונו גרונינג דימה את האדם לסוללה (בטרייה). בכך שאנו חושבים, מדברים ופועלים, אנחנו מאבדים אנרגיה באופן קבוע. במטרה להישאר מלאים אנרגטית, עלינו למלא את הסוללה שלנו. ניתן לעשות זאת על-ידי Einstellen יומיומית ועל-ידי השתתפות קבועה במפגשי החוג. במכתב למחפש עזרה, ברונו גרונינג כותב כדלהלן:

"כל עוד אתה חי, דמה עצמך לסוללה (בטרייה) ודאג לכך שתתמלא, כך שתמיד תוכל להכיל את האנרגיה הזמינה, לא רק עבור חיך וקיומך האישי, אלא כמו סוללה, תוכל לתת אנרגיה גם לאחרים, למשל, לבני משפחתך, כשהם מפגינים חסר באנרגיה."

אנשים רבים במפגשי החוג, נפגשים במחשבות אמונה ובלב פתוח. כאן ניתן לקלוט באופן אינטנסיבי את ה-Heilstrom. ככל שיותר אנשים עושים Einstellen, כך מתגבר הכוח.

עבודת צדקה

ברונו גרונינג רצה לאחד אנשים בהרמוניה. שוב ושוב הוא הזכיר להם לגבי מצוות הצדקה.

"עליהם לדעת שהם שייכים זה לזה. ואהבת לרעך כמוך. משאלתי ורצוני שאנשים יתקשרו שוב זה לזה, כך שכולם יוכלו לזכות בהזדמנות לקבל עזרה."

רוב האנשים מגיעים לחוג מתוך משאלה לזכות בבריאותם מחדש. אך בעזרת ה-Heilstrom, לא רק משיגים בריאות, אלא גם תחושה חזקה יותר של רצון לחיות. הלב נפתח, ביטחון, שלוה ואושר זורמים לתוכם, ואהבה בלתי צפויה לחיים, ממלאה את הנשמה.

עקב תחושות אלה, ברבים מהאנשים שהחלימו, מתעורר דחף להעביר הלאה את האושר החדש שמצאו. הם רוצים לעזור בפועלו של ברונו גרונינג כך שהאנשים האחרים יזכו בהזדמנות לזכות בהחלמה ובשינוי פנימי.

פועלו של ברונו גרונינג הוא אקט של צדקה. בדיוק כפי שהוא מעולם לא רצה כסף עבור הריפוי, כיום אסור לאיש לקבל כסף עבור עזרתו. כל פעילות בחוג הידידים, היא על בסיס התנדבותי. ניתן רק לקבל החזר כספי על הוצאות.

ברונו גרונינג תמיד הדגיש, שאלוהים הוא אהבה, והוא רוצה לפעול דרך האדם. אך לא ניתן לשלם עבור אהבה אמיתית, ולא ניתן לקבל תשלום עבורה; היא מתנה אלוהית. אם הדבר יהיה נפוץ ביחסי אנוש, יושג חופש על פני כדור הארץ.

תועלת מפגשי החוג

נקודה חשובה בשיטתו של ברונו גרונינג, היא הפעילות האינדיבידואלית של כל אדם. אין עליו לשבת סתם בצפייה, אלא עליו להיות מעורב בהחלמתו שלו, להביא לשינוי פנימי. עליו להביא למודעות את משאלתו ומטרתו, להילחם ברוע ולא לקבלו, ורק להפנים את הטוב, החיובי. זהו מאבק תמידי. השטן ינסה כל דבר, כדי להסיט אותנו מדרך הישר, האלוהית. על האדם ללמוד לבנות מחסום פנימי נגד כל הרוע, ולהתעמת איתו בחיי היומיום.

ברונו גרונינג הצהיר על חשיבות מפגשי החוג כדלהלן:

"אין מדובר רק בהשתתפות במפגש החוג, אלא באמת חשוב שתישארו בנתיב הנכון ושתמיד תזכו בעידוד לא לסטות ממנו, כי הכל לטובתכם."

מפגש החוג עוזר לידידים לא לשקוע במאבקים יומיומיים עם מחשבות וחוויית שליליות. כל עוד נהיה טעונים, נגלה היכן אורבות לנו מלכודות הרוע. נפתח את נשמתנו לשמיים ולא נאפשר לרוע לחסום אותם בפנינו.

"דרך הנשמה, יש לאדם את הקשר האלוהי הברור, את האפשרות לקבל את מסר האלוהים. אם האדם, שבמציאות הוא רוח, חי עם הרוע במוחו, נשמתו תיחסם והוא יאבד לחלוטין את הקשר עם אלוהים. אזי הוא יהא אדם שאין אלוהים בלבו!"

מפגש החוג מהווה עזרה רבה עבור כל המגיעים אליו. כאן ביכולתכם לקלוט את האנרגיה הנחוצה, במטרה, על מנת להישאר טעונים תמיד, כמו כן, ביכולתכם ללמוד איך לזהות את הרוע, איך להגן על עצמכם ואיך לשמור על בריאותכם. ברוננו גרונינג הצהיר במילים פשוטות איך ניתן להשיג זאת:

"מה שאתם נוטלים לעצמכם, מה שאתם קולטים, יהיה שלכם. אם תקבלו תפנימו רק את הטוב, תשימו את הרוע בצד, הטוב תמיד יהיה לכם את הטוב."

כאשר אין לאדם אנרגיה, הוא יפנים את כל השליליות המגיעה אליו במהלך היום. פה הוא נפגע, שם הוא מתאכזב, במקום אחר יש לו צרות, קנאה או זעם. ישנן כל כך הרבה הזדמנויות לקלוט את הרוע; וזאת על בסיס יומיומי. עם חלוף הזמן, תצטבר עוד ועוד שליליות. אם האדם נעשה חולה, הוא מעדיף להתייחס לכך כאל מקריות שלילית, או שאינו מתייחס לכך כלל. כאילו שהמחלה אינה באחריותו, אלא באחריות הרופא. הוא מתעלם לחלוטין מהעובדה, שהוא עצמו אסף את כל השליליות; ושהמחלה היא רק ההשתקפות הנראית לעין.

במהלך מפגשי החוג, לידידים ישנה הזדמנות לפטור עצמם בדרך הרוחנית מכל הרוע, לרוקן את נשמתם. הם יכולים להפנים את כמות הכוח החיובי לו הם זקוקים, במטרה להתמודד עם החוויות היומיומיות הקשות, להישאר חזקים ולהתגבר על הרוע.

מטרת כל אדם צריכה להיות, שלא יהיה לו דבר משותף עם הרוע. אך עד אז, יש צורך בזמן להתפתחות. על האדם ללמוד להבדיל בין טוב לרע, לזהות את שגיאותיו ולנהל מלחמה ברוע. לשם כך, הוא זקוק לכוח. רק אם הוא מלא כוח, הוא יוכל להחזיק באמונה בטוב ולנצח את הרוע. ברוננו גרונינג אמר בפשטות:

"זה המתמיד, היכול להחזיק באמונה אמיתית באלוהים, יינצח!"

פרק 6: מבנה חוג הידידים

כאשר גרטה הויזלר הקימה את חוג ידידי ברונו גרונינג ב-1979, בקושי היו בו תריסר חברים. הוא היה יותר כמו משפחה גדולה. אך ככל שגדל החוג, כך גדלו תחומי האחריות.

קהילות חדשות דרשו מנחים ואחראי קופה משלהם. קמו מעגלי דו"חות הצלחה, כדי לתעד את העזרות וההחלמות שקרו. קמו מעגלי רופאים. כל מיני תפקידים שתחילה לא נראו כמשמעותיים, הפכו יותר ויותר מורכבים: הדפסת חוברות ההדרכה, העתקת קלטות ההדרכה, אירגון הכנסים, העזרה הטכנית, המקהלות, עבודת הוידאו, וכן התרגום לשפות זרות.

מאז, גדל המפעל למימדים כאלו, שהוא דורש עיצוב יסודי של המבנה, בהתאם לעקרונות עקביים. העובדה שכל העוזרים פועלים בהתנדבות ופועלים בזמנם החופשי, מחייבת מבנה ברור. הדבר נכון במיוחד, מאחר שחוג הידידים ממומן רק על-ידי תרומות, אפילו הומר הלימוד ניתן לידידים ללא עלות, בהתאם לדבריו של ברונו גרונינג:

"אינני מוכר את הכוח האלוהי."

מנחי חוגים, מעגלי עבודה ומעגלים סגורים

בדיוק כמו בראש חוג הידידים כולו, גם בכל קהילה ישנו מנחה אחראי. הוא או היא אחראי/ת לידידים, לתת למחפשי העזרה החדשים שיחת היכרות על שיטתו של ברונו גרונינג, ולהעניק להם עזרה ותמיכה.

המנחה אחראי לכל דבר, הקורה בקהילה שלו. הוא לא רק מכין ומנחה את מפגשי החוג, אלא גם דואג לכך, שהעזרות וההחלמות שקורות יתועדו, שהקופה תנוהל בצורה מסודרת, ושעבודת הפרסום תתבצע.

ברור שאדם אחד אינו יכול לטפל בכל הפעילויות הלל. המנחה זקוק לעוזרים. אדם אחד מטפל בתיעוד דו"חות ההצלחה, אחר מטפל בפירסום, ואחר דואג לידידים שאין להם אמצעי תחבורה ומביא אותם למפגשי החוג. כל הפעילים הללו, נפגשים במעגל הפעילים ובמעגלי העבודה. הם נפגשים בהפרשי זמן קבועים, דנים בתפקידים שיש לבצע ומתכווננים יחד. אך בכך אין די; יש לוודא בכל עת, שהעבודה תהיה מושתתת על רוחניות ואהבת האל. הדבר החשוב ביותר הוא, שמחפשי העזרה אכן יקבלו עזרה.

מעגלי דו"חות ההצלחה

ברונו גרונינג יחס חשיבות רבה, לתיעוד כתוב של העזרות וההחלמות. התודה היחידה אותה ביקש מהאנשים שהחלימו הייתה, הגמול הכן של דו"חות ההחלמה. דו"חות ההחלמה הם עמוד התווך של פועלו, עדות לפועלו של אלוהים ותמיכה אדירה עבור מחפשי העזרה.

גם כיום, עבודת דו"חות ההחלמה, נחשבת לחשובה ביותר. לרוב החוגים יש מעגלי דו"חות הצלחה משלהם, בהם מטפלים בדו"חות הידידים. נשאלות שאלות ספציפיות, כגון: "כמה זמן נמשכה המחלה?" "מה היו התלונות?" "איך קרא הרופא למחלה?" "אלו תרופות רשם הרופא?" "איזה שיפור חל למעשה בעקבות הקשר עם ברונו גרונינג?" "מה יכול האדם לעשות שוב לאחר ההחלמה, אותו לא יכל לעשות קודם לכן (לדוגמא: לעלות במדרגות, לרכב על אופניים, לעבוד בגינון, וכו')?" "האם נערכה בדיקה חוזרת?" וכן הלאה.

לעיתים, עבודה מרוכזת וכמה שיחות עם האדם שהחלים, עורכות שעות, לפני שניתן להציג את דו"ח ההחלמה בפני מעגל הרופאים.

הקבוצה הרפואית-מדעית

מעגל הרופאים הראשון קם ב-1986. מספר רופאים בחנו את ההחלמות באמצעות מומחיותם הרפואית. הם שאלו שאלות נוספות את האנשים שהחלימו וכן את הרופאים שטיפלו בהם, וביקשו מסמכים רפואיים ובדיקות חוזרות. בדרך זו, ניתן היה לאשר דו"חות החלמה רבים, דרך ממצאים ובדיקות רפואיים.

מאז, מתוך אותו מעגל רופאים, התפתחה "הקבוצה הרפואית-מדעית" אליה משתייכים מאות רופאים, מרפאים ומטפלים ברפואה משלימה. למרות שלא כולם משתתפים בה באופן פעיל, הם מתעניינים בה ויש להם גישה חיובית כלפי שיטת הריפוי של ברונו גרונינג. כמה מהם מתכווננים עבור מטופליהם או ממליצים לאלה שאין ביכולתם לעזור להם, לבקר בחוג ידידי ברונו גרונינג. מאז תחילת 1992 מתקיימים כנסי רופאים המתעניינים ב"תופעת גרונינג".

ד"ר ה.ג., חבר בחוג הרופאים, כתב במהדורה הראשונה של הספר "Das Heil erfahren, das ist Wahrheit" [לחיות ישועה, זאת האמת], שכלל עשרה דו"חות החלמה מתועדים:

"עכשיו, משבדקתי מספר רב של דו"חות החלמה, אני מודע להשלכותיהם: לא יתכן כי מדובר במקריות בלבד, שהחלמות קורות לאחר יצירת הקשר עם שיטתו של גרונינג וההתוודעות לחוג, כמו במקרה של גב' יעקבס. שסבלה במשך שנים מאולקוס ברגל, והחלימה תוך זמן קצר ביותר. לא ניתן להסביר רפואית את ההחלמה המזורזת הזאת, שקרתה עקב התכוונותם של ידידי ברונו גרונינג עבורה. הדבר התרחש עוד בטרם קיבלה גב' יעקבס הדרכה לשיטתו, אך היתה מחוברת למעגל ה- Heilstrom דרך הידידים, וכך יכלה להשתחרר ממחלה מכאיבה. (...)

מהי "החלמה" עבור ברונו גרונינג ?

עבורו החלמה היא טיהור. אם אדם נפתח עם לב מאמין לכוח הטוב, ה-Heilstrom יכול לזרום פנימה. כל הרוע חייב לפנות עבורו מקום.

חלה התנקות ברמה הגופנית והנפשית כך שמחלות גופניות ונפשיות נעלמות. מעבר לכך, האדם חווה טיהור, הגורם לו לעשות תפנית רוחנית ולפנות לאלוהים. זאת היא 'התפנית הגדולה', עליה דיבר מר גרונינג. כלומר, עבור גרונינג, החלמה היא תהליך שהוא הרבה מעבר לשחרור ממחלות, ויכולה להיות לו השפעה משמעותית על גורל החיים של אותו אדם, בהנחה שהוא מעוניין להמשיך ללכת בעתיד בעקבות השיטה (של גרונינג).

מהי "החלמה" במובן הרפואי ?

ההחלמה חלה, כשמצב המחלה אינו נראה לעין.

אך גם אם המחלה אינה נגלית, גורם המחלה באנשים, יכול להמשיך להתקיים. באשר לזיהוי מקור המחלה, הוא יקבע, בהתאם למומחה שנפנה אליו. ברצוני להבהיר זאת בדוגמה המחולקת לשלושה חלקים:

מקור אולקוס בקיבה:

1. רופא המשפחה המודד את החומציות בקיבה, מסביר שהגורם לאולקוס בקיבה, הוא חוסר האיזון בין החומצה לציפוי המגן בדופן הקיבה.
2. המומחה הפסיכוסומטי המאבחן בעזרת הידע המקצועי שלו, את המצב הרגשי של המטופל, מסביר שהסיבה היא, קונפליקט בו מצוי האדם המתייסר. מדי יום הוא רואה במטופליו כיצד כוח המחשבה באמצעות דאגות וחרדות, יכול לגרום למחלה.
3. מר גרונינג מסביר, שהסיבה לאולקוס בקיבה, היא הרוע. כל רופא יאשר, שאולקוס בקיבה הוא משהו רע. אך ברצוני להדגיש שוב, שהדבר מבוסס על כוח אמיתי, כמו בכל המחלות האחרות. כל מדען מפוכח, ירצה להפריך בכל מחיר רעיונות שכאלה. אך זהו חלק מיידע קדום, שנקבר בעקבות המיכון המודרני, בחברה המושתתת על הישגיות. (...)

רופאי המשפחה נלחמים למען הבריאות ברמה הגופנית. הם משתמשים בתרופות להילחם במחלה. המומחים הפסיכוסומטים

פועלים ברמה הרגשית. כאן נרשם, למשל, טיפול באימון אוטוגני. מר גרונינג נלחם את מאבק הבריאות ברמה הרוחנית בלבד. האמצעי שהוא נוקט בו, כנגד המחלה שנובעת מהרוע, הוא הטוב: ה-Heilstrom האלוהי. לבריאות ולמחלה משמעות נרחבת ועמוקה יותר, כמייצגים את הטוב והרוע. (...)

אם הרפואה תפתח עצמה לכוח הריפוי של אלוהים, היא תוכל לפרוץ הרבה מעבר למגבלותיה הנוכחיים. לכן על עמיתינו, בהתחשב במספר הרב של הצלחות הריפוי, להפעיל את כוח האמונה בפעילויות הרפואיות שלהם, ולהפסיק לסגור עצמם בפני הריפוי הרוחני."

מתיאס קאמפ מדגים באותו הספר, איך רופאים יכולים להביא את פעילותם כך שתהיה בהרמוניה עם שיטתו של ברונג גרונינג:

"לאור מספרם הרב של האנשים החולים, קשה לי להאמין, שעל בעלי מקצוע הרפואה לדאוג שתחסר להם עבודה בעקבות פעילותו ברונג גרונינג. האין זה מחמם את הלב, כשלו רופא יש גישה לשיטתו של ברונג גרונינג, היכולה באמת לעזור לגבי כל מחלה? הרופא יכול בעזרת כוחה של האמונה, לבקש עבור המטופלים שלו, להתכוונן עבורם, שלא תהיינה תופעות לוואי מהתרופות, אותן הוא רשם עבורם. בניתוחים מסובכים, הוא יכול לבקש עזרה והדרכה ויכול לקבל תשובות לשאלות רבות דרך התכווננות לכוח זה. בעצמי התנסיתי בכך, שאינסטינקט טבעי, תחושה פנימית מתעוררת, העוזרת לאדם לקבל תשובות והבהרות ביחס לשאלות רבות.

ברונג גרונינג אינו מעוניין לקחת מהרופאים דבר, אלא למעשה הוא רוצה לתת להם משהו. הוא רוצה לידע אותם בקשר לקשרים בין גוף האדם והרקע הרוחני של המחלות. (...) רופא הפונה לברונג גרונינג, יתוגמל ויועשר בכוח וידע, אותם לא יכול היה לדמיין קודם לכן. הוא לא יהיה מובטל (...). אני מקווה ומתפלל שכלל האנשים, במיוחד לכל עמיתי השומעים על שיטה זו, תהיה הפתיחות לרצות לשכנע עצמם, באשר לאמת שיטתו של גרונינג."

ארכיון ברונו גרונינג

במהלך חייו ארגן ברונו גרונינג את הארכיון שלו בעצמו. ארכיון זה הכיל עותקים של נאומיו, מכתבי בקשה, דו"חות הצלחה, מאמרים מהעיתונות, תכתובת וכן הלאה.

גרטה הויזלר שמרה על הארכיון, שהוא לב ליבו של חוג הידידים ככלל, ממנו הידידים שואבים את 'המזון הרוחני' מהרצאותיו של ברונו גרונינג, מקורות המידע לגבי מה שקרה אז, דיעות מומחים, מסמכים מהמשפטים (בבתי-המשפט), עדויות אופי של חבריו, וכו'. הכול נמצא שם כדי להבהיר את הטבע האמיתי של פועלו של ברונו גרונינג שהוא המנוגד לדיווחי העיתונות המשמיצים והוצאת דיבה אחרות.

תובנות לאור הגאולה

כדי ששיטתו של ברונו גרונינג תהיה נגישה לידידים, נשלחות אליהם "חוברות הדרכה" ללא תשלום, ארבע פעמים בשנה. בחוברות אלו, מדווחים הידידים על חוויותיהם ועל תובנותיהם, הקשורות בשיטתו של ברונו גרונינג.

מתוך הספר "Erkenntnisse im Licht der Erloesung" [תובנות לאור הישועה], נאספו ציטטות מדו"חות מסוימים מתוך חוברות ההדרכה. הוא מעוניין להראות, ש"לדרך מחשבתו של ברונו גרונינג, ישנן השלכות מרחיקות לכת, המובילות את האדם להתעוררות רוחנית".

להלן כמה קטעים:

"על האדם להוליך את חייו, כך שיהיו בנתיב אחד עם חוקי האל, אם אין ברצונו להיות נתון לחלוטין ל'חסדי' הרוע!"

"על ילד אמיתי של אלוהים, להיענות בכל עת ובכל מקום, לרצון אביו שבשמים. ככל שיחיו יותר אנשים בדרך זו, כך גן עדן יקום על פני כדור הארץ במהירות רבה יותר, ויביא ברכה לכל הבריאה."

עם אחיו ואחיותיו

כפועל פשוט (שני מימין, למעלה)

בכיכר וילהלם בהרפורד

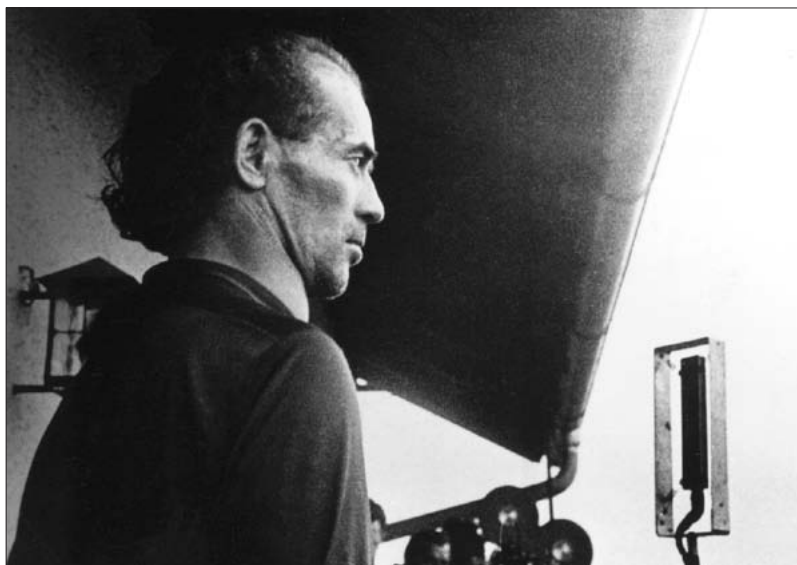
הנכים הולכים...

תקוותה האחרונה...

...כמות עצומה של אנשים סובלים

בטרברהוף שברוזנהיים

אנשים נוהרים לגרונינג

עם גרטה הויזלר

במפגש חוג

האיסור לרפא

בבית המשפט

קברו של ברונו גרונינג

חוג י'די ברונו גרונינג

"הטוב, האלוהי ינצח בסופו של דבר. ישנו פתגם המבטא זאת היטב: 'טחנות הקמח של אלוהים טוחנות לאט, אבל בטוח'. באופן טבעי זהו מאבק ארוך, כי "המהפך הגדול" מלווה בהסתגלות גדולה של האנושות וינתק אותה מכוח ההרגלים הרעים, חוק האינטלקט ומיהירות עצמית וכל התכונות השטניות. רק בדרך זו, יכולה להתרחש הישועה."

"הטוב אינו לזכות בהכרה במישור החיצוני, המלטף את האגו, אלא לזכות בהכרה ברוח האהבה, באחדות ובאמון."

"לא נכון להרצות בקשר לתחום הרוחניות, כל זמן שעדיין אין לאדם גישה לתחום זה. אם הידע שלי נרכש רק על ידי קריאה, מבלתי ליישם זאת בחיים."

"בואו נזכור לשים תמיד לב למחשבותינו ולא לשחק עם הרוע, כלומר, לא להמעית בערכו, כי יש לו עוצמה רבה! אך עלינו גם לזכור שאלוהים הוא כל-יכול!"

"כל האהבה מגיעה מאבינו שבשמים. בלעדינו, לא יהיה ביכולתנו לאהוב. הוא המקור ממנו נובעת כל האהבה, והוא הים אליו חוזרת כל האהבה. רק הוא מעניק אהבה; ממנו היא זורמת לתוך לבנו."

"בואו נשכח אחת ולתמיד את דרך החשיבה השיפוטית, הנפוצה כל כך בחברה שלנו כיום. בואו נכיר באלוהי שבכל אחד, נלמד לאהוב אותו יותר ויותר ולכבד כל אחד. בדרך זו ביכולתנו להתאחד לחלוטין עם אלוהים והמין האנושי."

"עם כל יום חדש, עם כל שעה חדשה, ביכולתנו לעשות את הטוב או את הרע. ובכך תלוי גורל האדם."

"שיטתו של ברונו גרונינג היא מזור יקר ערך לכל לב חולה, אך עבור מי שלבו הקשיח, ונהיה אנוכי, זוהי אבן החוסמת את הדרך ויש להיפטר ממנה. כן, הם רצו להיפטר מברונו גרונינג,

ונראה שהם הצליחו בעזרת האיסור על הריפוי, המשפטים ומותו. אך הם לא ציפו מחוקי האל להיות בלתי ניתנים לביטול, שאין אפשרות למחוק אותם על-ידי כך שנפטרים מהגוף ושורפים אותו

לאפר. לא ולא ! עזרות והחלמות אכן קורות. אור הישועה מאיר עוד יותר !"

עבודת הפרסום

בנוסף לטיפול ולימוד הידידים, גם עבודת פרסום מכוונת נחוצה במטרה להגיע לאנשים. במשך עשרות שנים היה כמעט בלתי אפשרי להכניס את ברונו גרונינג לתקשורת, אך מאז תחילת 1989 הקרחה נמס. ביום השנה השלושים למותו, כמה עיתונים ומגזינים ניצלו את ההזדמנות לדווח על "רופא הפלאים" והידידים כיום.

המאמר של פטר ו. פישר הופץ על-ידי סוכנות העיתונות הגרמנית בלמעלה מ-40 עיתונים בגרמניה ובחו"ל. ב-28 בינואר 1989 ה"Deutsche Zeitung" בסך פאולו כתב כדלהלן:

"ה-26 בינואר 1989 היה יום השנה ה-30 למותו של ברונו גרונינג.

תקופת הריפויים הגדולה שלו היתה בין 1949 ל-1959 בהרפורד, רוזנהיים ובמקומות אחרים, שם אלפי אנשים, ברובם אנשים שנחשבו כבלתי ניתנים לריפוי, החלימו גופנית ורגשית.

ברונו גרונינג, שנולד ב-31 במאי 1906, אינו רופא פלאים או מרפא רוחני רגיל, הוא יותר מזה ! החלמות דרך ה-Heilstrom שלו ממשיכות כיום, כפי שהבטיח:

'כל אחד הופך לרופא האישי של עצמו !

אין דבר כזה - 'בלתי ניתן לריפוי'.

ישנן הוכחות המאושרות על ידי רופאים ותיעוד לכך מבני זמנו ומחוג הידידים, הגדל והולך."

מאז אותה תקופה, ניתן לראות פרסומים רבים בעיתונים ובמגזינים. גם תחנות הרדיו והטלוויזיה מראות התעניינות הולכת וגוברת. יש לציין שברונו גרונינג אמר עוד בהיותו בחיים:

"על האדם להיות קבור באדמה במשך שלושים שנה לפני שהוא מתפרסם!"

להלן מספר דוגמאות נוספות לדיווחים כיום. ה"Aktuelle" מדווח ב-27 באפריל 1991 בחלק העשירי מתוך הסדרה שלו: "הנבחרים – ריפוי בעזרת אנרגיה קוסמית":

" 'זרקתי את הקביים שלי', אמרה אליזבת וינטר, 66, קורנת מאושר. 'אין לי עוד צורך בהם! אנשים המקשיבים לסיפור שלה, בקושי יכולים להאמין בכך: במשך שנים האלמנה סבלה מפריצת דיסק. הרופאים אמרו שניתוח לא יעזור לה. אך אליזבת וינטר לא קיבלה זאת. היא הגיעה לחוג ידידי ברונו גרונינג, דרך חבריה. זה היה ב-1987. וכך, בשנה שעברה, ב-23 באוקטובר, קרה הנס של אליזבת וינטר. 'באותו הערב, בזמן שהייתי במפגש החוג, התגברה בי התחושה כאילו רוח קייצית נושבת דרכי. לאחר מכן נעמדתי והנחתי את קביי בצד. מאז אני הולכת בלעדיהם, 'הם יצאו לגמלאות'. (...)

אנשים רבים שהגיעו לגרטה הויזלר ולחוג ידידי ברונו גרונינג, חווים החלמות. גרטה הויזלר רואה בעצמה רק (...) מי שמעבירה את השיטה שברונו גרונינג השאיר אחריו לאחר מותו ב-1959. 'פגשתי בו בעצמי וחוויתי החלמות דרכו באופן אישי', אומרת גרטה הויזלר. והיא מודה שהייתה סקפטית, כאשר הגיעה אליו. והיא אכן רצתה להציל את חברתה מ'שרלטן' זה. כיום היא משוכנעת מעל לכל ספק בכוחות הריפוי שלו. היא עומדת לחלוטין מאחורי עקרון ההדרכה שלו: 'האמן ובטח; הכוח האלוהי עוזר ומרפא'."

ה"NWZ" של נורדנהם כתב ב-12 באפריל 1991:

" 'סבלתי במשך שנים מהרפס זוסטר סמוי (שלבקת חוגרת). הרופא אמר, שיהיה עליי ללמוד לחיות עם זה. הלכתי למטפל ברפואה משלימה והסתובבתי באופן קבוע עם צנצנת קטנה של תרופה הומאופתית, אך דבר לא עזר.' הבחור שסיפר את הסיפור על מחלתו בגילוי לב שכזה לקבוצת מאזינים במסעדה, הוא חבר בחוג ידידי ברונו גרונינג. הוא חווה את ה- Heilstrom דרך החוג, והשתחרר ממחלתו.

חברים אחרים בחוג הידידים מדווחים, שהם נפטרו ממיגרנות שעינו אותם במשך שנים, ושהם החלימו מדיכאון ובעיות גב חמורות. גבר אחד אמר, שהכאבים שלו נעלמו כשהוא שם תמונה של ברונו על האיזור הכואב. (...)

באותו הערב, התאספו כמה חברים בחוג הידידים במלון זור פוסט, כדי ללמוד על החוג ועל מורם. דטלף רומר מנורדנהם הנחה את המפגשים. הוא סיפר כמה ספקן ואתאיסט היה, כאשר הגיע לחוג שנים רבות קודם לכן. באותה עת, הוא סבל מבעיות חמורות בעמוד השדרה, מדיכאון וממעצורים. במשך שנתיים הוא למד את שיטתו של ברונו גרונינג, בחן כל מלה. אז הוא 'זכה בהחלמה בגופו שלו'."

עבודת התרגום

תרגום החומר הכתוב על ברונו גרונינג לשפות אחרות, התחיל לפני שנים. תחילה פעילות זאת היתה מוגבלת לאנגלית ולצרפתית, אך זמן קצר אחר-כך נוספו שפות אחרות. ידידים יהודעים שפות אחרות, עבדו בתרגום ספרים וחוברות הדרכה, על מנת שיהיו זמינים לאנשים במדינות, בהם מדברים בשפות אלו.

מאז שקמו חוגים במדינות שאינן דוברות גרמנית, כמו הולנד, בלגיה, רומניה, הונגריה ופולין, גדלה בהתמדה מלאכת התרגום. האפשרות לריפוי הרוחני דרך ברונו גרונינג, צריכה להיות זמינה לכל אחד. היא אינה מוגבלת לעמים או דתות מסוימים. הרצון לעזור לסובלים, מהווה את הבסיס היחיד לפעילויות חוג הידידים. כיום מתבצע תרגום לשתיים-עשרה שפות.

ההוצאה לאור של גרטה הויזלר

זמן קצר לפני שהלך לעולמו, אמר ברונו גרונינג, שברצונו לכתוב ספר, אך הוא מעולם לא הספיק לעשות זאת, מלבד כתיבת שמו, ראשי פרקים ופיסקה אחת השמורים בארכיון. ב-1984 גרטה הויזלר

החלה לכתוב ספר כמו זה שהיה בדעתו של ברונו גרונינג לכתוב, הנקרא "האמת בקשר לברונו גרונינג". היא לקחה את השם וראשי הפרקים, והבהירה בו את פעילותו של ברונו גרונינג.

כאשר היא לא יכלה למצוא מו"ל (עבור הספר), היה עליה להקים חברת הוצאה לאור משלה. כך קמה ההוצאה לאור של גרטה הויזלר עם ספר אחד. כיום יש בה רשימה נרחבת של ספרים, קלטות שמע ווידאו ותמונות אומנותיות.

מטרת חברת ההוצאה לאור היא כדלהלן:

"ההוצאה לאור של גרטה הויזלר לקחה על עצמה את התפקיד, להפיץ לקהל הנרחב את השיטה ודברים אודות האיש ברונו גרונינג, במטרה לתת לכל מי שמתעניין את ההזדמנות לשכנע עצמו בפועל האדיר של ברונו גרונינג."

גרטה הויזלר כתבה במבוא לספר "הנה האמת בקשר לברונו גרונינג":

"מי היה ברונו גרונינג? האם היה שרלטן, רופא פלאים, מושיע? שאלות אלה הופיעו בעיתונות במשך שנים, ואפילו כיום כולם, בין אם הם בעלי ידע או בורים, חושבים שהם יכולים להביע דעה בקשר ל"גרונינג הקטן" הזה, כפי שכינה עצמו, להעביר ביקורת ולשפוט. כל המעוניין לדעת מי באמת היה ברונו גרונינג, חייב לחפש ולחקור בעצמו לגבי טבעו ופועלו, כפי שכתוב: "תוכלו להכירם בהתאם למעשיהם".

כל העובדים בחברת ההוצאה לאור, עושים עבודה זו על בסיס התנדבותי. איש מהם לא מרוויח כסף עבור פעילותו. ההכנסות הן עבור פירסומים חזשים, מהדורות חדשות ורכישות נחוצות. אחרת, לא הייתה חברת ההוצאה לאור יכולה להתקיים. מאז היא כבר הוצגה מספר פעמים בירידי ספרים בפרנקפורט ובמקומות אחרים. חברת ההוצאה לאור וחוג הידידים, הם שני מוסדות נפרדים. חברת ההוצאה לאור היא אמצעי חשוב, כדי שפועלו של ברונו גרונינג יהיה ידוע לציבור וכדי ששיטתו תופץ.

פועלו של ברונו גרונינג הוא עבודת צדקה. איש אינו מרוויח כסף עבודה. כל הפעילים פועלים בהתנדבות בזמנם החופשי ללא קבלת שכר כספי. הם פועלים רק מתוך רצון לעזור לאחרים.

מטרת העבודה ככלל, היא להראות לסובלים, לחולים וללוקים בשכלם, דרך המובילה אותם הרחק מכאב ומסבל והמחזירה לאנשים את בריאותם. הידידים רוצים להעביר לאחרים את חוויותיהם, במקום לשמור אותן לעצמם.

פרק 7:

האם חוג ידידי ברונו גרונינג הוא כת?

חוג ידידי ברונו גרונינג הוא ארגון שאינו כת, המפיץ מערכת עקרונות של אמונה דתית. לכן נשאלת השאלה, האם זאת כת. האם על מחפש העזרה לוותר על אמונתו הקודמת ולהמיר את דתו אם ברצונו להתקבל לחוג הידידים ?

בספר "Bruno Gröning: Einführung in seine Lehre" [מבוא לשיטתו של ברונו גרונינג], רולף זכאו אומר בקשר לכך:

"קודם כל, אנחנו איננו כת ! איננו מעוניינים להיות תחליף לבתי תפילה או לקבוצות דתיות כלשהן. אין על איש מבין האנשים המגיעים אלינו, לוותר על דתו. אין כל טקסי קבלה או טקסים מסוג כלשהו. אינכם צריכים לחתום על כל התחייבות קבלה או לתת תרומה שנקבעה מראש. כולנו עובדים לפרנסתנו וממלאים את כל תפקידינו בחוג על בסיס התנדבותי בזמננו החופשי."

אינו קשור לשום דת

פועלו של ברונו גרונינג אינו קשור לדת או לכת מסויימת. הוא אינו דורש ממבקשי העזרה הכרזה על אמונה. להיפך הוא הנכון, ברונו גרונינג יעץ למאזיניו להישאר נאמנים לאמונתם שלהם וללכת לבית התפילה. אין זה משנה אם מישהו יהודי, מוסלמי, בודהיסטי או הינדי. הדבר החשוב היחיד הוא, שהאדם נושא את אלוהים בתוכו או שהוא מוכן לקבל את אלוהים.

"כל האנשים, ללא קשר ללאום, גזע או דת, זכאים לקבל עזרה."

ברונו גרונינג עודד אנשים לאמץ את אמונתם ללבם וליישמה. הוא היה מודע למצב העניינים העגום בזמנו וידע שאנשים רבים הביעו את אמונתם בפיהם, אך לא בלבם. לכן, אמר לעיתים קרובות:

"אל תלכו לבית התפילה לדקלם את תפילותיכם! לא! הפכו את התפילות שבפיכם, למעשים!"

הוא עודד את האנשים להתייחס ברצינות לאמונתם.

"הוכיחו שאתם אכן אנשים המאמינים באלוהים! לכו לבית האלוהים והתפללו שם בכנות! לא כפי שעשיתם בעבר, כפי שיחידים או אולי אפילו רבים עשו – הולכים לשם רק כדי לראות מה איש זה או אחר לובש או לשמוע על מה הוא מדבר, ודברים מלוכלכים רבים אחרים, אותם ראיתי במו עיניי ושמעתי במו אוזניי. אסור לכם לעשות זאת. כשאתם הולכים לבית התפילה, עליכם להודות לאלוהים מכל הלב, עבור כל הטוב שהוא עשה עבור האנושות."

בשל דיבורו הישיר, ברונו לא היה חביב על אנשים מסויימים, מעל לכל, על כי הוא התבטא והתנהג בהחלטיות נגד דרכי מחשבה מקובלות. וכך הוא סתר במרץ את התפיסה, שמחלה היא עונש מאלוהים. הוא הדגיש בנימה אמפאית, שאלוהים אינו מעניש. הוא זקף כל דבר רע שקרה, לאופן, שבו ניסה האדם לגרום ולהשפיע.

"כל אחד אחראי על גורלו שלו; מה שהאדם יזרע, הוא יקצור."

חשיפת המצוקה

הופעת ברונו גרונינג ארבע שנים לאחר תום מלחמת העולם השנייה, הביאה לחשיפת המצוקה של האנשים לעיני העולם כולו. חורבן המלחמה לא ניתן היה לריפוי על-ידי הרופאים וכוהני הדת. ד"ר א. קאול כותב בעלון שלו, "נס הרפורד" על המצב שם ביוני 1949:

"החולים מגיעים באלפים לעיר וסטפליה הקטנה, שבין חומותיה נמצא רופא הפלאים. הם מגיעים באוטובוסים, במשאיות, במכוניות, ברכבת או ברגל, ברכב הרתום לסוסים ובאמבולנסים. (...) האומללות האנושית הנחשפת כאן, הורסת ללא גבולות. בגנים שמסביב ובחצרות, החולים שהגיעו הנה בכיסאות גלגלים ועל קביים, מחכים ימים ולילות לריפוי. (...)

הם מתקבצים כאן מכל רחבי גרמניה, חסרי התקווה והנתונים בקשיים; הצעירים והמבוגרים; נשים, נערות וילדים; אנשים מכל המעמדות החברתיים; אמריקאים, אנגלים, בלגים, שווייצרים, שבדים, הונגרים, פולנים, ואפילו צוענים (...); משותקים, עוורים, חרשים – קהילת אומללות ומצוקה. אנשים עניים, בין אם הם אנשים היושבים במכוניות פאר או נשרכים על הקביים שלהם. חסרי התקווה והמקווים, המותשים והנואשים – עבור מאות, אלפים קיימת רק משאלה אחת: להחלים!"

קורט טרמפלר מתאר עם רב זה של אומללים בספרו "המהפך הגדול":

"הסובלים, הנטושים, ומוכי הגורל שהתקבצו בתקווה אחרונה לנחמה וריפוי, היו כולם עדי התביעה נגד עידן החומרנות. אומללותם המרה סיפקה עדות שאין להפריכה, לכישלון המוחלט שלו. המלחמה גרמה לאלפי פצועים וסובלים, פליטים, נטושים ביאושם ובמצוקתם, להגיע לגרונינג. (...)

כשרואים את הזוועה שהביאה הנה אנשים אלה, נדמה שהציורים האפוקליפטיים של חזון אחרית הימים של הציירים הגדולים, הפכו למציאות. כל המחלות חשוכות המרפא והפציעות, ההרס הנפשי ורגשות האשם המדכאים שהם הסתירו בתוך ביתם בפחד מסקרנות האדישים, נגלות כאן באופן אכזרי, בלתי נמנע. נשים וילדים חיוורים, בעלי פנים כחושות ועיניים בוערות, מעונות, שאפילו שכחו איך לבכות; קטועי הגפיים והמשותקים אינם מסוגלים עוד לנוע בכוחות עצמם; אנשים הסובלים מעוויות אימות ומקצף על פניהם המעוותים; אחרים מבולבלים וסובלים מעוויות בכי; וכך אלפים על גבי אלפים לאין ספור, התאספו או נישאו הנה.

אין זכר ל חיות ויצר הקיום, לאושר ולביטחון העצמי שהיה להם בעבר, עכשיו הוא נהרס מאחורי גדרות התיל של מחנות השבויים, נקבר תחת הריסות הבתים, ונשאר מאחור במולדת האבודה.

במהלך ימים ושבועות אלה, לא פגשתי איש שלא הושפע עמוקות זועזע מגודש אומללות ומצוקה זו, שהיתה נוראה ועלתה על כל

דמיון. היה ברור לכל מי שיכל להציץ במכתבי הבקשה הרבים מספור, בהם שפכו את לבם אלו שלא יכלו לעשות את המסע לגרונינג מסיבות כלכליות או בריאותיות, שהאנשים שחיכו צמודים זה לזה בצפיפות רבה, במשך כל כך הרבה ימים עבור תקוותם האחרונה, יכלו רק לייצג את הקהל האינסופי של חולים, נכים ואומללים שנראו בכל מקום בו השפיעו המלחמה והפוליטיקה, השנאה וחוסר האימון על גורל האנושות. אמנם ביניהם, היו גם כאלה שחלו בזמן שלום, אך רוב מחפשי העזרה היו קורבנות של אמצעים מתוחכמים שפיתח המדע להרס המוני, ומתח רגשי בלתי נסבל של זמננו."

החלמה היא חסד

ברונו גרונינג תמיד הדגיש שכל החלמה היא מתנה, חסד אלוהי. גם אם חוקי החיים הם כאלה, שהאדם יכול להחלים דרך עזרה אלוהית, אין זה ברור שהוא יכול לחזור לסדר האלוהי שממנו הוא יצא.

"אדם שהחלים, הוא אדם שבורך על-ידי אלוהים."

ברכת ההחלמה היא סוג של חסד, אותו רוצה אלוהים להעניק לכל האנשים. אין זה רצון האל שהאדם יסבול. אלוהים רוצה לעזור לאנשים הנמצאים במצוקה. בכל מקום בו נגלה פועלו של אלוהים, העניים, החולים ובעלי העומסים הכבדים היו הראשונים לקבל ממנו עזרה. כשלאדם יש מוכנות לעשות את המהפך הגדול ולחיות בסדר האלוהי, הוא יחווה את ברכת ההחלמה.

"רצון האל איתן; אלוהים רוצה לעזור לאדם, כאשר האדם זיהה שהרוע הוריד אותו שאולה. אלוהים עוזר לאדם; אלוהים מדריך אותו; אלוהים גם סולח."

לא כת!

לסיכום, יש לומר שחוג ידידי ברוננו גרונינג אינו כת. כל הפועלים בו, עושים זאת בהתנדבות ואיש אינו מקבל כסף עבור פעילותו. לא נדרשים כל דמי כניסה או תרומות. חוג הידידים אינו חוג דתי. מדובר בעזרה לאנשים במצוקה ותו לא. הדבר חשוב כיום באותה מידה שהיה חשוב ב-1949. המצוקה לא נעלמה.

בתי-החולים מלאים מדי, נבנות עוד ועוד מרפאות ורופאים עובדים מעל ומעבר. צצות מחלות חדשות, מכסת ההתאבדויות גבוהה באופן מפתיד ודיכאון נפוץ כענן שחור העוטה על האנשים.

לעיתים קרובות הם חווים את החיים כעינוי והם אינם מאושרים, למרות השפע החומרי אשר להם.

בתקופה בה מתקבלות חדשות רעות בזו אחר זו, חשוב שאנשים יחשבו היטב על מה שהם עושים ויתחילו לשנות את מחשבותיהם ולפנות לאלוהים. חוג ידידי ברוננו גרונינג רוצה לתרום את תרומתו למטרה זו, בכך שהוא מפיץ את שיטתו של ברוננו גרונינג, כך שתאפשר למרב האנשים לזכות בעזרה ובהחלמה בעזרת ברוננו גרונינג. מדובר בכך, שאנשים יראו איך ביכולתם לזכות בכריאותם מחדש.

"האם עליי לשקר לכם, האם עליי לומר שהדבר תלוי רק באדם כמוני? לא, חברים, הדבר תלוי בכם לקלוט בעצמכם את הטוב! מתי ביכולתכם לקלוט אותו? רק כשתפרידו עצמכם מהרוע ובאמת לא יהיה לכם עוד דבר איתו. אין כל אפשרות, שהקליטה תגיע לפני כן! לכן, פתחו עתה את לבכם ורוקנו אותו מכל הרוע! היפטרו מכל דאגה ומצוקה!"

פרק 8: דו"חות הצלחה

בסיס פועלו של ברונו גרונינג מוצג על-ידי דו"חות עזרה והחלמה שקרו. מחפשי העזרה יכולים לשאוב מהם אומץ ואמונה.

תיעוד רפואי

בעקבות פועלה של קבוצת הרופאים, תועדו דו"חות החלמה רבים. ניתן לבחון מסמכים רפואיים ותוצאות בדיקות חוזרות. ההחלמות הן עובדות מוכחות. ב-1989 מתיאס קאמפ, רופא מחוג יידי ברונו גרונינג, כותב בכרך דו"חות ההחלמה בקשר לפועלה של קבוצת הרופאים:

"זאת היתה משאלתו של ברונו גרונינג במהלך חייו, שרופאים יתעניינו בהחלמות שקרו דרך פועלו. אך היה זה קשה עבור אנשי הרפואה ב-1950, לקבל את העשייה של איש זה. המחשבות והמעשים שלו היו כה משונים עבור אנשים אלה, שבמשך שנים ראו בטיפולים הרפואיים ובתרופות, את הדרך הנכונה להשגת ישועה עבור מטופליהם. אולם אפילו אחדים מהם הבחינו באור ובאמת הרוח האלוהית, אשר מאחורי 'החלמות הפלא' שקרו בנוכחותו של ברונו גרונינג. אך הם לא הבינו את הערך הרב שהיה בתיעוד הרפואי. (...)

בשנים שלאחר מותו (ברונו גרונינג קרה לפרידתו מהגוף הפיזי 'חזרה הביתה' במקום 'מוות') גב' הויזלר עשתה את כל המאמצים לתעד את דו"חות ההחלמה של היידיים, ולתיק אותם. מאז 1986 נבדקו הדו"חות גם מנקודת מבט רפואית. הוקמה קבוצת רופאים, וכיום (1989) מספר רופאים מחוג היידיים לקחו על עצמם לשבת בקבוצות עבודה, להבהיר את דו"חות ההחלמה שנכתבו בחוגים השונים ולתקן בהם את הטרימינולוגיה הרפואית, וכן להבהיר במקרים של חוסר עקביות. בנוסף לכך, דואגים לקבל מהרופאים המתאימים את המסמכים הרפואיים לתמוך בתהליך ההחלמה, בתוספת לבקשה לערוך בדיקה חוזרת."

במקום אחר, כותב ד"ר קאמפ על 'קבוצת המומחים הרפואית-מדעית' שקמה ב-1992:

"בקבוצה זו רופאים, מרפאים ומטפלים ברפואה משלימה ואחרים, תורמים בהתאם למומחיות המקצועית שלהם, להבהיר את הכוחות האלוהיים, באופן שיהיו ברי ישום ומובנים לאלה הנאחזים במדע, לעודד אותם לזכות באומץ ובאמונה לחפש עבור עצמם ריפוי בדרך הרוחנית ובכך להיושע. המסמכים מתארים בברור את הסימפטומים של המחלה לפני ההחלמה, ולאחר מכן, מתועדת ההחלמה בברור כתוצאה מרפואת הי-טק, שהופכת לבסיס למהפך הרוחני ולהתחדשות של האדם."

ההחלמה הופכת לטיהור

בספרה "ביננו ישנו אחד שאיש אינו מכיר", כותבת גרטה הויזלר ביחס להחלמות:

"עזרות והחלמות ממשיכות להתרחש. Heilstrom קיים. אלוהים תמיד שולח אותנו לכל מקום. יש רק לקלוט אותו, ואז הוא יכול לפעול."

כל מי שקלט אותו דרך ברונו גרונינג, פירושו של דבר, שיש לו את הקשר עם 'תחנת הכוח הגדולה', יכול להעביר את הקשר הלאה. כל אדם שהחלים, יכול להעביר הלאה את הריפוי. כך אנו הידידים, יכולים להעביר ריפוי ועזרה לאנשים רבים. אלפים עורכים Einstellen יומיום, כדי לקלוט את כוח הריפוי האלוהי, והוא משפיע היטב."

בספר "לחוות החלמה, זאת האמת" היא כותבת:

"המאבק נגד הרוע הוא עד כדי כך פשוט: אל תקבלו את הרוע, האמינו בטוב ובקשו עזרה. ברונו גרונינג אמר: 'בקשו מאלוהים לעזור; האדם חלש מדי בכוחות עצמו!' את זה עשיתי. הרוע עזב והיה עליו להפסיק את פועלו, כי אינני מאמינה עוד ב'בלתי ניתן

לרפיו', אינני מאמינה עוד במחלה, באומללות ובמצוקה. המאבק הפנימי הוא רק זה של האדם, להפריד עצמו באופן שכלי מהרוע. וכך יכול לקרות, שעזרתו הגדולה של אלוהים יכולה להפוך ברורה, והטיהור יכול לחזור לאדם. היא חוזרת לאדם כולו, לגוף, לנפש ולנשמה. ההחלמה הופכת לטיהור (Heilung wird zur Heiligung).

זאת הדרך החדשה אותה הראה לנו ברונו גרונינג, במטרה להחזיר אותנו לבריאות שלמה, שאבדה בעבר. עבור זה הוא חי, עבור זה הוא מת, ואנחנו יורשיו. בואו נקבל מורשת זו, ואז נוכל לחיות חיים טובים על פני כדור הארץ!"

כוונת דו"חות ההחלמה המוזכרים להלן, היא לסקור את פועלו של ברונו גרונינג כיום. הם אינם עוסקים באופן בלעדי בדו"חות אליהם מצורפים מסמכים רפואיים, אך כל דו"ח חתום על-ידי המחלים וכבר הוכח על-ידי קבוצת הרופאים.

החלמה מאסטמה

רוברט בוסה, בן 22, מחוג שוורין, סבל מקשיי נשימה מאז ילדותו. האבחון: ברונכיטי ספסטית. בהתחלה היה קוצר הנשימה קורה רק פעם בשנה, ולאחר שלקח תרופות (אנטיביוטיקה), הוא נמשך שבועיים-שלושה. אך במהלך השנים, התקפי קוצר הנשימה נעשו תכופים יותר ויותר.

"שנה לפני שהצטרפתי לחוג הידידים, קוצר הנשימה הופיע במהלך שנת הלילה שלי. היה לי קשה מאוד לנשום. נטלתי כמוסה של אמינופילין (100 מ"ג). לאחר כשעה יכולתי לחזור לישון."

התלונות החמירו בהתמדה. מאז אוקטובר 1989, הוא נטל אף תרופות חזקות יותר (תאופילין רטרד). אך העלייה במינון היומי לארבע טבליות (280 מ"ג כל אחת) ביום, או שתי סדרות של אנטיביוטיקה, 10 ימים כל אחת, לא הביאו לשיפור ארוך טווח. עד שהצטרף לחוג הידידים היה עליו ליטול:

"שתי מנות ספריי אלרגוספסמין ארבע פעמים ביום, ובלילה כפסולה של אארובין פורטה (400 מ"ג תאופילין). לעיתים הייתי חפשי מקוצר נשימה, כשהייתי נתון תחת לחץ מתון.

לא יכולתי להתרגל לרעיון, שאזדקק לתרופות אלה כל חיי, וניסיתי פעם אחר פעם, להוריד את המינון. במקרה שדילגתי על המועד הקבוע בו היה עליי ליטול אותן, רק שעה או שעה וחצי לאחר מכן חשתי, עקב הקושי בנשימה, שהגיע הזמן ליטול את התרופה."

הודות לחשיפתו לדוכן מידע בתחילת יוני 1990, הופנתה תשומת לבו לברונו גרונינג ובאופן ספונטני, הגיע להרצאת מבוא.

"בלילה שלאחר הרצאת המבוא, מיד חשתי ב- Heilstrom. היו לי עיקצוצים בידים, משיכה בגבי, וחשתי בקווי המתאר של ריאותיי. לאחר ההרצאה, נטלתי את תרופותי הרגילות. ביום המחרת, למרות שנטלתי את תרופותי, חשתי קוצר נשימה ושוב הופיע המחוש בריאותיי. לא יכולתי לעשות כל מאמץ ולכן נשארתי לשבת רוב הזמן. חשבתי לעצמי שהיו אלה ה-Regelung. ה-Regelung נמשכו כשעה. בערב נטלתי שוב את תרופותי כרגיל.

יום או יומיים לאחר מכן הפסקתי באופן ספונטני ליטול את הספריי. לא חל שוב כל קוצר נשימה. הודעת לרופאה שלי שהעירה כי ביכולתי לנסות זאת, אך היא לא יכלה להאמין שהדבר יצליח.

כיון שעדיין פחדתי כי יחול קוצר נשימה במהלך הלילה, עבר שבוע לפני שהפסקתי ליטול את התרופה לפני שנת הלילה. זמן מה מאוחר יותר, במהלך הלילה, היה לי שוב קוצר נשימה. רק חשבתי שאלו שוב כנראה ה-Regelung, נטלתי את הספריי רק פעם אחת וחזרתי לישון.

מאז אותה פעם, אני חופשי לחלוטין מכל קוצר נשימה. עכשיו ביכולתי לרוץ שוב במעלה המדרגות מספר קומות, מבלי לעצור (אני גר בקומה ה-4) בדלגי שתיים עד שלוש מדרגות בבת אחת, ללא כל קוצר נשימה. הדבר היה בלתי אפשרי עבורי במהלך מחלתי, גם כשנטלתי תרופות.

אני מודה לאלוהים שהוא נתן לי את מתנת ההחלמה דרך שיטתו של ברונג גרונינג."

מספר בדיקות רפואיות במהלך החודשים שבאו לאחר מכן, הראו שהמחלה נעלמה. הרופאים לא יכלו למצוא עוד דבר.

השיתוק נעלם

מאז 1976, אנדראס ארמיש, בן 36, מחוג לובק, סבל משיתוק כף רגלו השמאלית. הדבר נגרם עקב פריצת דיסק בחוליות המותניות בעמוד השדרה. בהערות הרופא, מתיאס קאמפ כותב:

"במקרה של פריצת דיסק, אנחנו מוצאים בליטה של רקמת הדיסק הבינחולייתית לתוך תעלת עמוד השדרה. העצבים השולטים בשרירים, עוברים דרך תעלת עמוד השדרה. עקב הלחץ של בליטת הרקמה של הדיסק, תחול הפרעה כתוצאה מהלחץ על העצבים. אם לחץ זה נמשך זמן רב (כשנה), עצבים אלה נהרסים והשיתוק בשרירים המעוצבבים על-ידי עצבים אלה, הופך להיות תמידי."

מר ארמיש עצמו מדווח על מחלתו:

"פריצת הדיסק הראשונה קרתה ב-1976, לאחר מכן שתי פריצות דיסק נוספות ב-1977, פריצת דיסק נוספת ב-1979 ופריצת דיסק אחרונה ב-1980. בכל השנים הללו נותחתי לאחר כל פריצת דיסק, אך לא ניתן היה למנוע את השיתוק. נזקקתי לקב לשם הליכה מחוץ לבית, ומאז הניתוח ב-1979, היה עליי ללבוש חגורת מתכת, שהשתרעה מהאגן ועד בתי השחי, כדי לשמור שעמוד השדרה יישאר זקוף."

עקב פריצות הדיסק, מר ארמיש סבל מכאבי גב חמורים. היה עליו אף לוותר על שחיה. לאחר שגם כף רגלו הימנית הפכה למשותקת ב-1983, הוכרז ב-8 בספטמבר כסובל מ-100% נכות, ובשנת 1985 הוא יצא לפנסיה מוקדמת. השיתוק ברגליו הופיע יחד עם חוסר תחושה בחלקים החיצוניים של הירכיים.

"עכשיו שתי כפות רגליי היו משותקות, וחוץ מכמה נקודות, הן היו חסרות תחושה לחלוטין. לא הייתי מסוגל להרים את אצבעות רגליי, ולא יכולתי להרים את כפות רגליי על-ידי תזוזת קרסולי. הליכה על עקבי היתה עבורי בלתי אפשרית, הליכה על קצות האצבעות, היתה קשה במיוחד. מחוץ לבית, יכולתי לנוע רק בעזרת תמיכת קביים, ומרחק ההליכה שלי היה מוגבל לכ-200 מטר. (...)

הרופאים אמרו לי, שיהיה עלי לחיות עם השיתוק בכפות רגליי עד סוף ימי. לאחר חמישה ניתוחים במספר בתי-חולים אוניברסיטאיים ובתי-חולים המתמחים בתחום, שלא הביאו להחלמתי, הרופאים סרבו להסכים לניתוח נוסף."

בחג המולד של 1983, מר ארמיש הגיע לחוג ידידי ברוננו גרונינג בלובק. כאדם שכלתני, היה לו קשה להאמין. אט, אט, בעקבות התרשמות מהחלמות אחרות, התחילה לגדול אמונתו בהחלמתו שלו. הוא נזקק להרבה סבלנות. ה-Regelungen נמשכו שנים, אך הוא לא ויתר על אמונתו שנרכשה מחדש. בסופו של דבר, ב-12 במאי 1990, קרה דבר מדהים:

"בסוף מפגש החוג, במהלך ה-Einstellen, פתאום נוכחתי שביכולתי להזיז את כף רגלי הימנית. מאז, נעלם השיתוק בכף רגלי הימנית. ביכולתי להזיז אותה כרצוני.

מובן שמשאלתי היתה לזכות בהחלמה מלאה, אך למרות ששאפתי לכך וערכתי Einstellen, אך דבר לא קרה. על כן, פשוט ויתרתי עליה, ובטחתי והאמנתי שהכל יסתדר.

וזה קרה: ביום העליה לשמיים (חג נוצרי) בבקר, שנים-עשר יום לאחר החלמת כף רגלי הימנית, קמתי מהמיטה קודם עם כף רגלי השמאלית. עכשיו אני מתקשה בדיוק לזכור, אך היה משהו בדרכי. הזזתי את כף רגלי השמאלית הצידה וליבי נמלא אושר, כאשר קלטתי לפתע, שאני יכול להזיז את כף רגלי השמאלית!

מאז אני יכול להזיז את שתי כפות רגלי באופן רגיל לחלוטין, אני יכול ללכת על עקבי ועל קצות אצבעותיי. אינני זקוק עוד לקביים."

הוא גם אינו זקוק לחגורה התומכת מאז אוגוסט 1990. בדיקה נויירולוגית מנובמבר 1990, מאמתת שהשיתוק נעלם לחלוטין. כאב הגב שלו וחוסר התחושה ברגליו, השתפר ללא הכר. הוא יכול שוב לשחות חופשי מכאב. מאז נובמבר 1990, מר ארמיש מועסק שוב ויכול באופן אישי לדאוג לפרנסת משפחתו. הערות הרופא:

"כפי שקורה במספר החלמות אחרות, שלא ניתן להסבירן מבחינה רפואית, מנקודת מבטי כרופא, אינני יכול לתת כל הסבר, אלא רק להבחין בעובדות, ואני יכול לעודד את כל אלה, שעדיין זקוקים לשכנע את עצמם."

הארתריטיס נעלם

מאז 1972 סבל אדולף שמידט, בן 66, מחוג רורמונד, הולנד, מכאבים בחלק האחורי של ראשו ובעורף כתוצאה מתאונה, כפי שאושר על-ידי רופא. האבחון היה: ארתריטיס צווארי.

"קיבלתי זריקות נגד הכאב. כיון שהן לא עזרו, לא רציתי בהן עוד. השתמשתי במשחה, שגם היא לא הביאה לכל הקלה. כמו כן, הפסקתי ליטול משככי כאבים אותם קיבלתי, מאחר ולא עזרו. בנוסף לכך, עשו לי עיסויים במשך שבע שנים, אך ללא כל הצלחה ניכרת.

בקושי יכולתי לסובב את ראשי. אם רציתי להסתכל על מישהו מאחורי, נאלצתי לסובב את כל גופי.

עקב בליה, היה לי כאב קבוע בברכיים. סבלתי מכאב זה מאז 1976. לא יכולתי לעמוד במשך למעלה מעשר דקות. הרופא שלי אמר שיש לי גונארתיטיס בשני הצדדים."

בדצמבר 1990, שמע מר שמידט על ברונו גרונינג בדוכן מידע והצטרף לחוג הידידים.

"השתתפתי בכחמישה מפגשי חוג עד ששמתי לב בינואר 1991, שיכולתי להזיז את ראשי שוב באופן חופשי. כבר לא נאלצתי לסובב

את כל גופי, כשמישהו קרא לי ברחוב. בנוסף לכך, הכאבים נעלמו לחלוטין.

גם הכאבים בברכיי נעלמו לאחר שלושה שבועות. לדוגמא: הייתי בדוכן המידע של חוג הידידים בוורט ויכולתי לעמוד שם מ-9 בבוקר עד 2 בצהריים ללא שום בעיה."

זמן קצר אחר-כך, מר שמידט הלך עם משפחתו לרופא לבדיקה חוזרת. הרופא אישר:

"אני מאשר בזאת שמר שמידט סבל מכאב כרוני עקב איחוי של גופי החוליות הצוואריות (אוסטאוכונדרוזיס) עם ניוון דיסקים C5-C6 ואיחוי של החוליות המותניות (ספונדילוזיס). מאוחר יותר החמירו התלונות, היו לו גם כאבים בברכיים עקב הגונארטריטיס. ב-1982, בבדיקת EMG של גופי החוליות הצוואריות, נמצא ספונדילרתרוזיס חמור של חוליות C5-C6 וניוון הדיסקים והיצרות הרווח בין שני צידי חוליות הגו. הוא עבר טיפולים במשך שנים רבות, אך ללא הצלחה ניכרת. עליי לציין, שכיום הוא חופשי מכל כאב."

הנכות נעלמה

באוקטובר 1990, אווה-מריה ויידג דיווחה על לבתה סוזן, בת ה-26, שהיתה לה נכות רצינית עקב נזק מוחי.

"במסמך רפואי, מתארת הנירולוגית את הנכות כדלהלן: חוסר התיפקוד של העצב המרכזי במוח בילדות המוקדמת, גרם לנכויות רבות שהופיעו...כנכות משמעותית... בכל התיפקודים המוטוריים החיוניים בגוף." איבחון:

מה היו הסימפטומים של המחלה? היא יכלה רק ללכת באיטיות, על קצות אצבעותיה (talipes equines), כפות רגליה היו מופנות כלפי פנים, מה שלעיתים קרובות גרם לה ליפול לקרקע.

היא התלוננה על חוסר אנרגיה בזרועותיה וברגליה, היא יכלה ללכת רק שניים עד שלושה קילומטרים לכל היותר (כשעה), ואז

קרטו רגליה. היא לא יכלה להרים את זרועה הימנית מעל לראשה. בזרוע זאת היא לא יכלה לחפוף את שיערה, ליבשו או להסתרק. למרות שהיא לא שיחקה טניס, מרפק ימין היה נפוח וכאב במשך שנים. הרופאים קראו לזאת תופעת 'מרפק טניס' (דלקת מעטפת הגיד עקב מאמץ יתר של השרירים במקרה זה).

ידיה היו חסרות כוח, אצבעותיה ופרקי כפות ידיה היו מתוחות מעל לנורמה, לחיצת היד שלה היתה רופפת (היא יכלה למתוח את ידיה כך שקצות אצבעותיה הגיעו לאמות שלה, בשל גמישות יתר של מפרק כף היד).

עקב הנזק המוחי, היא סבלה מהתכווצויות (איבחון רפואי: ספסטיות בצד הימני), שהיו ניכרות במיוחד בכף ידה הימנית.

לעיתים קרובות נכרכה כף ידה והתהדקה סביב דברים בהם רצתה לאחוז, או אותם רצתה להשיג. מסיבה זו, הייתה כתיבה משימה מפרכת עבורה. במהלך הכתבה בבית-הספר, לעיתים קרובות היא נאלצה לדלג על מילים, כיון שהיא היתה זקוקה לזמן כדי לשחרר את ידה.

"לעיתים קרובות ירכה הימנית יצאה מהמקום. (...) הדבר היה מלווה בכאבים חזקים ורק לאחר שהיא משכה אותה בתנופה, היא יכלה לגרום לירך לפעול שוב. היא יכלה לכופף את ירכה רק במעט (כ-30-40 מעלות), אחרת הכאב היה מתחיל מחדש. היא לא יכלה להרים את רגלה מהקרקע בלמעלה מ-30 ס"מ.

עקב השיתוק, התפתחה גיבנת (איבחון רפואי: עיוות יציבה ניכר עם גיבנת ילדות קבועה). היא נשענה קדימה בהליכתה, היא יכלה לסובב את ראשה רק עד הכתפיים, בטרם ייעצר סנטרה בכתפה. (...)

לפני הצטרפותה לחוג הידידים, חוש היציבה הלקוי שלה הפריע בכל תחומי חייה, בשל הנזק המוחי (הרופאים כינו זאת 'הפרעת קואורדינציה דינמית וסטטית ניכרת'). דחיפה קלה הספיקה כדי להפיל אותה לקרקע. היא תמיד נפלה על צדה הימני, שגרם לפציעת

המיניסקוס בברך ימין. בדרך כלל ברך זו היתה נפוחה והדבר גרם לכאב קבוע.

בנוסף לכך, היא סבלה מעיוות חמור בכפות רגליה (לדבריו של ורטופד מומחה: ארתרופתיה בשני קרסוליה וכפות רגליה בשילוב עם רגליים הפונות כלפי פנים בשני הצדדים) ולכן היה עליה לנעול נעליים רחבות במיוחד, נעליים רגילות לא התאימו לה. מובן, כי עיוות כף הרגל היווה מכשול וגרם לה לכאבים בעת הליכה."

היא התקשתה לעשות חישובים מתמטיים, סבלה מקיבה עצבנית והיו לה פחדים רבים, למשל פחד מחושך, מסערות ברקים ורעמים, ממעליות, משינויים, להישאר לבד, מנסיעה ברכבת, ופחד מאנשים בלתי מוכרים.

בתחילת נובמבר, לאחר שהאם והבת וידיג הצטרפו לחוג הידידים דרך מודעה בעיתון, החלו השינויים בגופה של סוזן. אמה מתארת את האירועים:

"בשבת ה-11 בנובמבר 1989, החלו דקירות במרפק זרועה הימנית והיתה לה תחושה של נוקשות. לאחר מכן, מרפק הטניס, ממנו היא סבלה במשך 13 שנה, נעלם לחלוטין, וכן מאותו יום, היא יכולה להזיז את זרועה הימנית באופן חופשי, היא יכלה להרים אותה מעל לראשה, לראשונה מזה שנים. לזאת סוזן שמה לב בעצמה וסיפרה לי על כך. בנוסף לכך, סוזן יכלה להשתמש בכפות ידיה בזריזות רבה יותר. הן התחזקו עוד ועוד, היא כבר לא יכלה לכופף את אצבעותיה אחורנית, כיון שפרק כף ידה נהיה מתוח וחזק.

לחיצת ידה היתה תמיד רופפת, לא היה לה כוח ללחוץ את ידה בחוזקה, אך עתה נהייתה חזקה. (...) השיתוק של הזרוע והעוויתות של זרועה הימנית נעלמו! (...) אין עוד התכווצויות. (...) אין לה עוד קשיי כתיבה. (...)

כל זאת קרה לפני ההצטרפות למפגשים, רק בעזרת עריכת Einstellen כדי לקלוט את ה- Heilstrom בהתאם להנחייתה של גב' בטה.

בפגישה עם גב' בטת ביום שני ה-13 בנובמבר 1989, לא הייתה לסוזן תחושה בפניה והיו לה כאבים חזקים ברגליה ובכפות רגליה. היא חשה כאבים בראשה. האמנו שכאבים אלו היו ה-Regelung שיובילו להחלמה."

ביום המחרת סוזן יכלה להרים את שתי רגליה ללא הגבלה והיא יכלה ללכת כרגיל. מאז מפרק הירך שלה לא יצא ממקומו. היא יכולה להזיז אותו בכל כיוון ללא כאב. בנוסף לכך הגיבנת נעלמה לאחר Regulation שנמשכו זמן קצר. היא יכולה להזיז את ראשה שוב ולהזיז את סנטרה מעבר לכתפה.

"ואז החלו שוב Regulation בכפות רגליה. היא התגברה על הכאבים ובטחה והאמינה לחלוטין בדברי ברונ גרונינג. כשהם נעלמו, ניתן היה לראות בעקבות שהשאירו כפות רגליה בשלג את צורת כף רגלה הרגילה ולא עוד את המשטח האחיד, שהיה נראה קודם להחלמה. כיום נעליה הישנות הן רחבות מדי. היא אפילו יכולה לנעול מגפי בוקרים מחודדות, שהיו צמודות מדי עבורה קודם לכן.

חוסר שיווי המשקל נעלם. שבוע לפני שקראנו בקשר לברונ גרונינג בעיתונים, היא רצתה ללכת על הקורה בגן השעשועים. היה עליי לתמוך ולאחוז בה, ומשאלתה היתה לעשות זאת בכוחות עצמה!

בדיוק שלושה ימים לאחר ההצטרפות לחוג, היא הלכה על הקורה בעצמה בפעם הראשונה. מאז חוסר שיווי המשקל נעלם.

כמעט כל ההחלמות הללו, קרו במהלך 24 השעות שלאחר ההצטרפות לחוג."

השיתוק ברגליים נעלם, וסוזן יכולה שוב ללכת 4-5 שעות, אפילו במעלה ההר. עכשיו הפך חישוב מתמטי לקל, וגם המחלות האחרות נעלמו.

"ב-19 בנובמבר, במהלך מפגש החוג, סוזן זכתה בהחלמה מקיבתה העצבנית. מתחילת מפגש החוג ועד סופו, היה לה גיהוק קבוע. מאז לא היתה לה בעיה נוספת בקיבה. (...) הפחדים פינו את מקומם לבטחון עצמי ואושר, אותם לא הכרתי אצלה. (...)

קשה לי לקלוט את מה שקרה לילדתי בזמן כה קצר. לדברי לרופאים, היתה לה נכות קשה ולא היתה כל תקווה להחלמה בעתיד, כי תאי המוח אינם יכולים להתחדש.

במהלך עשרות השנים שעברו, החברה ראתה בה נכה, עקב הליקוי שהתגלה בגופה. תוך זמן קצר, היא הפכה לבריאה בעזרתו של ה-Heilstrom.

הרופא אליו לקחתי אותה לבדיקה חוזרת בנובמבר 1990, לא יכול היה להבין מה קרה לבתי. במהלך הבדיקה, הוא לא מצא כל ליקוי והוא כתב בהערה רפואית בין השאר: ' שינוי עצום זה הוא מדהים (...). אין אפשרות לאבחן עוד את השיתוק בארבעת הגפיים בחולה לשעבר (...). לא נותר לי אלא לאשר שכרגע המטופלת (...). בריאה ואינה זקוקה עוד לטיפול '

"אני מודה מעומק לבי לברונו גרונינג ולאלוהים עבור התרחשויות אדירות אלה."

ההמתנה השתלמה

"עליי להחיות שוב את מה שמת מזמן. אנשים לא תמיד מרגישים מיד, שחיים חדשים נכנסו. לעיתים קרובות על האדם לחכות זמן רב, ואז הכל מגיע באופן פתאומי, אם הוא לא נתן במשך הזמן לרוח הרוע לגעת בו על-ידי הספק וחוסר האמונה."

רנטה אופיץ, בת 36, מחוג ווגברג, חוותה אישית את האמת אשר בדברים אלה של ברונו גרונינג. היא דיווחה איך בדרך כלל היא פספסה את המחזור החודשי שלה עקב לקיחת גלולות במשך תקופה ארוכה מדי.

מגיל 16 היא לקחה גלולות נגד הריון באופן קבוע. בגיל 22, היא שמה לב שלא היה לה מחזור חודשי. היה צורך לעורר אותו באופן מלאכותי, על-ידי תרופות. איש לא יכול היה לעזור לה.

"אף רופא לא טרח למצוא את הסיבות לכך. כיון שאף הם היו חסרי אונים, הם התעלמו מהנושא על-ידי כך שהצהירו כי עקב אי רצונה ללדת ילדים, מצב זה היה עבודה די נוח.

רופא אחד שנחרד לאחר שאמרתי לו באיזה סוג של גלולות השתמשתי כל השנים, אמר שהן היו חזקות הרבה יותר מדי עבורי ושבדרך כלל רשמו אותן רק לנשים שהיו במשקל עודף וכבר ילדו מספר ילדים. באותה תקופה שקלתי פחות מ-50 ק"ג."

הרופא האחרון שטיפל בה, בדק את רמת ההורמונים שלה מידי חודש, אך לא יכל למצוא דבר, וחשש, שתצטרך לעבור ניתוח. באחת מהבדיקות הרבות, הוא נחרד למצוא, שהרחם היתה על סף היעלמות. ב-1982, נבדק חום גופה במשך מספר חודשים. התוצאה: לא ניתן היה לצפות בכל ביוץ. הרופא איבחן "עקרות ראשונית".

באוקטובר 1982, רנטה אופיץ השתתפה לראשונה, במפגש חוג ידידי ברוננו גרונינג. היא האמינה שה-Heilstrom יוכל לבטל את הליקוי בגופה ובכך לעזור לה.

"אז הפסקתי ליטול את התרופה וידעתי שהדילוג על המחזור החודשי, הוא Regelung. ברם, דבר לא קרה במשך קרוב ל-5 שנים. לעיתים היו לי מחשבות ספק ולא תמיד היה לי קל להאמין. אולם אז היתה לי שיחה עם ידידת החוג, שיכלה לשכך את פחדי לעודד ולחזק אותי לשחרר הכול ולהאמין, שהכול יסתדר ויחזור לסדר האלוהי.

מכאן ואילך, מעולם לא ויתרתי על אמונתי במשך 5 שנים ופעלתי בהתאם לדבריו של ברוננו גרונינג. שחררתי הכל ולא חשבתי על מחלתי, ו'זה ההולך בדרך, זוכה בהצלחה'.

ביום שני בחג השבועות הנוצרי ב-1987, ניתנה לי הזכות לחוות החלמה. בפעם הראשונה היה לי דימום קל. לדידי היה זה נס. החלמתי. מאז אותו היום, היה לי מחזור חודשי מידי חודש.

ההמתנה השתלמה. אסור לנו להיות חסרי סבלנות ולוותר על אמונתנו."

ב-1988 היא נישאה, ובתחילת 1989, על-ידי בדיקה קבועה של המחזור, נקבע שהיה לה ביוץ. זמן קצר אחר-כך, היא נכנסה להריון. כיום היא אם ל-2 ילדים ומאושרת מאוד שזכתה בעזרה גדולה שכזאת.

אין דבר בלתי אפשרי עבור אלוהים

בשנת 1949 כתב עיתונאי ה-“Süddeutsche Sonntagspost” תחת הכותרת:

“הרפורד, מטרה לאלפים: לבי עוצר מלכת! ברונו גרונינג מרפא את הנכים, העיוורים והחרשים (...)

בשלוש לפנות בוקר, עוברת בחצר שמועה, שאדם נכה פתאום נעמד. מיהרתי למקום. אדלברט שמיידר מדרשלג, שהיה נכה במשך שלוש שנים בשתי רגליו, יכל להיעמד בעזרת אישתו הצעירה והלך כ-20 מטר.

‘הרגשתי עיקצוצים ברגלי כבר במשך כשעה’, הוא סיפר. ‘במשך שלושה וחצי הימים אני יושב כאן, ומתרכז במחשבה אחת בלבד: גרונינג יעזור לי. עכשיו זה באמת קרה. אני מודה לאלוהים!’

בלילה ובשבת שלאחר מכן, רשמתי בין השאר, את ההחלמות הבאות שכולן התרחשו במהלך היעדרו של ברונו גרונינג: קיסר זילינסקי מלוטינגהוף, שרגלו השמאלית וזרועו הימנית היו משותקות עקב זרימת דם גרועה, החלים לחלוטין תוך שלוש דקות. רגינה שמידט, בת 14 מפורץ; נכה במשך אחת-עשרה שנה, פתאום יכולה להזיז שוב את כף רגלה הנוקשה. אלבינה שטראוס ממינדן, סוכרתי קשה, סבל ממחלת עצבים ולב, אושפז בסנטוריום במשך שנים, בלתי ניתן לריפוי, כפי שאושר על-ידי בדיקות קליניות, יכול לעלות שוב במדרגות: ‘אני חש בריא לחלוטין עכשיו’. וילי הורסטמן משלנגן; עיוור לחלוטין בעינו השמאלית, פתאום יכול לראות שוב אור וחושך וזמן קצר אחר-כך ‘זכה לראות כרגיל.’”

מה שהוכרז כנס בזמנו ודווח סביב העולם, מה שגרם למאות אלפים להיעמד ועורר מחשבות אצל רבים אחרים, נחשב בעיני ברונו גרונינג כדבר טבעי לחלוטין.

"אין זה נס; האדם נכנס לסדר האלוהי, כשהוא זוכה מחדש לקשר עם אלוהים."

"הריפויים שלי מבוססים על כוח המתעורר מתוך הסדר האלוהי של הטבע ולא מתוך הפרת חוקי הטבע. אסור לאדם לקרוא להם ניסים, רק בשל כך שקשה או לא ניתן להסבירם על פי המדע המודרני."

במילים פשוטות, ברונו גרונינג הפך את חוקי הטבע, שעליהם התבססו ריפוייו, למובנים עבור כולם. כל אחד יכול להשתמש בהם עבור עצמו. כל אחד מגיב בדרכו שלו לכוח האלוהי. זה מסביר מדוע אנשים מסויימים זוכים בהחלמה תוך דקות ספורות או ימים ספורים, כדוגמת סוזן וידיג, ואחרים זקוקים לתקופה ארוכה יותר של *Regelung*, כדוגמת אנדראס ארמיש או רנטה אופיץ.

הצלחה אחרי הצלחה

בהמשך ברצוני לסכם כמה דו"חות החלמה בקצרה, במטרה להמחיש את המספר הרב של ההצלחות שהיינו עדים להן.

יוטה רוזר, בת 31, מחוג סאורלנד, מדווחת בפברואר 1990, על החלמה מנדודי שינה, שנמשכו 15 שנה, דיכאון שהחל בתחילת גיל ההתבגרות, וכאבי עיניים מאור ניאון במשך למעלה משנה.

אנקה הלספר, בת 25, מחוג ווגברג, דיווחה בינואר 1990 על החלמה מפצעי בגרות, שהיו לה למעלה משנה וחצי.

פטר גרומס, בן 27, מחוג יופן, בלגיה, דיווח במרץ 1990, על החלמה מיבלות וביוני 1988 על החלמה מבעיות חמורות במפשעה, שלא ניתן היה להקל עליהן בעזרת עיסויים. כיון שדבר לא עזר, הם התכוונו לנסות שיטה בה השתמשו עבור אנשים בני 50. לאחר

שהצטרף לחוג ידידי ברונו גרונינג וקלט את ה-Heilstrom והאמין ב-Regelung, הכאב נעלם במרץ 1988.

וילפרד רולנד, בן 44, מחוג סאורלנד, סבל מקדחת השחת מאז היה בן ארבע ולכן היה כבר שבע פעמים בים הבלטי במגמה להירפא, אך ללא כל תוצאות. עקב קדחת השחת הוא סבל גם מברונכיטיס. מאז היה בן 34, הוא סבל מהפרעות קצב הלב. הוא השתחרר מכל שלוש המחלות, וכן מעצבנות ומצריכת כמות גדולה מדי של אלכוהול, בעזרתו של ברונו גרונינג. כיום אין לו עוד כל בעיות והוא אדם מאוזן לחלוטין.

פרידה שטויבר, בת 60, מחוג מינכן, מדווחת ביולי 1990:

"ב-1980, הראו צילומי הרנטגן ארטריטיס במפרק הירך. לאחר הליכה ממושכת, חשתי כאב במפרקי הירך. מאז 1987, סבלתי מכאבים יומם ולילה בשני מפרקי הירך. חשתי בכאב חודר בזמן מנוחה, כפי שחשתי בזמן מאמץ. (...) כבר ב-1987, הרופא הציע השתלת מפרק ירך."

לאחר שקראה במגזין על ברונו גרונינג והצטרפה לחוג בנובמבר, חוותה החלמה בעת שהשתתפה בחגיגת חג המולד במינכן:

"יכולתי לשבת במשך חמש שעות ללא כל כאב! תחילה כלל לא שמתי לב לכך, אך כשישבתי ברכבת התחתית, קלטתי שלא היה לי כל כאב. פלטתי קריאת שמחה והאנשים נעצו בי מבטים. גם כשהלכתי לרכבת התחתית, לא חשתי כל כאב. היה לי קשה להאמין במה שקרה."

מאז אני חופשיה לחלוטין מכל כאב, אני יכולה לנוע בחופשיות ולקום ממצב שכיבה ללא כל כאב. אני באמת חופשייה עכשיו!"

ריצ'רד סקס-יורגנס, בן 84, מחוג הנובר, בקושי יכל למתוח את קמיצת ידו הימנית במשך תשעה חודשים כאשר שמע על ברונו גרונינג בדוכן מידע במאי 1989. הרופא אמר ששרירי היד המכופפים והמותחים התחברו עקב דלקת בגיד.

"בסוף לא יכולתי להזיז עוד אף חלק ביד. יכולתי לסגור אותה, אך לא לפתוח אותה שוב. הקמיצה שלי נשארה נוקשה לחלוטין ומקופלת. באמצע כף ידי חשתי התנפחות פקעית, שבהתאם לרופא, דרשה ניתוח. אך חוסר אהבתי למנתחים ולסכינים שלהם, תמיד גרם לי לדחות אותו. מלבד זאת, הם לא יכלו להבטיח לי הצלחה."

במסיבת חג המולד בחוג הנובר, גרטה הויזלר נתנה לו תמונה קטנה של ברוננו גרונינג ואמרה לו לשים אותה על ידו, וכך עשה.

"ולאחר יומיים-שלושה, שמתי לב שיכולתי להחזיק שוב את מקל ההליכה שלי. אך עדיין כאב לי. ואז, בהדרגה, המצב הלך והשתפר. בחג המולד, הופיע עוד התקף כאבים, כהתנקות, כפי שאני מכנה זאת. עכשיו אני יכול לפתוח ולסגור שוב את כף ידי ללא כל כאב.

אין גבול להכרת התודה שאני חש!"

דיווחי החלמות בעיתונות

מאמרים בעיתונות העלו את משמעות דיווחי ההחלמות, שהתרחשו בחוג הידידים. להלן דיווח מהמגזין "בריאות פז" ביולי 1991:

"מה אמרו האנשים שהחלימו?"

קרין טייפל (47) ממשדה: 'סבלתי ממחלת "קרונ" (Crohn's Disease) במעי הגס מגיל 16. במהלך שלושה ניתוחים, הוסרו עוד ועוד חלקים מהמעי הגס. איבדתי את אמונתי באלוהים. לפני שלוש שנים, 'סחבה' אותי חברתי למפגש חוג גרונינג. בהתחלה הייתי מאוד סקפטית, אך למרות זאת חוויתי עיקצוצים משונים מאוד בכל גופי. ביום המחרת, לראשונה מזה בשש-עשרה שנה, לא היה לי שלשול. ארבעה חודשים לאחר מכן, יכולתי להפסיק ליטול את כל התרופות. החלמתי והרופאים שלי אישרו זאת.'

לקרין טייפל ולאנשים נוספים, שהחלימו בעזרת ברוננו גרונינג, אין ספק, כי ברוננו גרונינג עדיין מרפא אנשים מהעבר השני.

פרדיננד דווה (43) מלנשטדט, סבל מדלקת כרונית בציפוי של הקיבה, מאז היה בן חמש-עשרה ואובחן אצלו אולקוס הקיבה הראשון, בגיל שמונה-עשרה. לבסוף, תכננו הרופאים להוציא לחלוטין את הקיבה שלו. ב-1988 עמית לעבודה הביא אותו למפגש חוג ברונו גרונינג. מיד הוא חש ב - Heilstrom ומאז הוא בריא.

ליוטה שניידר (27) מלנשטדט, היה נירודרמטיסיס מזה ארבע-עשרה שנה. העור על זרועותיה ורגליה היה נגוע בפריחות מגרדות. דבר לא עזר לבחורה אומללה זו. באוקטובר 1989, היא קראה בעיתון מקומי מאמר על ברונו גרונינג. היא השתתפה במפגש חוג והחלימה תוך חצי שנה."

ה-"Neue Wochenschau" בוינה דיווח ב-27 בנובמבר 1991:

"שיטת מרפא הפלאים ברונו גרונינג, ממשיכה לחיות לאחר מותו. על-ידי אמונה בשיטתו, החולים מחלימים. ה-"Wochenschau" שכנע עצמו בהצלחות הגדולות (...)

'במשך חודשים רבים היו לי כאבים אינטנסיביים, שהקרינו כלפי מטה ממפרקי הכתף לזרועות וכן כלפי מעלה לעורף ולעמוד השדרה של הגו, תארה מרגיט היצנתלר מליניץ. 'זה היה כל כך גרוע, עד כי לעיתים קרובות אפילו לא יכולתי לכתוב. אחרי שכתבתי שורה אחת, לעיתים קרובות היה עליי להניח את העיפרון ולחכות עד שהכאב הגרוע ביותר ישכך. ברם, דרך קליטת ה-Heilstrom האלוהי במפגשי חוג יידי ברונו גרונינג, הכאב שכך מיום ליום. באופן מדהים, הכאבים בכתף נעלמו בין לילה!"

עד כמה שהסיפור של גב' היצנתלר נשמע בלתי יאומן, אין זה בשום פנים ואופן מקרה בודד. גם פטר שלגר מפיישטנאו זכה להשתרר מכאבים בעזרת כוח הריפוי של ברונו גרונינג: 'סבלתי מכאבי ראש כה חזקים במשך למעלה משנים-עשרה שנה, עד כי לעיתים קרובות לא היה באפשרותי לנהוג לעבודה, או לעמוד על שתי רגלי. ביקרתי כמה רופאים ומטפלים ברפואה משלימה, אך איש לא יכל לקבוע את סיבת הכאבים או להביא להקלה כלשהי.

גם אשתי סבלה מאלרגיה לאבקת פרחים במשך שנים רבות, כששמענו על חוג ידידי ברוננו גרונינג. זמן קצר לאחר שהשתתפנו בפעם הראשונה במפגש החוג, קרה הפלא: תוך זמן קצר ביותר, אשתי ואני היינו חופשיים לחלוטין מכל כאב. משפחתי ואני משתייכים עכשיו לחוג הידידים במשך זמן די רב ונהנים להיות כאן!

נגע ללב מה שדיווחה גב' מריה אייצינגר (72) מוינה שעברה ניתוח עקב סרטן השד לפני ארבע-עשרה שנה. עקב גרורות, היא בקושי יכולה להתמתח ולהזיז את ידה הימנית. אך כשחברה סיפרה לה על חוג הידידים ולקחה אותה איתה, הדבר שוב נסך בה תקוות חדשות. כבר במפגש החוג הראשון, היא פתאום יכלה להזיז את אצבעותיה! התקשיתי להאמין! כיום עדיין לא החלמתי לחלוטין, אך ישנו שיפור ניכר. עכשיו אני חשה הרבה יותר טוב, והאמונה בכך שעוזרים לי, גם היא מחזקת אותי!

אנו מקבלים עוד ועוד דיווחים מגרמניה: גב' כריסטה פורטמן כותבת על מצב בריאותה הלקוי. 'בעיות עיכול כרוניות וחומציות יתר בכל גופי, גרמו לי לדיכאון. לדבריהם של הרופאים, הייתי בסיכון גבוה לסרטן. בנוסף לכך, חוויתי איך תוך זמן קצר, ה-Heilstrom הזין את נשמתי וחיפש את מלאי אנרגיית החיות שאבדה; מכאן, שלדעתי, מחלה היא אובדן אנרגיית חיות. החלמת גופי התקדמה באיטיות, אך אמונתי החזקה באלוהים הכל-יכול, איפשרה זאת עבורי!' "

שחרור מכאבים

וילי ס., בן ארבעים ושלוש, מחוג ק., סבל מכאבי גב מאז ילדותו המוקדמת. בגיל חמש עשרה, הוא אובחן עם דלקת בעצמות ובסחוסים. הבליה גברה ואפילו חמש סדרות טיפולים לא עזרו.

"במשך השנים, התעצמו הכאבים בהתמדה. הם היו קשים במיוחד בעמוד השדרה המותני והקריו כלפי מעלה בין השכמות. התנועה המזערית ביותר גרמה להתעוררות הכאב הקבוע. היה עלי ללכת

כפוף, מכיוון שעמידה זקופה לא היתה אפשרית, עקב הכאבים החזקים.

לפני שנתיים הוכרתי כבעל נכות של 30% נכות."

עקב חוסר גמישות של מפרק הירך ונזק בעמוד השדרה המותני, היו לו כאבים ברגל ימין, ועל כן נטל משככי כאבים. הוא דחה את רעיון הניתוח שהומלץ לו על-ידי הרופא הכללי שלו. במהלך השנה האחרונה, נהייתה ירכו חסרת תחושה לחלוטין. בנוסף לכך, הוא סבל גם מכאבי מרפק טניס בזרועו הימנית.

באפריל 1989, בד., הוא הצטרף לחוג ידידי ברונו גרונינג.

"בדרך הביתה, נתקפתי בכאבים כה חזקים בברך, שרציתי כי אישתי תנהג במקומי. לא היתה לי כלל תחושה בכף רגלי הימנית ולכן לא יכולתי להגיב עוד.

מאז נראה היה, כי כל העומסים שלי השתחררו. כאבי הגב שלי נעלמו לחלוטין ולמחרת היום בו הצטרפתי לחוג, אפילו יכולתי לעבוד בגינה – להפוך את האדמה, לדחוף את המריצה העמוסה ולעבוד בתנוחה כפופה במשך שעות על גבי שעות.

מאז אני חופשי מכאב ולא נדרשו לי כל משככי כאבים, אמבטיות טיפוליות, עיסויים או כל טיפול רפואי אחר.

כן ניכר ביותר שהיציבה שלי השתנתה; ביכולתי לעמוד זקוף וכתוצאה מכך אני גבוה יותר בשני סנטימטרים. (...)

מאז, החלימה הרגל לחלוטין. חזרה אלי התחושה בירך וגם הרגל חופשיה מכאב ובעלת טווח תנועה מלא. גם מרפק הטניס נעלם לחלוטין מיד לאחר הצטרפותי לחוג. לא חוויתי כל *Regelung* במהלך תקופה זו. אני יכול אפילו להזיז את זרועי ללא כאב. (...)

אני בריא ומשוחרר. על זאת אני מודה לברונו גרונינג."

יכירו אותם בהתאם למעשיהם

זוהי תובנת אמונה במספר הרב של החלמות, שקרו בזכות ברונו גרונינג. מאז 1988, חוג ידידי ברונו גרונינג מוציא לאור חוברת שנתית מובנת המדווחת על מקרי הצלחה. "Das Heil erfahren, das is Wahrheit" ("לחיות החלמה, זאת האמת"), שהתפרסם ב-1989, היה הלקט הראשון של החלמות מלוות במסמכים רפואיים, שהיה זמין לקהל הרחב. כמעט כל הספרים שפורסמו על-ידי ההוצאה לאור של גרטה הויזלר, מכילים דו"חות החלמה. ההחלמות ממשיכות בכל מקום. להשפעה החזקה של ה- Heilstrom אין גבולות.

מה שהחל ב-1949 כהחלמה פלאית בכיכר וילהלם בהרפורד, ממשיך כיום ולעולם לא יפסיק עוד. כל עוד האדם מבקש את עזרתו של ברונו גרונינג בלב מלא אמונה, הוא יהיה שם עבורו ויעזור.

אלוהים התכוון שהאדם יחיה חיים בריאים ומאושרים. תפקידו של ברונו גרונינג להדריך אותו לגורל זה. הוא אינו יותר מאשר משרת אלוהים שהגשים את שליחותו, עתה ולנצח, באהבה ובמסירות. אין כל צורך להעריץ ולפאר את פועלו. הוא היה אדם בדיוק כמו כל אחד מאיתנו, אך בעת ובעונה אחת, הוא היה מיוחד במינו. היו לו יכולות כה גדולות, עד כי בטברברהוף ברוזנהיים, אפילו גורו מהודו השתחוו בפליאה לניסים שבוצעו.

בספר "ברונו גרונינג – מבוא לשיטתו", כותב מתיאס קאמפ:

" יכירו בהם בהתאם למעשיהם'. מעשי אדם זה היו התמסרות למטרה אחת ויחידה - לעזור, לעזור ולעזור. (...) הוא הוכיח לי שאלוהים חי. על פילוסופים, רופאים, מדענים וחוקרים ששכחו אותו, להסתכל על אדם זה שריפא אלפי אנשים רק בכך שדיבר איתם ברוזנהיים ב-1949."

גרטה הויזלר כותבת באותו הספר במקום אחר:

"כל זאת פשוט בלתי יאומן, אך הוא אמיתי! ניסים אלוהיים אלה, שנראו בעזרתו של ברונו גרונינג, הם משמחים, נהדרים ויזכרו לעד, כי הם לא מהעולם הזה. ברונו גרונינג אמר בהרפורד:

'האדם אינו יכול לעשות ניסים ואינו בעמדה להביא להחלמות
שראיתם כאן! "

שוב ושוב ברוננו גרונינג חזר ואמר:

"אין אדם שיכול לרפא, אלא רק אלוהים יכול לעשות זאת!"

חלק III:

האם ברונו גרונינג יכול להציע

פתרונות לבעיות שמתעוררות כיום?

בשנת-1949, משך ברונו גרונינג תשומת לב ברחבי העולם כולו כ"רופא הפלאים של הרפורד". החלמות התרחשו היכן שהופיע. גם כיום, ההחלמות הן הנושא העיקרי המעסיק את חוג הידידים. אך האם פעילותו של ברונו גרונינג הוגבלה רק להחלמות? האם לראות בו רק "מרפא פלאים", זו הבנה נכונה של מלוא שליחותו?

הוא עצמו אמר, שההחלמות מייצגות רק חמישה אחוזים מפועלו. היקף שליחותו מובהר בדברים הבאים:

"מטרת פעילותי ופועלי היא להדריך את כל האנשים על פני כדור הארץ לשוב אל הדרך הנכונה, לדרך האלוהית."

טענה גדולה! הפרקים הבאים יראו, איך ניתן להצדיק ולהוכיח זאת.

פרק 9: הסדר מגיע לכל דבר

אנשים חווים דרך ברונו גרונינג, לא רק החלמות גופניות, אלא גם ממחלות נפשיות. חרדות, דיכאון, התמכרויות ותלות, נעלמים. שמחת חיים, שלוה וביטחון עצמי, תופשים את מקום הנטיות הקודמות. האדם משתחרר מכל הרוע ויכול לחוות שוב את המצב השמימי המקורי. נישואים הרוסים הופכים להרמוניים, אתאיסטים מוצאים את האמונה מחדש, וניתן לחוות את עזרת אלוהים בכל תחומי החיים.

ביטחון במקום חרדה

גרטה ווסלס, 39, מחוג בוכם, סבלה במשך 12 שנים ממצבי חרדה מייסרים ומדיכאון. ביוני 1990, היא סיפרה כיצד חלה תפנית לטובה, בחוויה מרה וארוכה.

"מ-1977 והלאה, היתה לי נפילה מתמשכת מהירה ביותר. בינואר אבי נפטר, ולא הייתי באמת מסוגלת להתמודד עם לכתו. כבר הייתי בנפרד מבעלי, עם שני ילדי במשך זמן ממושך, והיה עליי לדאוג לעצמי. מות אבי כה הטריד אותי, עד שלא הייתי מסוגלת להתמודד עם המשימות היומיומיות במסגרת משפחתי או בעבודתי.

רציתי להמשיך לרצות את כולם וקיבלתי בהשלמה את כל האומללות אותה חוויתי בעבודה. בנוסף לכך, היתה לי עבודת לילה בבית עם חולי נפש. הדבר היה מעל ליכולותי.

ביוני 1977 היתה לי התמוטטות עצבים. היו לי התקפי חרדה, במיוחד בחושך, ותחושת סחרחורת מתמשכת שלווה בבחילה, שלאחריה הופיעו מצבי חרדה נוספים. הדבר קרה במיוחד כשהתרחקתי מספר צעדים מהדלת ותקף אותי פחד עמוק, שלא אצליח להגיע חזרה. הסיחורר החל גם כשמישהו היה אכזר כלפי או ביקר את מעשי. הסחרחורת היתה בת-הלוויה הכמעט קבועה שלי במשך 12 שנים.

אז הגיע הדיכאון והכל הורע בהדרגה. הסחרחורת לעיתים היתה כל כך חזקה, שלא הייתי מסוגלת ללכת לשירותים בכוחות עצמי.

לאחר מכן עבודת הבית נהייתה בלתי אפשרית. ילדי טיפלו בכל העבודה, כולל קניות, כי לא הייתי מסוגלת עוד להעזי להתרחק ליותר מ-100 מטר מהבית. ואז החרדה העצומה הזאת אחזה בי עד כדי כך, שלא יכולתי ללכת קדימה או אחורה. התחלתי לרעוד בכל גופי, הדופק שלי האיץ ומחזוריות הדם כשלה, כך שלעיתים קרובות הייתי על סף עילפון. באותה עת (1977) הפסקתי לנהוג ברכב.

כאשר החרדה אחזה בי, דבר שקרה מידי יום, בקושי הייתי מסוגלת לרוץ לטלפון כדי לבקש עזרה מילדי ונהגתי ליטול טבלית 'טוור', כדי להימלט ממצוקה זו. חשבתי שאמות ללא כדורים אלה. הם תמיד היו איתי בכל מקום. במהלך השנים, מינון התרופה עלה מ-1.0 ל-2.5 (שלוש עד ארבע טבליות ביום, לעיתים קרובות בתוספת טבליה נוספת במשך הלילה).

למרות שחשתי כי העמסתי על עצמי יותר מדי שעות עבודה, דווקא במהלך העבודה חשתי טוב יותר. שם ידעתי שאני לא לבד והיתה לי תחושת ביטחון בעקבות הנגישות לקבלת עזרה, שנסכה בי בטחון. ברגע שהייתי לבד בבית, הדיכאון היה חוזר. בכיתי כמעט כל הזמן, זחלתי למיטה ולאחר שנטלתי כדור טוור, ישנתי עד שמישהו הגיע.

מה שהחזיק אותי בחיים במהלך 12 שנים אלו, היתה עבודתי ומטרת חיי, לטפל בילדי. זה מה שמנע ממני להיענות למחשבות ההתאבדות התכופות. לעיתים השתפרה במעט גישתי לחיים, למשל, כאשר פגשתי בן זוג חדש לאחר כישלון נשואי (...). אך שיפור זה תמיד החזיק מעמד לתקופה קצרה בלבד.

המצוקה הנפשית נטלה את כל שמחת החיים שלי ואת האומץ שלי להתמודד עם החיים. טיפול מידי נוירולוג, שהות בבית הבראה ב-1983 ובמרפאה פסיכותרפית ב-1986, עזרו לי לזמן קצר בלבד.

ואז ב-1989, המצב הידרדר עד כדי כך, שנאלצתי לוותר על עבודה בה רציתי להמשיך בכל מאודי, וכך איבדתי את מקור התמיכה האחרון שהיה לי. לכן השנה האחרונה לפני הצטרפותי לחוג, היתה

השנה החשוכה בחיי, אם ניתן היה אפילו לקרוא להם חיים. פשוט חייתי כצמח. רק חרדה, סחרחורת ובכי תמרורים מילאו את חיי. אומץ לבי להתמודד עם החיים נטש אותי לחלוטין, ואז תקפה אותי תחושה איומה, שהייתי למעמסה על כולם, בשל אי יכולתי להתמודד עם משימותיי בכוחות עצמי. אינני יודעת כמה זמן עוד הייתי מסוגלת להמשיך כך, אם לא הייתי מוצאת את דרכי לחוג של ברונו גרונינג.

באוגוסט 1989, היא שמעה על ברונו גרונינג ושמעה הרצאת מבוא לשיטתו. כיון שהיא היתה גם תחת עומסים (כאבי בטן, מיגרנות, אנגינה פקטוריס כשהיא נחה, ובעיות בעמוד השדרה), היא סבלה מ-Regelung קשים שהופיעו מיד לאחר שיחת המבוא. הם נמשכו רק יום אחד ואז כל הכאבים נעלמו.

"גיליתי שלא סבלתי עוד מכאבים, מצב אותו לא היכרתי במשך מספר שנים. חשתי מאושרת ובכזה מרץ שהחלטתי בנחישות להצטרף לכנס בשוויץ. לא חשבתי על החרדות. חשתי כל כך חופשייה ומאושרת.

אך שבוע וחצי לפני הכנס השוויצרי, היו לי כאלה Regelungen חזקים, שלא הייתי עומדת בהם בכוחות עצמי. השתלטו עליי דיכאון כה חשוך וחוסר שקט, שלא יכולתי לישון, לא היה לי הכוח לגשת לטלפון, ולבסוף חשתי דחף חזק להתאבד. מצב זה נמשך שבוע שלם.

בתי המשתייכת גם היא לחוג ידידי ברונו גרונינג, עשתה בדיוק את הדבר הנכון. היא צלצלה עבורי לידידה מחוג הידידים, וכאשר דיאנה הגיעה אליי עם כל חוסנה לאחר שיחת הטלפון שלנו, פתאום נעשיתי שוב שלוה והייתי מסוגלת לישון.

ביום חמישי שלאחר מכן, השתתפתי במפגש בדורטמונד, שם יכולתי בברור לזהות כיצד הרוע משחק בי, במטרה למנוע ממני לנסוע לשוויץ.

אז ידעתי: זה לא יקרה לי עוד! יכולתי לנסוע לשוויץ וחזרתי חופשייה לחלוטין. מאז אני חופשייה ממצבי חרדה ומדיכאון. אין לי כבר צורך בתרופות. עכשיו אני מסוגלת לעשות שוב מה שהיה על ילדי לעשות עבורי במשך שנים כה רבות.

כבר לא מפריע לי להישאר לבד בבית, גם בלילה כאשר בן-זוגי עובד. אני יוצאת להליכות לבד, עורכת קניות ומבצעת את כל משימותי האחרות. החרדה נעלמה לחלוטין.

מספר שבועות לאחר הצטרפותי לחוג, יצאתי לנסיעה במכונית עם בתי. תחילה חשתי חולשה, אך היא שיבחה את אומץ לבי. מאז אני נוהגת שוב במכונית, אפילו בעיר, ואני כה שמחה על כך. ילדי בקושי מזהים אותי מאז החלמתי."

הסחרחורות שלה נעלמה עם כל שאר מחלותיה הגופניות. כאבי הבטן נעלמו. אין לה עוד מיגרנות או אנגינה, וכן לא הופיעו שוב כל בעיות בעמוד השדרה שלה.

"עם ברונו גרונינג לצידי, הכול נעשה כל כך פשוט. אני חשה כל כך מוגנת ותחושת בדידותי נעלמה. במשך כל כך הרבה שנים, הארנק שלי היה בן-לווייתי התמיד, ואפשר לי להושיט אליו את ידי לקבלת עזרה במקרה חרום. מעולם לא שכחתי לקחת איתי את הארנק שלי. הייתי תלויה בו לחלוטין. כיום אינני זקוקה לו עוד!"

מאז יוני 1990, גרטה ווסל שוב עובדת כאחות במשמרת לילה. היא חשופה לאותן דרישות גופניות ורגשיות כבעבר, ומתמודדת עם הכל באושר ובחוסן.

חוסר אנרגיה

חרדה ודיכאון מאוד נפוצים כיום. אנשים רבים אינם מסוגלים להתמודד עם דרישות היומיום. לעיתים קרובות נחוצה רק דחיפה קטנה, כדי להביאם להתמוטטות עצבים. ברונו גרונינג ייחס זאת לחוסר אנרגיה.

"כאשר האדם חסר אנרגיה, הוא מקל בכך ראש, אדם באומר שהוא 'עצבני'. הוא כבר אינו מבין כל זאת; במילים אחרות, עקב עצבנותו, עקב חוסר השקט שבו, הוא אינו מסוגל לגייס הבנה עבור הסובבים אותו, ועוד פחות עבור עצמו. הדבר נובע מכך שגופו למעשה מנוצל בהתמדה, ועליו לוותר על אנרגיה לשם כך, מבלי

שהוא נטען באנרגיה חדשה; כלומר, האדם מעולם לא פנה, או יכול היה לפנות, לאותו גורם שיש בכוחו לעזור לו, כי לא היתה לו גישה לידע של טבע גופו, או לדרך בה הוא יכול היה לקבל אנרגיה חדשה."

ברונו גרונינג מתווך את הכוח החסר, ומראה דרך, בה כל אחד יכול להשלים את האנרגיה המתכלה, כך שיוכל לשרוד את מאבק החיים היומיומי.

"אלוהים עצמו לא שכח דבר כשברא אותנו, והוא סיפק את גופנו עם כל הנחוץ, כדי לקבל לתוכו את כל צרכיו. כל אחד יכול לנקוט באמצעי זהירות, לנצל את הזמן וההזדמנויות העומדות בפניו ועבור גופו, כך שתהיה לו כמות האנרגיה הטובה הנחוצה ולא יהיה לו עוד צורך לפחד מהרוע; כך שבעזרת רזרבות אנרגטיות אלה, הוא יוכל להיאבק ברוע. כך האדם חי בסדר האלוהי."

דרך ברונו גרונינג כל האנשים זוכים בהזדמנות להחלים ולהישאר בריאים. כל מי שמוכן להכניס סדר בחייו בעזרת חוקי אלוהים, להפריד עצמו מכל הרוע ולהאמין בטוב, יזכה בבריאות. ברונו גרונינג אמר:

"אני קורא אותכם לסדר! אני רוצה שתנהלו חיים בריאים וטובים, שתחיו את סוג החיים שאלוהים התכוון אליו; שלא יהיה לכם עוד קשר עם הרוע; שגם לא תשלימו איתו, תפסיקו לסבול אותו, שבמקום זאת, תתכחשו אליו! אם תעשו כל זאת, תשתכנעו, הכל יהיה שונה – הרבה יותר יפה; אז החיים יתחילו, כלומר, רק אז אלוהים יתחיל לפעול באדם."

רכישת אמונה

רולף זכאו זכה דרך ברונו גרונינג, באמונה שאבדה לו:

"למרות שלא סבלתי מכל מחלות גופניות, כאשר היתה לי הזדמנות להגיע לחוג ידידי ברונו גרונינג לפני כעשרה חודשים, חוויתי שינוי פנימי עליו ברצוני לספר לכם.

עד אז, במהלך חייו, לא האמנתי באלוהים. למרות זאת, חשתי שהאנושות יכולה לחיות בשלום ושכל הסבל והאומללות אינם נחוצים. כיון שלא הייתי דתי ולא חשתי משיכה לדברים רוחניים, ניסיתי לממש את האידאליים שלי דרך פוליטיקה, מאז הגיע ליגיל 17.

בבית-הספר לא היטבתי לבטא את רעיונותי ודעותי בבהירות, ולכן יצא לי מוניטין של "שמאלני"; אחדים חייכו אליי בעליונות, אחרים גינו אותי. ככל שהזמן עבר, שמתי לב שאין ביכולתי להגיע לאנשים ושכל פעילותי לא היתה יעילה; למעשה, אותם אנשים שקיוויתי כי ישנו את החברה, לעיתים קרובות קיללו אותי. כן גיליתי, שאותם אנשים שחשבו כמוני, השתייכו לקבוצות ולחבורות שנלחמו אלה באלה.

כל שנות קיומי הפוליטי, התאפיינו בחוסר כוח. לא יכולנו לתקוף את 'העדר' והיינו חלשים מדי להשיג דברים בכוחות עצמנו. כך שחייתי במתח נפשי אדיר. מצד אחד, ידעתי בוודאות, שהעולם יכול היה להיות שונה; מצד שני, לא היה ביכולתי להתחיל, אפילו בקטן, לגלגל את הכדור לכיוון זה.

זה כאב. לכן הגנתי על עצמי בעזרת שיריון עבה של תיאוריות ואידאליים חברתיים. הדבר הגן עלי מפני תגובות קצרות טווח, אך בעת ובעונה אחת, אימלל אותי. תוך זמן קצר, הפכתי להיות ציניקן אינטלקטואלי, שיכל להציג בשליפה הסבר הגיוני סביר לכל דבר שקרה. אם עדיין חשתי דבר כלשהו בכלא האינטלקטואלי אותו יצרתי, היה זה סבל עמוק. הדבר הרחיק לכת עד כדי כך, שכמעט נראה לי כי אסון סביבתי אדיר או מלחמת עולם שלישית, עליהם התריתי לעיתים קרובות, יהיו כעין ישועה, כדוגמת 'סוף אימתני' במקום 'זוועה ללא קץ'. (...)

באותה עת, אשתי הצטרפה לחוג ידידי ברוננו גרונינג. לאחר כחודש, במהלכו אשתי נאלצה להיאבק בי מרות, בסופו של דבר התגברתי על גאוותי, הפסקתי להתווכח, ועשיתי Einstellen. פתחתי את כפות ידי ואמרתי 'בבקשה'. למעשה, חשתי עיקצוץ קל בכפות ידי וכן תחושת אושר שכמותה לא חשתי במשך זמן ממושך. כך

שביקשתי לקבל שיחת מבוא ויכולתי להצטרף לחוג ידידי ברונו גרונינג. זמן קצר לאחר מכן חוויתי Regelung בראשי בשלושה שלבים, כל אחד מהם ארך כשבוע. תחילה הייתי עדיין סקפטי, אך ככל שהחודשים חלפו, יכולתי להבין שבמפגשי החוגים דיברו אמת, שההחלטות אמיתיות, ומעל לכל, שיש אלוהים.

(...) אני חש קל ומשוחרר. מאז שידוע לי כי אבינו שבשמיים אוהב אותנו ודואג לנו, הכל הפך לפשוט להפליא. מאז שלמדתי כיצד לערוך Einstellen ולקלוט את ה-Heilstrom, ברונו גרונינג יכל לשחרר אותי מהכלא הפנימי שלי ולהראות לי את הדרך לאלוהים.

על כך אני אסיר תודה לו ללא קץ. אני חווה את השפעת ה-Heilstrom כבריאות טובה, ומאחל מכל ליבי שכל אדם יוכל לחוות Einstellen לפחות פעם אחת כדי להשתכנע באמת."

חיי אמונה עם ברונו גרונינג

גם אני קיבלתי עזרה דרך ברונו גרונינג. כאשר שמעתי עליו בפעם הראשונה בגיל 19, כנראה חייתי כמו צעירים רבים כיום. עישנתי הרבה (30 עד 40 סיגריות ביום), הגזמתי בשתיית אלכוהול והגזמתי בהימורים במכונות מזל (עד 200 מארקים גרמניים מידי יום). בנוסף לכך, האזנתי רבות למוסיקת רוק (רוק כבד) וניגנתי בלהקת רוק. אלוהים היה מאוד מרוחק מליבי, שאלות בדבר משמעות החיים או שכמותן גרמו לי לחוסר נוחות, וחיי אופיינו בשטחיות רבה.

רק כאשר עלה בי הדחף לשאול "גיוס לצבא – כן או לא?" והתחלתי להעסיק את עצמי בערכים דתיים ולקרוא את כתיבי גנדי או "סידהארטא" של הרמן הסה, עלו בי מחשבות עמוקות יותר, לגבי מהות החיים. למשל, מה שקראתי בדרשה במעמד הר סיני, דיבר אליי. מושגים כ"נדיבות", "הימנעות מאלימות" ו"כבוד לחיים", ריתקו אותי. עלה בי הרצון לא רק לחשוב על ערכים מעין אלו, אלא גם ליישם. כבר לא רציתי להקדיש עצמי לחיי הוללות, אלא לכוון את חיי לכיוון נבון יותר. היה צורך להקטין את שליטת האלכוהול,

ניקוטין ומכונות מזל. אך ככל שניסיתי להשתחרר מהחיים להם הורגלתי, כך התגבר הפיתוי לאותם דברים להם התמכרתי. לא הצלחתי להינתק מקללתם. על אף הניסיונות הרבים, לא הצלחתי לוותר על העישון, המשכתי להשתכר בכל מסיבה, ולעיתים קרובות נמצאתי בבתי קזינו. לא היה בי הכוח להינתק מדרך החיים להם הורגלתי ולוותר על הרגליי הישנים.

מצב זה נמשך מספר חודשים והוביל לקונפליקט פנימי קשה. אהבתי לישו ורצוני לחיות על פי דרכו, גדל בהתמדה. אך לא הצלחתי ליישם את כוונותיי הטובות.

ואז בערב ראש השנה 1984, שמעתי על ברונו גרונינג. תחילה הייתי סקפטי. לשמו ול"דרך הריפוי הרוחנית" לא היו כל משמעות לגבי. נדרשו ממני ארבעה חודשים נוספים, כדי להגיע למוכנות לאפשר לעצמי להצטרף לחוג ידידי ברונו גרונינג.

מספר ימים לפני שיחת המבוא ב-24 באפריל, 1985, ניסיתי שוב להפסיק לעשן ולשתות. והפעם הצלחתי לעשות מה שלא הצליח בעבר פעמים רבות. דרך קליטת ה-Heilstrom, חשתי כוח שנכנס בי ואפשר לי לחיות כפי שרציתי. נעלמה המשיכה שלי לאלכוהול ולניקוטין. גם כאשר הלכתי מאוחר יותר למסיבה, לא עלה בי עוד הרצון לעשן או לשתות. פשוט חשתי כדג מחוץ למים, באותו מרתף מלא בעשן ובריח בירה. תוך מספר חודשים נעלמה גם ההתמכרות שלי למשחקי מזל. מאז סוף 1985, לא משכו אותי עוד מכונות ההימורים.

צעד אחר צעד למדתי טוב יותר, את שיטתו של ברונו גרונינג וגיליתי שהיא הכילה מה שנראה בעיני כטוב ונכון, כאשר בעבר עניינו אותי התנ"ך כתבי הקודש, גנדי, וכו'. גיליתי שישנם קווים משותפים רבים בינה לבין דרכו של ישו ושקיבלתי הזדמנות נדירה ליישר קו ולפעול בהתאם לחוקי האל, ובכך ליישם את אמונתי.

"פילוסופיית החיים" של מוסיקת רוק

לאחר מספר שבועות כידיד בחוג ידידי ברונו גרונינג, שמתי לב שאהבתי למוסיקת רוק פחתה. רצוני להפוך למוסיקאי מקצועי, מה שבעבר הייתה נקודת המוקד בחיי, נראה לי פתאום משעמם וריקני. האזנה או נגינת מוסיקת רוק כבד, לא יכלה לעורר את התלהבותי ולמלא אותי, כבעבר. עכשיו ראיתי בה רק כרעש, וטקסט כמו "אני בדרך המהירה לגיהנום" של AC/DC או "מכרנו את נשמתנו עבור רוק אנ' רול" של Black Sabbath גרם לי לחשוב.

עם הזמן הסתבר לי, ש"פילוסופיית החיים" של מוסיקת הרוק, נוגדת את שיטתו של ברונו גרונינג, כפי שהיא נוגדת את הערכים והאידיאלים המסורתיים. הטקסט שלהלן מראה זאת בבירור:

"פתחו את תודעתכם ותנו לי להיכנס. (...) כאשר אתה במצב רוח ירוד וכוח ההתנגדות שלך ח

"Open up your mind and let me step inside. (...) When you're feeling down and your resistance is low, light another cigarette and let yourself go. This is your life, don't play hard to get. It's a free world; all you have to do is fall in love. Play the game; everybody plays the game of love." (Queen, 'The Game')

(לש, הדלק עוד סיגריה ושחרר עצמך. אלו הם חייך, אל תתנגד. זהו עולם חופשי; כל שעליך לעשות זה להתאהב. שחק את המשחק; כולם משחקים את משחק האהבה. "Queen, 'המשחק'))

בטקסט זה הנראה כבלתי מזיק, מתומצתת "פילוסופיית החיים" של מוסיקת הרוק: זהו עולם חופשי; הכל מותר; התאהב! אל תתאמץ – תהנה מחייך!

אין מעודדים נדיבות או אידיאלים דומים; במקום זאת, המאזינים – על פי רוב צעירים, נקראים לנהל חיי הנאה והוללות. לדרך חיים זו, המוצגת כמושכת עבורם, אין דבר במשותף עם החיים להם התכוון אלוהים עבור האדם.

זוהי נקודה למחשבה, כאשר שיר כ"המשחק" מתחיל עם הפיתוי:
"פתחו את תודעתכם ותנו לי להיכנס." המאזינים נקראים לפתוח
עצמם ולהפנים את המוסיקה ואת "המסר" שלה. אלו המכירים את
חוקי הרוח, יודעים למה הכוונה. ברונו גרונינג אמר:

"מה שאתם מפנימים, מה שאתם."

חלק גדול ממוסיקת הרוק מעודדת חיים אימפולסיביים של הנאה.
חיים קלים, אהבה חופשית ("חיים קלים, אהבה חופשית" של
AC/DC, הדרך המהירה לגיהנום) מוצגים כאידיאלים שווים ערכית,
מפארים את האלימות ומשבחים את הגיהנום כ"הארץ המובטחת":
"אני בדרך לארץ המובטחת; אני בדרך המהירה לגיהנום". ובחוגי
מוסיקאים אלו, נפוץ השימוש באלכוהול ובסמים ונגיש לעיתים
קרובות. רוב מוסיקאי הרוק לא רק שרים על חיים קלים, אלא גם
מיישמים אותם. הם גם הורסים רבים מהם.

בנוף מוסיקת הרוק הכבד, נפוץ פולחן השטן, אך לא רק שם. הנה
קטע מתוך "פעמוני הגיהנום" של AC/DC, שיר שהיה בכל מצעדי
השירים והיתה לו הצלחה רבה:

"Won't take no prisoners, won't spare no loves, (...). I got
my bell, gonna take you to hell. I'm gonna get ya, Satan get
ya, hell's bells, yeah. Hell's bells, you got me ringing hell's
bells. (...) If you're into evil, you're a friend of mine, (...) if
good's on the left I'll stick to the right."

("אף אחד לא יצא חופשי, לא נוותר על אף אהוב, (...). יש לי את
הפעמון שלי, אקח אותך לגיהנום. אתפוש אותך, השטן יתפוש אותך,
פעמוני הגיהנום, כן. פעמוני הגיהנום, גרמת לי לצלצל בפעמוני
הגיהנום. (...) אם אתה בענייני הרוע, אתה חבר שלי, (...) אם הטוב
נמצא בצד שמאל, אני אדבוק בצד ימין.")

הצהרות מעין אלו מופיעות לעיתים קרובות במוסיקת רוק כבד
("Black Metal"), אך לא רק שם. מסרים דומים גם נפוצים במה
שנקרא מוסיקה יותר "קלה". הרולינג סטונס, שכיום נחשבים לאגדה

בתחום הרוק, הפגינו כבר בתחילת שנות השישים את אהדתם לשטן.
הנה כמה קטעים משירם "Sympathy for the Devil":

"I've been around for long, long years, stole many a man's soul and faith (...) Just call me Lucifer, (...) if you meet me have some courtesy (...) or I'll lay your soul to waste. (...) Pleased to meet you, hope you guess my name, but what's puzzlin' you is the nature of my game."

("אני קיים כבר הרבה, הרבה שנים, גנבתי נשמות ואמונות אדם רבות (...). רק קרא לי לוציפר, (...) אם תפגוש בי, הפגן קצת אדיבות (...) או שאזרוק את נשמתך. (...) נעים להכיר אותך, מקווה שאתה מנחש את שמי, אך מה שמרתק אותך הוא טבע המשחק שלי.")

כיום צעירים ומבוגרים נהנים ממוסיקת להקת ה"סטונס". הם מילאו את אולמות הקונצרטים והאיצטדיונים בכל סיבובי ההופעות שלהם בעולם, במשך עשרות שנים. יש להזכיר שה"סטונס" השתמשו בחבורת האופנועים "Hell's Angels" כשומרי ראש בקונצרטים שלהם. לכן היו מהומות לעיתים קרובות ולעיתים אף מקרי מוות.

אני יכול להמשיך רשימה זו, אך די בכך. כל קורא יכול להגיע למסקנותיו שלו.

אין בכוונתי לגנות כל סוג של מוסיקה מודרנית כשטנית. כמובן שישנם גם זמרים וקבוצות הרוצים להיטיב באמצעות המוסיקה שלהם. אך לצערי הם היוצאים מן הכלל. כמו כן, איני רוצה להכריז על הנחה מוסכמת, בקשר לאיזו מוסיקה ראויה להאזנה ואיזו לא. ברצוני רק להעביר לכם את חוויותי האישיות ולפנות לקורא בבקשה לא להקשיב למוסיקה סתם כך, אלא גם לבחון את תוכנה.

לכל אחד ישנה הזדמנות לבחון את התחושות להן גורמת המוסיקה לה הוא מאזין. על כל אדם לעשות זאת עבור עצמו.

ברונו גרונינג תמיד ייעץ לאנשים לשים לב לתחושותיהם. ניתן גם ליישם זאת לגבי מוסיקה. אלו תחושות נובעות מאיזה סוג מוסיקה? כל קורא יכול לבחון איך מוסיקה מסוימת משפיעה עליו, אם היא גורמת לו להתרוממות רוח או מדכאה אותו; אם היא גורמת לו

לרגיעה, לשלווה ולאוושר או מעוררת בו אגרסיביות ואלימות; או אולי אף גורמת לכאב. על אנשים להקשיב רק למוסיקה שעושה להם טוב.

ההתמכרות נעלמה

פטרה קרוסה, 36, מחוג לונברג לקחה סמים קשים במשך שנים. ביוני 1990, היא דיווחה:

"בגיל 15 התחלתי לעשן חשיש ומריחואנה. באותה עת גרתי עם אמי בדירה קטנה בת חדר וחצי בג'ונגל העיר הגדולה ברלין. (...) ב'נוף הברליני' חוויתי חיים בסגנון כריסטיאן פ., אותו גם היכרתי במראה. מחשיש עברתי ל-LSD – אותו מצאתי מאוד משעשע תחילה, אך לאחר 'מיקרו-טריפ שחור', היו לי הזיות בלהה במשך ימים והפסקתי להשתמש בו.

ניסיתי את כל מה שהוצע בשוק הסמים בברלין, כולל קפטגון (סם ממריץ) יחד עם אלכוהול, קוקאין, וכדומה. באותה העת הלכתי לעיתים קרובות לדיסקוטק 'סאונד' בברלין, שבו הוצעו סמים אלה. שם התאהבתי בבחור שהיה כבר 'צורך'. דרכו הגעתי להרואין, והיה ברור לי שאהבתי סם זה מעל לכל.

תחילה רק הסנפתי אותו, ולמרות שתחילה חשתי בחילה, בעקבותיו חשתי קלילות אופורית נהדרת, ועל כן חזרתי אליו ולקחתי שוב ושוב, למרות אזהרות הספקים-סוחרי הסם שכבר היו 'משתמשים'. לא יכולתי לתאר לעצמי כיצד יהיו סימפטומי הגמילה, כך שחשבתי שלעולם לא אחווה אותם. וכך נכנסה האומללות לתמונה. כיון שחסר לי כסף, התחלתי להזריק את הסם, כי נדרשה כמות קטנה יותר וההשפעה היתה חזקה יותר. זה אפילו נהיה זול יותר! לאחר שלושה חודשים הייתי מכורה לחלוטין וחיי החלו להתנהל בהתאם לשעון-האופיום!

לעיתים ניסיתי טיפולי גמילה בכך שהמסתי כדורי שינה והזרקתי אותם לוריד, ואז נטלתי מדינוקס, ווספרקס, טיפות וולורון,

קודיפרונט, קודיקפס ורמדסן [שמות גרמניים] ועוד. אך כל 'טיפולי הגמילה' נכשלו. כך שפניתי לזנות ילדים ולגנבות קטנות.

לאחר שלוש וחצי שנים שקלתי רק 48 ק"ג ועמדתי בפני החלטה משמעותית: להפסיק או לקחת 'מנת יתר'.

החלטתי להפסיק, כי ראיתי שמכרים מכורים רבים מתו בזה אחר זה."

ב-1977 היא עזבה את ברלין, ומאז היא גרה במקומות רבים שונים בצפון גרמניה. בין יוני 1977 ואפריל 1979 היא עברה שני טיפולי גמילה ארוכים (עשרה עד 13 חודשים, שהופסקו באמצע), אך חוותה נפילה. מיולי 1979 והלאה, היא הזריקה חמש פעמים ביום, במשך ששה שבועות. אז היא נגמלה, אך היתה לה שוב נפילה. לאחר נישואים כושלים (ובת אחת), ב-1983, היא עברה לחשיש וקפטגון, אך לעיתים היא השיגה קצת הרואין. ב-1984 עשתה שתי הפלות. בקיץ 1985 היא עברה ללונבורג, שם הפכה מהר מאוד לחלק מ"נוף לונבורג".

"נקלעתי למעגל קסמים אכזרי.

חיינו על סעד, אך עדיין מעולם לא היה לנו מספיק כסף עבור הדברים הבסיסיים. לעיתים קרובות לא היה לנו אוכל בבית, אך תמיד היה חשיש. היו לנו מאבקים קבועים עם רשויות השלטון. לעיתים קרובות הופסקו תשלומים שאושרו, והחשמל הופסק מספר פעמים. הבית נראה כתוהו ובוהו: היו ערימות ענקיות של בגדים מלוכלכים, הכל היה מبولגן ומלוכלך ומלא בריחות לא סימפטיים. לא בישלתי באופן קבוע, בשל מגבלות המצב הכלכלי וכוחותי. (...)

מצב חיצוני זה החמיר את מצבי הפנימי: מתוך רגשות האשם שלי הקשורות בילדתי, העצים הפחד המתמשך שלי שהייתי אמא לא טובה. חיי הרגשיים כללו פחד מהחיים ודרישותיהם, תחושה מתמשכת של כישלון, ופסימיות שהמוטו שלה: 'הכל לשווא', שבסופו של דבר גם חוותי. לעיתים קרובות ביליתי את יומי במיטה, כי הייתי מחוסרת כוחות ושמחת חיים. תמיד חשתי ריקנות פנימית וקיננה בי תחושה של 'לא איכפת לי'. תמיד מצאתי את עצמי במצב זה, כאשר לא נטלתי

סמים. בנוסף לחמישה גרם חשיש ביום, נטלתי גם שלוש עד חמש טבליות קפטגון. כאשר נגמר לי הכסף, אספתי כמה גרגרי פרג מהגינה והכנתי תמצית. זה היה מעגל הקסמים אליו נקלעתי.

זה היה מצבי, כאשר שכנה סיפרה לי על חוג ברונו גרונינג ב-1985.

הלכתי באופן קבוע למפגשי החוג כי משום מה חשתי משיכה אליהם. לא חשתי בהתחלה ב-Heilstrom. בדצמבר 1985, השתתפתי בחגיגת חג המולד של ידידי ברונו גרונינג. הקשבנו לקלטת של הרצאה עם קולו המקורי של ברונו גרונינג. נרדמתי במהלך ההרצאה. כאשר התעוררתי, חשתי ב-Heilstrom באופן מאוד אינטנסיבי. הוא כלל זרימה, עיקצוצים ומשיכה בכל גופי. לאחר מכן חשתי מאוד קלה, חופשייה, ותחושה כללית מצויינת.

ביום המחרת התחילו ה-Regelung. נאלצתי להישאר במיטה. תקפו אותי הקאות ושלושים; כאב בכבד, בגפיים ובמפרקים; וכן תשישות ודיכאון. זה היה דומה לגמילה מהרואין. המשכתי כך במשך שלושה ימים ובמהלך תקופה זו לא נטלתי כל טבליות. לאחר שבוע, כל השפעות כאבי ה-Regelung פסקו, ומאז ואילך, לא הייתי זקוקה לכל קפטגון או טבליות אחרות.

פתאום התמלאתי בשמחת חיים, כך ששכיבה במיטה במשך ימים, הפכה למשהו מהעבר. חשתי בצורך לבכות הרבה במהלך השנתיים שלאחר מכן, הדבר היה קשור בתחושה שהיתה לי, שמשוהו השתחרר בתוכי ועשה לי טוב, ולא היה לה כל קשר לדיכאון. נעלמו גם הלחץ בכבד ותחושת החולשה והאדישות המתמשכים. כן לא חשתי עוד במצוקה במחזור הדם. במבט לאחור, נראה שכל גופי עבר ניקוי יסודי.

אך עדיין עישנתי חשיש וסיגריות, בדיוק כבעבר. לאחר שיחת המבוא, היה לי אף צורך חזק יותר בחשיש מבעבר. ואז הורדתי בהדרגה במינון, כך שבתחילת הריוני עם בתי השנייה, בתחילת 1987, השתפרה יכולתי לוותר עליו לחלוטין מהיום למחר.

כשהלכתי לרופא נשים במהלך הריוני, קבע רופא הנשים, ד"ר ה. בל, שגם הכבד החולה שלי חזר למצב תקין לחלוטין. ערכי ה-SGPT וה-SGOT היו תקינים.

במאי 1986, היה לי כבר הכוח לחפש דירה בעצמי, לבתי ולי. היא היתה בשכונה ידידותית יותר. שמרתי טוב יותר על סדר בבית וקיבלתי פחות ביקורים מה'נוף'. הבנתי שמערכת היחסים שלי עם אדם זה, משכה אותי רק כלפי מטה. אך הקשר הפנימי עדיין לא נחתך. כך שהוא היה איתי בדרך כלל בלילה. באותה העת חייתי לחלוטין את התלות הרגשית, ומעל לכל את התלות הגופנית בו. אך הדבר היחיד שעדיין לקחתי, היה חשיש וגם זאת, רק כאשר היינו יחד. תחושה מתגברת של תיעוב פנימי וגועל נפש חיזקה את רצוני להתנתק לחלוטין.

ארבעה חודשים לפני הולדתה של אינקה-מארי באפריל 1987, עברתי שוב דירה. שיפצתי את הדירה בעזרת חברים וריהטתי אותה כך, שתגרום לי לחוש ממש טוב. כמו כן, אני שומרת במיוחד על ניקיונה. הדירה החדשה הביאה איתה את הניתוק הסופי שלי מאיש זה. מאז לא יצרתי כל קשר עם גבר, לא מתוך מרירות או אכזבה, אלא עקב ההתפתחויות בחיי, שמילאו אותם בסיפוק. גם מערכת היחסים שלי עם אנשים מה'נוף' נמוגה עוד ועוד, כי מעולם לא היה לנו מכנה משותף, מלבד צריכת הסמים. עתה ממלאת אותי מערכת היחסים עם חברים ומכרים חדשים בשכונה ובחוג ידידי ברונו גרונינג, וכן עם עמיתי בעבודה.

חייתי מסוגלת לנקוט בעמדה חיובית לגבי הריוני בעזרת הכוח הפנימי הזה. למרות שהיה ברור לי שלא יהיה לי קל, כאם חד-הורית עם שני ילדים, למרות זאת, אפילו לא חשבתי על הפלה. הלידה באוגוסט 1987 העניקה לי תחושת תודה על היותי מסוגלת לפצות על העבר.

למרות שבתי הראשונה היתה מעצבנת אותי ומשמשת כמקור מתמיד לרגשות אשם, הפכתי להיות אמא היכולה להתמודד עם האחריות שלה. עכשיו יש סביבה מסודרת, זמן ואהבה לילדים ומזון

סדיר ובריא, במקום התוהו ובוהו הקודם. שתי הילדות התפתחו יפה. הבכורה היא בעלת ההישגים הטובים ביותר בכיתה.

בשנת 1988 התחלתי ליטול על עצמי משרות קטנות. עבדתי כרוחצת כלים במסעדה, כרוחצת חלונות וכעוזרת בית. שאיפתי לא לחיות עוד על סעד, אלא להרוויח את לחמי בכוחות עצמי, התגברה עם הזמן. בתחילת 1989, בררתי בקשר לעבודה משרדית. למרות תחזיות בלתי מעודדות, התחלתי בהכשרה בהדפסה, קצרנות, וכו'. גם לפני בחינות הגמר שלי, קיבלתי עבודה כעוזרת עורך-דין. אהבתי מאוד את העבודה. באותה עת, נמצאו גם פתרונות לטיפול בילדות, ובנוסף לכך, עשיתי את עבודות הבית.

לאחר שבעבר חוויתי דרך קבע, עליות וירידות בחיי, שנבעו מהתמכרות ומתלות בדברים אחרים, במהלך חמשת השנים מאז הצטרפתי לחוג, חוויתי רק עליות. הדבר ממלא אותי באושר והכרת תודה. בזמן האחרון נהיה ברור לי, דרך מקרה דומה, עד כמה התמזל מזלי שהיה ביכולתי לזכות בכוח התומך של אלוהים דרך ברונו גרונינג:

שמעתי על גורלה של אישה, שהיא לא רק בדיוק בת גילי, אלא גם היא חוותה גורל דומה לשלי. גם היא הידרדרה עקב סמים באותו הגיל, היתה גרושה מהאב של בנה בן העשר, שגם הוא מכור לסמים, וכעת עוברת טיפול שני, באופן מוזר באותו מוסד ועם אותו מטפל שהיה לי. במהלך כל השנים, היא לא היתה מסוגלת להשתחרר מהסמים. והיא אינה מקרה בודד.

ללא עזרתו של ברונו גרונינג, לא הייתי מסוגלת לעשות זאת! אני משוכנעת בכך.

והייתי רוצה גם להוסיף, שתחושה זו של שיכרון, שאנשים רוצים לזרוז באופן מלאכותי דרך נטילת חומרים כלשהם, (אם המדובר בסמים, אלכוהול, או כל דבר אחר) אינה שונה מתחושת האושר והבריאות – כן, אפילו הרמוניה פנימית – הטבעית לחלוטין, לה זכאי כל אחד מאיתנו.

בחוג ברוננו גרונינג, נהיה לי ברור, שניתן לרכוש תחושה זו, הרמוניה פנימית זו, בחינם, על ידי קליטת ה- Heilstrom. זרכו האדם זוכה שוב בהרמוניה פנימית, כלומר, באחדות עם אלוהים! בדרך זו האדם זוכה בבריאות, אושר, סיפוק, אהבה וחמלה עבור רעהו, שלווה, וכו'. חשבתי שאוכל להשיג זאת רק בעזרת נטילת סמים, אך קרה בדיוק ההיפך, ולבסוף לא יכולתי עוד לפתח כל רגש כלפי אחרים – כן, פגעתי מאוד באחרים. לסיכום, הדבר הוביל אותי שאולה. בדרך זו נהיה לי ברור, שכוח אחר פעל – בבירור לא אלוהים - שהבטיח לאנשים אותו מצב, אליו שואף האדם באופן טבעי – אך באיזה מחיר!"

הרמוניה בנישואים

אנשים רבים קיבלו מברוננו גרונינג עזרה גם ביחסים בין-אישיים. לעיתים קרובות, מקבלים יחסי נישואין משמעות חדשה לחלוטין עבור בני הזוג המעורב, כשהם קולטים את ה- Heilstrom דרך ברוננו גרונינג ועורכים Einstellen בבקשת הרמוניה ביחסים. גב' כריסטה פורטמן מחוג קלן מדווחת:

"במשך שנים היו לנו חיי נישואים קשים. היו לנו מאבקי כוחות ביוזמת שני הצדדים. בעלי היה שכלתני לחלוטין ולא הבין כלל אנשים שפעלו בהתאם לרגשותיהם, וכפי שהוא ניסח זאת - מבלי שהשתמשו בכוח ההיגיון. בכל תחומי חיי היומיום בהם היה צורך בקבלת החלטות, תחילה הוא הסתכל מנקודת מבטו על החסרונות ורק אז על היתרונות. לרצונותיי לא הייתה חשיבות, אלא אם כן יכולתי להצדיק אותם באופן אובייקטיבי. (...) כוחות החשיבות העצמית שלו היו כל כך חזקים, עד כי יכולתי להשתחרר רק בכפי. לעיתים קרובות חשתי, כאילו לא התייחסו אלי ברצינות. כל כך התעצבנתי, הייתי נתקפת בחמת זעם חסרת שליטה ומתפרצת בכעס. לא חשתי נאהבת ולעיתים יכולתי רק לעמוד שם פעורת פה. חשבתי גם על פרידה. כיון שהיה לי קשה לסלוח, התגוננתי בדרכי שלי בעזרת גישה מגנה, אדישות כלפי עבודתו, ומחשבות נקמה שנעו בין שנאה לסירוב לקיים יחסי מין.

לפני שיקול רציני בנושא פרידה, עברנו טיפול נוסף אצל יועץ נישואים מטעם הכנסייה. באחת הפגישות נאמר לנו להחזיק ידיים, ואז נשאלנו מה נחוש אם תהיה זו פגישתנו האחרונה. זה היה כל כך פתאומי, שלפתע לשנינו היו רגשות חזקים זה כלפי זה והיה ברור לשנינו שפרידה לא באה בחשבון. בטיפול זה למדתי איך לומר 'לא' בעקביות, כאשר לא יכולתי לקבל משהו. זה עזר לי מאד לעשות צעד קדימה. אך לעיתים רחוקות השתמשתי בלא, כי רציתי להיות נאהבת. נכנסתי לתפקיד ה'קורבן' ולעיתים קרובות עשיתי מעל ליכולתי. אך ככל שעשיתי יותר דברים כפי שהוא רצה, כך הוא דרש ממני יותר. המצב הגיע לנקודה, בה הייתה לי תחושה שיהיה עלי לקרוע עצמי לגזרים, מבלי להיות מסוגלת להגיע למטרתי. חולי היה בלתי נמנע. כאשר הוא פרץ, רציתי לסחוט בעזרתו את בעלי, להביא אותו למצב בו הוא יראה את האדם שבתוכי שעשה הכל והקריב הכול למענו וראוי בשל כך, לכל אהבתו.

בעזרת ספרו של תורוולד דטלפסן 'המחלה כדרך', הבנתי שהייתי בתהליך, לאט אבל בטוח, המוביל להתאבדות. התעוררתי ורציתי בכל לבי לחיות! התפללתי לאלוהים: 'אם נכון שאתה הרופא הגדול מכולם, אנא עזור לי; ברצוני לחיות!' לאחר זמן קצר, הגיעה העזרה דרך עלון, שיידע אותי בדבר קיומו של ברונו גרונינג. הצטרפתי לחוג בנובמבר ובעלי הצטרף בדצמבר 1989.

מאז השתנה הכול בחיינו המשותפים. בעלי התאמת עם כוחות, והשפעותיהם, שעשו עליו רושם אדיר. הוא החל לפתוח את לבו והבין, שההבדל בין גבר לאישה הינו סוד חכמתו של הבורא, על מנת שהם יוכלו להשלים זה את זה ולהפוך להיות לאחד. במהלך Regelung שעברתי, למדתי להבין ש'להתרגז' גורם לחולי, שרחמים עצמיים הם הרסניים ושכעס מתוך שנאה מקורו בגאווה. כן למדתי, שאני יכולה לסלוח באהבה, ושזכינו לקבל גוף נהדר במטרה להבין דרכו מה חשוב בחיים, כלומר, לאהוב את בוראנו בכל, ומעל לכל עלינו לדאוג לעצמנו ולאהוב את עצמנו, לעטוף את רענו במחשבות אהבה ולעולם לא לגמול ברעה תחת רעה. דרך רגשות גופנו, ביכולתנו תמיד לומר אם פעלנו בהתאם לחוקי האהבה, או לא. הוענק

לי, ואני יכולה גם לומר שלבעלי, חסד גדול בכך שנגלתה לנו דרך זו של הכרה ושהורשינו, סוף סוף, לחוות את החופש הפנימי לו זכאי כל מי שחי על פי חוקי האהבה הרוחניים.

נישואינו כיום הם מלאי אהבה והרמוניה. רכשנו שוב כבוד הדדי זה כלפי זה והבנו שאנחנו משלימים זה את זה בצורה נהדרת בתחומים רבים. תודתנו היא לברונו גרונינג ולאֵלֹהִים שתמיד רוצה לעזור ותמיד רוצה לרפא את כל הפצעים שניתנו לאדם על-ידי הרוע."

הרמוניה במקום גירושים

נישואי רולף וולטרוד לוגר מחוג ווגברג עמדו להסתיים בגירושים, כאשר שניהם הצטרפו לחוג ידידי ברונו גרונינג. וולטרוד לוגר מדווחת:

"בשנת 1982 החלו לצמוח בהדרגה בעיות רציניות בנישואינו. עד סוף 1983, הן התגברו לדרגה כזאת, שהייתי נחושה להיפרד מבעלי. עבורי זה היה גיהנום שבעלי לא הבין מי הייתי באמת. חשבתי שוב ושוב ובאינטנסיביות גדלה והולכת, שמשוהו לא היה בי תקין לחלוטין, ודימינתי את עצמי מגיעה לבית-חולים לחולי נפש.

גם בגלל הילדים (אז בני שתיים-עשרה ושנה וחצי) היה זה רק עניין של זמן, עד שאפרד ממנו. יכולתי לראות עד כמה הם סבלו מהחשיפה לויכוחים היומיומיים. כן, אפילו חשבתי יותר ויותר על רצוני למות. התפללתי ביאוש לעזרה.

זמן קצר מאוחר יותר פגשתי בחורה, שסוף סוף, לקחה אותי איתה לחוג לקראת סוף ינואר 1984. לא ידעתי כיצד זה אמור לעזור לי, אך פשוט חשתי שזה אכן עזר לי. נשארתי בחוג של ברונו גרונינג וגם בעלי הצטרף לחוג והתמדנו להגיע למפגשים. מאז ואילך, השתפרה מערכת היחסים שלנו באופן ניכר. אך עדיין לא הייתי בטוחה אם עלי להישאר עם משפחתי. חוותי הרבה מכדי שאוכל לשכוח הכל בקלות שכזאת. אך המשכתי לבקש עזרה והדרכה אלוהית.

חשתי שבאופן הדרגתי, ביכולתי לחוש שוב אהבה לבעלי. כל מה ששנינו רצינו, היה לקלוט ולהפנים את הטוב בעזרת הכוח, וגם הצלחנו בכך.

כיום, בסוף פברואר 1992, אני יכולה לומר שנישואינו יפים והרמוניים, יותר מאשר היו אי פעם. במרץ השנה נהיה נשואים 22 שנה. ותחשבו ש'הרומן דעך', כפי שאומרים. אך אין זה כך כלל. שנינו הרגשנו, שאהבתנו יכולה עוד לגדול. ואנחנו משוכנעים לחלוטין, שהשיפור ממשיך, כי אלוהים לעולם אינו מפסיק ואהבתו לעולם אינה דועכת. וביכולתנו להמשיך לקלוט אהבה זו, המשמרת אותנו צעירים מבפנים וממשיכה להחיות את אהבתנו זה כלפי זה עד זקנתנו."

מציאת דירה

Einstellen לקלוט את ה- Heilstrom, יכולה לעזור בדברים הקטנים יותר בחיים. אם מדובר במציאת דירה או עבודה, בסיטואציה של בחינות או בכביש, ניתן לחוות את עזרת אלוהים בכל. למרות שרק מעט אנשים עדיין מודעים לכך, ברונג גרונינג ציין שכאבינו שבשמיים, אלוהים רוצה ויכול לעזור בכל. קרסטין פריצבילה מחוג בוכום מדווחת:

"בפברואר 1990 בעלי ואני עברנו לדירה קטנה בת 47 מ"ר בוולטרופ. אך בסוף השנה הסתבר, שעמדתי ללדת תאומים. לכן הדירה הייתה קטנה מדי והסיכויים לדירה חדשה גדולה יותר, לא היו טובים, במיוחד באזור הרוהר לשם הגיעו כל כך הרבה מהגרים.

אך אמי אמרה לי: 'אלוהינו היקר הביא לך תאומים, והוא גם יביא לך דירה מתאימה!'

ערכנו Einstellen וביקשנו עזרה מברונג גרונינג.

בעלי עבד במכרה והלך למשרד הדיור שם. הוא הסביר את מצבנו והכניסו אותנו לרשימת ההמתנה בת 40 המבקשים, ביניהם משפחות שכבר היו להם יותר ילדים. כמה ימים מאוחר יותר, ועדת הדיור

הייתה אמורה להיפגש, כי היו שתי דירות, לגביהן היה צורך להחליט. בעלי היה אמור לברר שוב מאוחר יותר.

הוא עשה זאת שבוע לאחר מכן ולמעשה קיבלנו את אישורם לבדוק דירה גדולה בת 69 מ"ר באותו אזור. הכול היה מסודר ביום בו ראינו את הדירה, וכבר יכולנו לעבור אליה ב-1 בפברואר.

הדירה קרובה מאוד לאמי, במרחק של בלוק אחד בלבד. זהו יתרון נוסף עבורנו, כי ודאי אזדקק לעזרתה."

פטרה לורנצטי חוותה משהו דומה בציריך. חודשיים לפני נישואיהם, חיפשו היא והחבר שלה דירה.

"אך רק הסתכלנו על אחת, כי היו כל כך מעט הצעות, ואז נרשמנו אצל סוכן נכסי דלא נייד. אך מעולם לא שמענו ממנו, וכן כמעט לא היו דירות שפורסמו בעיתונות.

אני יודעת שישנם אנשים המחפשים דירה בציריך במשך שנים ושהשכרה העולה 1500 פרנקים שווייצריים, אינה יוצאת דופן עבור דירה בת שני חדרים. קשה למצוא אפילו חדרים להשכרה.

Einstellen כל יום עבור דירה מתאימה, ופחות או יותר רק חיכינו.

אז באוגוסט אימו של מריו הגיעה אלינו וסיפרה לנו על דירה בת שני חדרים. הייתה זו דירה שאחיו של מריו שמר אותה לעצמו ולחברתו, אך הם נפרדו במהלך חופשת הקיץ שלהם. יכולנו להיכנס לדירה במקומם ללא בעיות, ועברנו בספטמבר.

הדירה יפה מאוד ומוארת, עם מרפסת סגורה ואח. יש לנו שכנים נחמדים שאינם מעצבנים אותנו, ואנחנו משלמים עבורה מחיר סביר."

מציאת עבודה

Einstellen יכול לעשות פלאים, גם כאשר מחפשים עבודה. פטרה קרוסה מספרת איך היא מצאה עבודה, לאחר שהחלימה מהתמכרות לסמים:

"עכשיו אני עושה הכשרה מקצועית בבית-ספר גרוהנה, בו אני לומדת הדפסה, קצרנות וכו'. פעם, בעת שיחה עם חברה, היא סיפרה לי שהיא עובדת בבית-ספר כמזכירה, וחשבתי לעצמי: 'היי, גם אני הייתי רוצה לעשות זאת!' הרעיון מצא חן בעיניי יותר ויותר, ועל כן נרשמתי לבית-הספר גרוהנה.

אך האישה שראיינה אותי במשרד התעסוקה, אמרה שלא אפתח תקוות גדולות, כי גם עם כישורי לא יאפשרו לי למצוא עבודה בכל מקרה. כבר הייתי מרוחקת מעולם התעסוקה במשך תקופה ארוכה מדי, וכן מעולם לא סיימתי את הכשרתי. אני יכולה לנסות ולגשת להשלמת הכשרתי, כדי לנצל את הזמן בצורה טובה, אך לא לפתח ציפיות גדולות."

פטרה קרוסה לא קיבלה אבחנה שלילית זו והשתתפה בהכשרה בביטחון מלא. כאשר היא הסתיימה, היא החלה לערוך Einstellen ולבקש עבודה.

"כן, וביום שישי האחרון אני יושבת בתחנת האוטובוס לאחר שאספתי את בתי מהצהרון לאחר בית-הספר. לפתע מגיעה עמיתה לשעבר לעבודה. (...) אני מתחילה לדבר איתה והיא מספרת לי שהיא עובדת עכשיו במקום אחר, ואומרת לי: 'נו, אז תגישי אצלנו בקשה! אנחנו מחפשים מישהו שיעבוד חצי משרה.' (...)

ביום שני השכם בבוקר, התקשרתי. מיד הם אמרו: 'בואי! אנחנו באמת מחפשים מישהו.'

כאשר הגעתי, אחד משני עורכי הדין ברח אותי בחוסר רשמיות. תחילה הוא הראה לי את כל המכונות והמחשבים. לאחר ראיון עם השותפה שלו, הם רצו להעסיק אותי מיד. תחילה הם רצו להעסיק אותי רק במשך 15 שעות שבועיות, אך כאשר אמרתי שאני לא רוצה

לעבוד פחות מתשע-עשרה וחצי שעות ורק עם כרטיס מס הכנסה וביטוח לאומי, הם מיד הסכימו להעסיק אותי במשך 20 שעות שבועיות. (...)

עכשיו הכול מסודר. אני מתחילה לעבוד כבר ביום שני, ה-2 באפריל, בעת שאני ממשיכה ללמוד בבית-הספר. לאחר הבחינות, אעבוד את 20 השעות השבועיות במלואן.

הכל הסתדר על הצד הטוב ביותר."

עזרה בבחינות

בסיטואציות של בחינות אנשים רבים נוטים להילחץ. הם מנסים הכל, החל מטיפות וולריאן ועד תרופות מרגיעות לעצבים הרעועים שלהם. גם במצבים כאלה, ידידי ברונו גרונינג חוו עזרה משמעותית. איבון גרומס מחוג אופן, בלגיה דיווחה באוגוסט 1990, על עזרה בלימודיה:

"בסיטואציות הבאות יכולתי לחוות את העובדה שאלוהים מדבר עם אנשים דרך תחושותיהם ושהוא תמיד עוזר לנו כאשר אנו מבקשים זאת ממנו, בתנאי שאנחנו גם בוטחים ומאמינים:

בסוף שנת הלימודים, היו לנו 14 בחינות בתקופה של שלושה שבועות, על כל החומר אותו למדנו במהלך השנה.

פעם אחת, היה עלי לחזור על למעלה מ-100 עמודים ליום המחרת בנושא חוק ומשפט, ושמתי לב, שלא יכולתי כלל לעמוד בכך. אך הפרופסור אמר לנו, שהוא יבחן כל אחד רק על חלק אחד מתוך כל החומר אותו לימד.

ערכתי Einstellen וביקשתי מברונו גרונינג בכל לבי, לאפשר לי לדעת על איזה חומר אבחן. מאוחר יותר, כאשר עשיתי חזרה, לפתע הגיעה אלי מחשבה 'חזרי היטב על חלק זה במיוחד!'

ביום המחרת, כאשר הלכתי לבחינה, יכולתי לעבור סה"כ על 25 עמודים מתוך ה-100 והיה זה מאבק עבורי להישאר רגועה.

בכיתה היה עלי לצייר כרטיס עם השאלות, והן עסקו למעשה, בחלק עליו עברתי. אני חושבת שזה כל כך נהדר, כי לעיתים קרובות אני שומעת בדיוק את ההיפך, כאשר אני משוחחת עם אנשים אחרים, כלומר, שהם חזרו על הכל, מלבד כמה עמודים, ואז נבחנו בדיוק על העמודים החסרים.

אני בקושי חזרתי על דבר עבור בחינה אחרת, כי היתה לי בחינה אחרת באותו היום.

מחוץ לחזר הבחינה, הסבירו לי כמה סטודנטים מספר דברים ונבחנתי בדיוק על אותם הדברים. זה ריגש אותי כל כך, כי אני בדרך כלל נמנעת משיחות שכאלה, כדי להימנע מלאפשר לאחרים להוציא אותי משלוותי. מאז והלאה, תמיד הונחתי לשוחח עם אנשים, שסיפרו לי מה שהיה חשוב עבורי לדעת.

אני כל כך אסירת תודה שדרך ה-Einstellen, תמיד יכולתי לקלוט את הכוח, הרוגע והביטחון העצמי. למרות שמבחינה הגיונית גרידא, הייתי אמורה ללמוד, במקום 'לבזבז זמן' במפגשי החוג גם במהלך הבחינות, ה-Einstellen והאיחולים הטובים של הידידים, היוו עזרה גדולה."

סיביל ב., 45, מחוג ב., מדווחת במאי 1990:

"עכשיו אני עוברת הכשרה להסמכה כאחות גריאטרית והולכת לבית-ספר במשך זמן מה. אך עלי לומר, שאנטומיה הוא המקצוע הקשה לי ביותר. המורה שלנו היה יוצא דופן ובמשך ששה שבועות כיסה חומר שבכיתות אחרות כיסו במשך ששה חודשים.

יום שישי אחד, הגיעה שכנה וסיפרתי לה, שלא נראה לי שאצליח באנטומיה. אך היא עודדה אותי. אז קראתי בחוברת ההדרכה, שהצעירים תמיד מקבלים כל כך הרבה עזרה בלימודים וחשבתני: 'מדוע שברונו גרונינג לא יעזור גם לי?'

אז ערכתי Einstellen וביקשתי להצליח בבחינה. לפתע, מבלי שהודיעו על כל בחינה באנטומיה, חשתי שעלי לחזור על החומר באנטומיה. וכך עשיתי, למדתי רק עמוד אחד בכל פעם.

כמה ימים מאוחר יותר, הגיע מרצה, שבדרך כלל לימד אותנו מקצוע אחר, ואמר: 'בנות, היום יש לנו בחן באנטומיה.'

לאחר שהתחלתי, שמתי לב שהבחן כיסה את אותם עמודים עליהם חזרתי. המרצה מיקם עצמו לפני, כי הוא חשב שאולי ארמה. אך נשארתי רגועה והלכתי לשירותים לערוך Einstellen (...).

שעה לאחר שמסרנו את הבחן, הוא חזר ואמר: 'ובכן, גב' ב., קיבלת 'טוב מאוד'. תחילה חשבתי שהוא מדבר אל מישהו שעמד מאחורי. זה היה פשוט מדהים עבורי. (...)

אני בהכשרה עכשיו במשך תשעה חודשים, למרות שאינני עוד כה צעירה, בעזרתו של ברוננו גרונינג הפכתי לטובה בכיתה. כבר התרגלתי לקבל 'טוב מאוד'. בהתחלה הייתי ממש מדוכאת, כאשר רק פעם בתקופה מסויימת, קיבלתי 'טוב' במקום 'טוב מאוד'. זה היה נורא. אך ברוננו גרונינג לא לקח ממני שאיפה זו, על מנת לאפשר לי להיות ממש מאושרת, כאשר סטודנטית אחרת בכיתה מקבלת 'טוב מאוד' ואני מקבלת רק 'טוב'. גם זה משחרר."

הגנה אלוהית

בימים טרופים אלו, ישנם מצבים של תאונות "יומיומיות", שהם מחיר הקידמה. אם המדובר בכביש המהיר, בעבודה או בבית, סכנות אשר אין בפניהן די הגנה, צצות בכל מקום. כאשר אנשים שורדים תאונה קשה, הם מדברים על נס. לרוע המזל, "ניסים" שכאלה הם יוצאי דופן, אך אין זה הכרחי שהדבר יהיה כך. ברוננו גרונינג אמר:

"על כל אדם ישנה הגנה אלוהית. עליו רק להכיר בכך; עליו רק להשתמש בה, בהגנה האלוהית. לרוע המזל, לא כך עשו רוב האנשים. הם לא הכירו בכך."

בעזרת התובנות של ברוננו גרונינג, אנשים יכולים למקם עצמם במודע תחת ההגנה האלוהית. ידידים רבים שרדו פצצות וחוו עזרה מדהימה בדרך זו. קרל רוהריג, 67, מחוג וגברג מדווח:

"ב-11 במאי, 1990 בשעה 15:30, ניכשתי עשבים בשדה תותים קטן, כאשר שמתי לב לקול נקישה, כאילו פגעתי בברזל.

הפרתי סביב עם המכוש וחשפתי חפץ ארוך ועגול עם חריצי חלודה עמוקים. מחשבתי הראשונה היתה: 'איך זה הגיע לכאן?'

קול פנימי הזהיר אותי להישמר. גלגלתי את ה'חפץ' לקצה השדה, הרמתי אותו ונתקפתי בפחד קל. חזר אלי זיכרון המלחמה האיומה, בה השתתפתי כחייל בחזית. בידי החזקתי מטול. איש אינו אוהב לחשוב על מה יכול היה לקרות אם... לא בא בחשבון להמשיך בעבודה. לקחתי אותו והתקשרתי למשטרה, שהבטיחה לי לשלוח מישהו. היה עלי להסביר לשוטר הצעיר שהגיע, כיצד זיהיתי את ה'חפץ'. הוא הבטיח לי, שמישהו יאסוף אותו במהרה. קיבלתי שיחת טלפון מהמשטרה, והם אמרו שהודיעו למשרד לפסולת מלחמה ושמישהו יגיע באותו ערב.

הם הגיעו בשעה 19:45. מומחה חבלה אישר את אבחנתי ורצה להסביר לי עד כמה מסוכנים 'חפצים' מאין אלה. הוא הראה לי מקום על הנפץ בו פגעתי בעת הניכוש. הוא אמר: 'יש לך מלאך השומר עליך היטב.' מיד חשבתי על ברונו גרונינג וההגנה האלוהית."

פרידה שטויבר מחוג מינכן חוותה כדלהלן:

"בשבוע שעבר (בסוף פברואר 1990), קיבלתי הגנה: בבוקר ערכתי Einstellen ורציתי ללכת לקניות לאחר מכן. זמן קצר לפני שסגרתי את דלת הכניסה, חשבתי: 'האם יש לך את המפתח שלך?' הסתכלתי בתיק שלי, אך לא יכולתי למצוא אותו שם.

הלכתי לשכנה שלי, שאצלה היה מפתח רזרבי. שתינו חיפשנו שוב בתיק שלי, ולפתע ראינו אותו שם הוא היה! בינתיים שמתי לב ששכחתי לכבות נר.

אז הבנתי, מדוע היה עלי לחזור לדירה לחפש את המפתח, כי הנר יכול היה לגרום לשריפה אם לא הייתי מכבה אותו. אכן, ה-Einstellen עבור ההגנה האלוהית והסדר, אכן עוזר! תודה!"

פרנק הנקה, 16, מחוג הצעירים בסאווארלנד מספר על הגנה ברחוב:

"לאחרונה רציתי לחצות את הכביש כדי לראות חבר. בדיוק עמדתי לחצות לאחר שהסתכלתי שמאלה וימינה וראיתי שמכוניות אינן מגיעות.

אז לפתע עצרתי וחשתי במישהו התופש את כתפי ומונע ממני להתקדם. הסתכלתי אחורה, אך לא יכולתי לראות איש מאחורי, שיכל למנוע ממני להתקדם.
פשוט לא יכולתי להתקדם.

באותו הרגע, מכונית אותה לא ראיתי, עברה במהירות לידי. לולא הייתי מוגן, המכונית הייתה דורסת אותי, בוודאות."

תרסה לוסה מחוג ווגברג מדווחת על הגנה במהלך שחייה:

"כל בוקר, מיד לאחר שאני מעוררת, עורכת Einstellen ומבקשת הגנה אלוהית על כל בני המשפחה. בוקר אחד בקיץ 1990, קיבלתי מחשבה לערוך Einstellen במיוחד עבור נכדי, אך לא ידעתי בדיוק עבור איזה נכד. ביום המחרת קיבלתי שיחת טלפון מבתי, שהלכה לשחות באגם עם בני משפחתה ביום בו עשיתי Einstellen במיוחד עבור נכדי.

בתי ובעלה הביאו איתם סירת גומי ויצאו לאגם עם בנם בן הארבע, קאי. באמצע האגם, נטתה סירת הגומי והתהפכה כי היה חסר בה אוויר. כולם נפלו למים. בתי ובעלה מיד עלו לפני המים. כאשר הם לא ראו את בנם, חתני הסתכל תחת הסירה, אך הקטן לא היה שם. הם חיפשו מסביב, אך לא היה לו זכר. באותו הרגע בתי חשה משהו נוגע בכף רגלה, צללה ומשתה את בנה.

בינתיים, הגיעו אנשים עם סירת מנוע ועזרו להם להפוך את סירת הגומי. בתי עדיין החזיקה בזרועותיה את בנה קאי. דבר לא קרה לו. בתי הייתה מאוד רגועה ורק אחרי שהכל היה מאחוריהם, הם התיישבו רועדים על הגדה; זמן קצר לאחר מכן, הם נסעו הביתה. אני

יודעת, שנכדי זכה להגנה בעזרת ה- Einstellen שלי, ועל כן נגע בכף רגלה של בתי."

התמודדות עם החיים

בעזרתו של ברוננו גרונינג, כל אחד יכול להתמודד עם החיים. חרדה, דאגה, דיכאון והתמכרות, נעלמים. אתם מודעים לכך, שאלוהים אינו מאכזב אתכם, אלא אכן משתדל לעזור לכם. בנוסף לכך, אתם מגלים בברוננו גרונינג הוא ידיד, המבין לעומק את כל מצבי החיים ויודע כיצד לתעל את העזרה האלוהית.

כוונת אלוהים עבור האדם על פני האדמה היא, שהוא יוכל להנות מחופש מוחלט: להיות חופשי מכאב, כפייה והתמכרויות. כדי לחוות זאת, עליו לכוון את חייו לאלוהים וחוקיו. כל המוכן לעשות זאת, יחוש בברכת אלוהים בגופו שלו. ברוננו גרונינג אומר:

"כאן, בדרך האלוהית, אין בנמצא דבר 'בלתי ניתן לריפוי': אין כאב, אין סבל, אין דאגה; ישנם רק בריאות, אושר וביטחון עצמי."

"על האדם להביא עצמו להיות תחת ההדרכה האלוהית; בלעדיה, אין חיים!"

פרק 10: השגיחו על כדור הארץ!

עכשיו זו כבר עובדה מוכחת, שבעזרתו של ברוננו גרונינג, אנשים מחלימים ומחלות נעלמות. אך יעילות כוח הריפוי האלוהי, אינה מוגבלת לאנשים. היא יכולה לעזור לכל חי. קיימים דו"חות הצלחה רבים, בהם אנשים מעידים על כך שבעזרת Einstellen ואמונה בלבד, החלימו בעלי-חיים וצמחים.

החלמת בעלי-חיים

קיימות עדויות, המספרות איך בעלי-חיים החלימו בעזרת ברוננו גרונינג, עוד בהיותו ילד, ובמהלך תקופת עבודתו האדירה, דווחו גם החלמות של בעלי-חיים. למשל, ה"אלמפריד" דווח במהדורה מיוחדת בסוף אוגוסט 1949:

"הוא ריפא את 'המטופל הראשון שלו' כבר אז, כאשר היה בן שלוש וחצי, כלומר כאשר היה עדיין ילד קטן. כלבים וחתולים חולים מהשכונה החלימו כאשר שיחק איתם. לעיתים קרובות הוא שוטט ביער ליד ביתו וחיפש חיות חולות להן יוכל לעזור.

אהבתו לבעלי-חיים נשארה. וזמן קצר לאחר מכן, הוא הביע משאלה לצאת לחצר כדי להיות אתן. האם זה רק צירוף מקרים, שבעלי החיים שניגשו אליו, היו אלה שסבלו ממחלה כלשהי? ברוננו שנפצע קשות, כאשר היה צעיר מאוד, והתקשה ללכת באופן תקין, בקושי רב צולע לברוננו גרונינג. הוא נוטל אותו בידי ומלטף את נוצותיו. כאשר הוא אומר: 'הנה, התחל ללכת!' והברוננו הולך ממנו בדיוק כמו כל שאר הברוננוזים הבריאים. איש בחווה מעולם לא ראה את הברוננו הזה, שהיה מוכר בצליעתו, הולך כך."

ברוננו גרונינג הסביר כדלהלן את התופעה של החלמת בעל-חיים:

"אולי קל יותר לטפל בבעלי-חיים מאשר באנשים, כי אין להם היגיון החושב על דא ועל הא. הם מוסרים עצמם בסבלנות ובהכנעה.

שללתי בכך, את האפשרות של סוגסטיה, שאינה באה בחשבון. כבר כילד, עשיתי זאת."

הרמת ידיים מצד הוטריןר, *Einstellen* בעזרת החלמה

קיימים גם דו"חות בני-זמננו על החלמת בעלי-חיים. יורגן קרול, חוואי מחוג ווסטרולד אומר:

"ב-10 באוקטובר, 1989 הפרה שלנו 'קילי' המליטה. העגל היה קטן מאוד. יומיים לאחר מכן, היה עלינו להתקשר לוטריןר בפעם הראשונה, כי הפרה כבר לא אכלה טוב כמו שצריך והיה לה חום. כיון שהעגל היה כל כך קטן, הוטריןר חשד שזה היה עגל תאום ושהשני התפורר ברחם.

רחם הפרה היה נפוח מאוד. הוטריןר נתן לה זריקות ונרות פחם, ועשה לה דוש כדי שהחלקים המתים יצאו החוצה. אך זה לא הועיל. מצב הפרה החמיר עוד ועוד. בדרך כלל שוחטים פרה במצבה, אך כיון שהוזרק לה פניצילין, לא היינו מקבלים עבורה דבר.

ב-30 באוקטובר 1989, הפרה נהייתה כל כך כחושה, שהוטריןר חשב שהיא לא תשרוד את הלילה. באותו הערב התקשרנו לגב' לולגן (מנחת החוג בקלן) וביקשנו ממנה לערוך *Einstellen* עם הידידים עבור הפרה; וגם אנחנו ערכנו *Einstellen* עבור קילי באופן מאוד אינטנסיבי.

בבוקר המחרת, בפעם הראשונה היה שיפור קל והוטריןר נדהם. (...)

מאותו זמן ואילך, הלך המצב והשתפר. קילי החלה שוב לאכול, עלתה במשקל והחלה שוב לתת חלב.

כיון שאבי מעולם לא ציפה שהפרה תשוב לתת חלב, הוא מחק אותה ממשב המפקח על החלב. אך תוך זמן קצר, קילי נתנה שוב 20

ליטר חלב ביום והמפקח על החלב שאל שוב ושוב, מדוע ביקשנו ממנו להוציא פרה זו מהרשימה.

בשלב מאוחר יותר, היא אפילו נהייתה מיוחמת, סימן לכך שהכול היה בסדר, דבר שאיש לא חשב שיקרה.

אנחנו מודים לברונו גרונינג עבור עזרתו, כי כל כך כאב הלב לראות את סבל הפרה, מבלי שאיש יוכל לעזור לה."

החלמה מ'שיתוק כלב דכשונד'

אלפרידה גרונוולד היתה עדה להחלמה של כלב הדכשונד שלה:

"ביוני 1988, חלה הדכשונד שלי 'מוריץ'. אבחנת הווטרינר הייתה 'שיתוק כלב דכשונד'. בזמנו, עדיין לא הייתי ידידה בחוג ידידי ברונו גרונינג. הסימפטומים עדיין לא ממש נראו והוא החלים לאחר כמה ימים; אך הוא לא החלים לחלוטין. הבחנתי במצב רוחו הירוד. זמן קצר לאחר מכן, הלכתי בפעם הראשונה למפגש חוג ווסטרוולד לאחר שיחת המבוא עם מר קסצוב. לקחתי את הדכשונד שלי למפגש החוג. כמה ימים מאוחר יותר, הוא קיבל Regelung חזקים מאוד. הוא בכה בכל שעות היממה ובקושי רצה לאכול או לצאת לטייל.

בייאושי, צלצלתי למר קסצוב שהסביר לי בטלפון שהכלב עבר Regelung ושאמסור אותו בראשי למר גרונינג. בזמנו לא הייתי מסוגלת לזאת, אפילו לא לרגע אחד, לא לחשוב על הכלב וסבלו הנורא.

לכן הלכתי לווטרינר עם הדכשונד, בתקווה שיעזור לי. במהלך מספר הימים הבאים, מצב הכלב החמיר עוד ועוד, עד כי הוא בקושי עזב אפילו את הסלסילה שלו. בנוסף לכך, ברגע שהייתי ניגשת למוריץ, הוא היה מתחיל לרעוד, כי חשש שהדבר יכול היה להוביל לביקור אצל הווטרינר. הזריקות הכואבות הרבות והבדיקות, תמיד גרמו לו לפאניקה. לאחר ארבעה ימים, כבר לא לקחתי אותו שוב לווטרינר, כי מצבו רק החמיר לאחר הטיפול.

הוא הפסיק לאכול, שכב באותו מקום במשך היממה כולה וכל תזוזה גרמה לו לכאבי תופת. באותו היום, שכנתי אמרה שעכשיו עלי להשלים עם כך, כי כבר לא ניתן עוד לעזור לכלב. לאחר שהשכנה עזבה, הנחתי את הטייפ ליד הסלסילה בה שכב הכלב, הכנסתי לתוכו קלטת הזרזת מבוא של גב' הויזלר ולידו הנחתי תמונה של ברונו גרונינג. ערכתי Einstellen והאזנו יחד לקלטת.

לאחר כשעתיים, ביקשתי מבני להסיע אותי לבון, שם היה עלי להיות בשעה 20:15. לפני שעזבתי, החזרתי את הקלטת שוב לתחילתה הפעלתי, והשארתי את התמונה על-יד הסלסילה. לא יכולתי להפסיק לחשוב על הדכשונד, והטריד אותי שהיה עלי לעזוב אותו.

בדרך לעיר, הייתה לי שיחה נלהבת עם בני והיא ריגשה אותי כל כך, ובפעם הראשונה לא חשבתי כלל על מוריץ. גם בדרך הביתה, לא חשבתי על הכלב.

פתחתי את דלת דירתי ומוריץ עמד שם בחדר הכניסה, קידם את פניי בנדנדוד זנב, שמח כמקודם, כאשר היה עדיין בריא. תחילה לא הייתי מסוגלת להבין זאת, לא האמנתי למראה עיני. הוא רץ בכל הדירה, שכב על גבו, התפתל והתגלגל וכל כך שמח להיות חופשי מכל הכאב ממנו סבל במשך קרוב לשלושה שבועות.

קשה לי להסביר עד כמה מאושרת הייתי. מיד הוצאתי אותו לטיול וגם עצרתי לראות את שכנתי. היא נדהמה בדיוק כמוני. מוריץ החלים. במהלך הימים הראשונים, הייתה לו בעיה קטנה להרים את רגלו, אך עם הזמן גם זה הסתדר.

למדתי מכך, שעל האדם להפריד גם את עצמו מהרוע, כאשר הוא מבקש את הטוב עבור יצור אחר. כאשר גב' גרונוולד הפסיקה לחשוב על הדכשונד שלה, הפסיקה לדאוג לו ושחררה אותו ממחשבותיה, ברונו גרונינג יכול היה לעשות את עבודתו. מוריץ החלים לאחר זמן קצר ביותר.

החלמת צמחים

בנוסף להחלמת בעלי-חיים, מתרחשות גם החלמות צמחים חולים, כאשר הידידים עורכים Einstellen. הלגה ליסט מחוג נורמברג מספרת על העזרה הבאה:

"באפריל 1990, שתלנו בחממה שלנו צמחי מלפפון שונים. לאחר זמן קצר, העלים שלהם קיבלו כתמים והתייבשו לחלוטין. הם בקושי גדלו כלל והעלים החדשים הבודדים שהופיעו, גם הם היו נגועים זמן קצר לאחר הופעתם. ערכתי Einstellen באינטנסיביות עבור שתילי המלפפון. אמרתי להם שוב ושוב שהם עוברים Regelung ועליהם להחזיק מעמד.

במשך כמה שבועות, לא נראה כל שינוי. חמי ואחרים אמרו, שאין כל סיכוי ש נוכל להצמיח כל מלפפונים משתילים אלו. אך ה-Regelung הגיעו לסיומם ולפתע הצמחים החלו לגדול בחוסן; אפילו יצאו נצרים חדשים תחת העלים היבשים. בקיץ לזמן קצר, היו שוב Regelung. עכשיו אמצע אוקטובר ועדיין צומחים מלפפונים חדשים אותם אנו קוטפים."

גנן העיר בקשר למקרה זה כדלהלן:

"במקרה זה 'העכביש האדום', או נכון יותר לומר קרדית (spider mite) היה בפעולה. על פי ניסיוני, ביכולתי לומר שלצמחים שנתיים (כמו מלפפונים) הנגועים עד כדי כך, אין סיכוי להינצל ללא טיפול. בעזרת כימיקלים, ניתן לשלוט בקלות יחסית, בעכבישים הללו, אך כיון שלא ניתן טיפול כימי, אין כל ספק, כי הייתה כאן עזרה רוחנית."

עזרה אלוהית במקום כימיקלים

כאשר היא ערכה Einstellen לכוח האלוהי וביקשה עזרה עבור הצמחים, הדבר השפיע בדרך כלשהי, מכיוון שאחרת, ניתן היה להשיג תוצאה זו, רק באופן מלאכותי, בעזרת כימיקלים. כבר לא ניתן להכחיש, שכימיקלים גורמים לנזק לטבע. שוב ושוב נשמעים

בהקשר זה סיפורי זוועה חדשים, חדשות לבקרים. מה שהיללו בעבר כברכת המחקר, כבר הופכת להיות קללת היהירות האנושית (למשל, CFC). האדם יודע הרבה פחות מאשר הוא חושב. ד"ר ארווין גמבר כותב בספרו "לוציפר תופש את החיים":

"כיום אנו שופטים את טבעם של חיי האנשים, בעלי-החיים והצמחים, את האדמה המפרנסת אותנו ואת היקום, על פי מספר מוגבל של ממצאים מדעיים יחידניים. אנו פולשים לסדר הבריאה בידע שלנו, המבוסס על אמיתות חלקיות. אך סכום כל החלקים האינדיבידואליים אינו יכול להוות את השלם, במיוחד כאשר החלקים החשובים ביותר חסרים. אם אני מחלק זרע חיטה לעשרה חלקים ושותל אותם באדמה באופן נפרד או יחדיו, הם לעולם לא יגדלו. מה שאתמול נראה כאמת, כיום יודעים שהוא טעות. נראה שהאמת של היום כבר תראה כשגויה מחר. וכך זה נמשך. העובדה שישנו ידע מתקדם, מוכיחה שאיננו מבינים את המכלול. השלם נתפש רק על-ידי האחד: הוא שברא את היקום."

במהלך ההיסטוריה, האדם התרחק עוד ועוד מה'אחד'. הוא חושב שהוא יכול להתמודד עם גורל העולם כמו ידיו. זוהי טעות מרה, שניתן לראות בבהירות בתופעה כיערות גוססים, זיהום אוויר והחור באוזן.

ברונו גרונינג תמיד הדגיש: "אלוהים הוא עבור כולנו, ומה אנחנו בלעדיו? אני אומר באמונה – שום דבר!"

אלוהים רוצה לעזור

האדם הביא את הזיהום הסביבתי לאיום רציני על החיים על פני כדור הארץ. במשך עשרות שנים התעלמו מכל האזהרות. אפילו כאשר הנזק הפך לנגלה לעין, הוא אינו מביא לשינוי. הכול ממשיך כרגיל. למרות אזורי היער הגדולים החולים, נהרות ואוקיינוסים מזוהמים וחורבן מחוזות שלמים, הכול נשאר כשהיה. ישנם רק משא ומתן וניסויים, ומיליארדים מושקעים במחקר. אנשים עדיין חושבים

שהם יכולים לעצור את ההרס באופן מלאכותי. ההיפך הוא הנכון, עובדה היא, שכל מחקר חדש מביאה לנזק חדש.

כמה עצים צריך להקריב להרס הסביבתי, על כמה דגים להגיע לסופם האומלל במים מורעלים ועל כמה אנשים למות מסרטן, רק בשל אמונת המדע, שהוא שולט בכל המצב ויכול לעזור בכל מצב? ברוננו גרונינג מדגיש במילים פשוטות את דרכו השגויה של האדם:

"כדי לחיות, אין אפשרות ללכת בדרך חיים מלאכותית. עלינו בני-האדם, להישאר על דרך הטבע, האמת, בדרך האלוהית."

האדם איבד את הקשר שלו לטבע. אפילו חוואים עובדים את שדותיהם בכלים, המזכירים אתרי בנייה או מפעלים, במקום שתהיה להם מערכת יחסים עם טבע חי. על האדם לשנות כאן את גישתו בעניין זה. עליו להבין שבעלי-חיים וצמחים אינם מצרכים, אלא יצורים חיים. הם אינם יכולים להיות חשופים לחוקי השוק, אלא יש להתייחס אליהם בכבוד. במקום להתייחס אליהם כעצמים, על האדם לראות בהם כאחים ואחיות, אליהם הוא קשור מבחינה רוחנית. עליו להבין, שהוא רק חלק מהטבע, שאינו יכול לחיות בלעדיו. הוא זקוק לאוויר לנשימה, למים לשתייה ולפירות האדמה למאכל. ללא יופי הטבע הוא ייבול כמו ורד המתייבש במרתף. אם ברצונו להבטיח שהוא ימשיך לחיות, עליו להפגין כבוד ואהבה.

אלוהים רוצה שכדור הארץ וכל היצורים בו יהיו בריאים. ברצונו לעזור, אך אנו בני-האדם צריכים לתת לו הזדמנות. עלינו להאמין בעזרתו.

עצים מתים מחלימים

בעזרת ברוננו גרונינג, אנשים יכולים ללמוד לקלוט את כוח האלוהים בצורה מודעת ו"להעביר" אותו לטבע באופן רוחני. בדרך זו, מתרחשות החלמות צמחים ובעלי-חיים. גרטה יעקובס מחוג ווגברג מדווחת:

"עץ הדובדבן שלנו הוא בן 20 שנה. (...) בקיץ 1984 הוא חלה לפתע, בדיוק בתקופה בה הדובדבנים החלו להבשיל. עליו התכווצו והסתלסלו, הפכו צהובים ונשרו. הדובדבנים הבשילו טרם זמנם. רבים מהם כבר נשרו יבשים לקרקע. לא היה מדובר בחסר מים, כי ירד הרבה גשם באותה תקופה."

גב' יעקובס ערכה Einstellen עבור העץ, אך הוא המשיך לנבול במהירות.

"לאחר שבועיים, נראה העץ נורא. בזמנו בעלי אמר: 'הוא גוסס. אנחנו יכולים לכתות אותו!' אך אני בטחתי והאמנתי שהוא עובר Regelung."

זה היה בדיוק לפני חופשתנו. לאחר שחזרנו משלושת שבועות החופשה, נדהמנו לחלוטין. שם בגננו, עמד עץ דובדבן בריא. עליו הבריקו והדובדבנים שנשארו, היו בצבע אדום יפהפה. הם היו בגוון אדום כהה, גדולים, עסיסיים ומתוקים, וטעמם היה נפלא. הודיתי מעומק לבי לברונו גרונינג."

גנן העיר כדלהלן על התפתחות זו:

"על פי התיאור, נראה שהיה מדובר ב"monilia dry-tip". מחלה זו נחשבת כבלתי ניתנת לריפוי. אני רואה בזאת עזרה אדירה שהעץ החלים. גננים ממליצים לגזום את הענפים הנגועים ולשרוף אותם. מבחינה כימית, ניתן רק לנקוט באמצעי מנע במקרה של נגע מעין זה."

גב' יעקובס ממשיכה:

"תהליך פלאי זה קרה מספר פעמים נוספות לגבי עץ קטן בחצר הקדמית שלנו. מחטי הלגש הצעיר הפכו חומים ונשרו. העץ הקטן נראה עגום ביותר. ערכתי Einstellen והאמנתי. ואז שוב הוחלט: 'יש לעקור אותו. את לא יכולה לאפשר לו להישאר שם. הוא נראה נורא!' אך התעקשתי: הלגש נשאר."

שלושה שבועות מאוחר יותר, הופיעו ניצנים ירוקים רכים. הודיתי לברונו גרונינג בלב מתרונן. בחורף 1984/85, שיחי הדפנה שלנו היו במצב גרוע ביותר. גם הם הפכו חומים והתייבשו, והיה צורך לכתות

אותם. השארתי אותם וערכתי Einstellen. תחילה נראה היה כאילו דבר לא קרה להם. זה היווה מבחן לסבלנותי. זה נמשך שבעה חודשים. ואז ראינו את הנבטים הראשונים שצצו מתחת. (...) ברונו גרונינג תמיד עוזר, בלי קשר לבעיה שצצה."

החלמות נוספות של עצים

קארין אופטנפלץ מחוג וגברג סיפרה על החלמה נוספת של עצים: "לפני כמה שנים, היו עצי הדובדבן החמוץ שלנו נגועים במחלה; הם גססו וגם עץ התפוח שלנו נראה רע.

השכן שלנו הוא גנן ושאלתי אותו מה ניתן לעשות. הוא אמר, שאין כל ברירה, וכי כל מה שניתן לעשות, זה לעקור ולשרוף אותם, כי מחלה זו סופה להדביק גם את כל שאר העצים. (...)

ואז חזר על דבריו ואמר שוב: 'עיקרי אותו והשליכי אותו אז היפטרי ממנו!' ואז חשבתי: 'לא ולא, אינך צריכה לעשות זאת. את עם ברונו גרונינג ואת יכולה לערוך Einstellen עבור העצים.' כך עשיתי, ואחזתי בגזע העץ בשתי ידי במשך חמש דקות.

הרגשתי את הזרם עובר מידי לתוך העץ. עשיתי זאת פעם ביום מידי יום, עם עץ התפוח ועם עץ הדובדבן.

כל העלים שנבלו, נשרו מעץ הדובדבן, ובאותו אביב עץ התפוח לא פרח ולא צמחו עליו כל עלים חדשים. העלים צמחו על עץ התפוח רק מאוד מאוחר, אך הוא לא פרח כי היה מאוחר מדי, למרות ששמנו לב, כי הוא עדיין חי.

רוב העלים נשרו מעץ הדובדבן יחד עם הדובדבנים שהתפתחו, ואף אחד מהדובדבנים לא הבשיל. אך עדיין האמנתי, בטחתי והתפללתי: 'אנא, ברונו גרונינג, עזור לעץ הקטן, כך שהוא יוכל לשוב ולשאת פירות ולחיות חיים בריאים!'

ועץ הדובדבן פרח באביב שלאחר מכן, היה מלא בפרחים, והיה ממש יפה. גם עץ התפוח פרח ונהיה מאוד יפה, עם תפוחים גדולים.

וכאשר קטפתי את התפוחים, הודיתי לברונו גרונינג. (...)

אכלתי תפוח בכזאת הוכרת תודה. אז ידעתי, שאלוהינו היקר נותן לנו הכול ובורא עבורנו בני-האדם, מכל הטוב הגדל על האדמה.

ואכן, עלינו באמת לחשוב על כך ביראת כבוד, כאשר אנחנו אוכלים תפוח או פרי אחר. אין לקבל זאת כמובן מאליו, שפירות תלויים על העץ. הכול תוכנן כך בידי אלוהים, עבורנו בני-האדם.

אני כל כך אסירת תודה; העצים פרחו שוב השנה. עברו כבר שלוש שנים והעצים נשארו בריאים."

גנן מעיר על החלמת עץ הדובדבן:

"ברור כי המדובר כאן ב-'monilia dry-tip', כאשר ניתן רק לעשות דבר אחד: לעקור ולשרוף את השתילים הנגועים. פטרייה זו מתפשטת מהר מאוד ואין אפשרות לטפל בה בריסוס, לאחר שהופיעה. העובדה שלמרות הכול, עץ זה שרד וגידל שוב פרי, בהחלט מראה על 'עזרה' אדירה, אם לא על נס קטן."

האדם אחראי לטבע

בעלי-החיים והצמחים תלויים בדרך בה האדם מטפל בהם. אם הוא מחובר לאלוהים ומלא אהבה לבריאה, יש לדבר השפעה על הטבע. אך אם הוא התרחק מאלוהים ומאמץ גישה אדישה כלפי יפי הטבע, או אפילו הורס אותו, אזי, השפעתו על בעלי-החיים והצמחים היא שלילית.

אם האדם מנצל את אוצרות האדמה, הטבע נתון לרחמיו. בעלי-החיים והצמחים נהרסים וזנים שלמים נכחדים.

אך אם לב האדם מופנה לטבע והוא מטפל בו באהבה, יש לכך השפעה תומכת ומרפאה על היצורים בו. בדיוק כפי שכלב מתעורר לחיים, כאשר בעליו מפגין כלפיו אהבה, כך כל הטבע ובסופו של דבר כל כדור הארץ, זקוק לאהבת האדם, כדי שיוכל לנהל חיים בריאים.

המצאות מדעיות כבר הראו לעיתים קרובות, שיצורים חיים מגיבים בהתאם לדרך בה האדם מטפל בהם – באהבה או בחוסר איכפתיות. לכן מדווח ה-“Brucke am Sonntag” במאמר שכותרתו: “אהבה לצמחים” ב-7 במרץ, 1992:

“צמחים זקוקים לכך שידברו איתם. הדבר נגלה במחקר שנעשה במשך שנתיים ב-‘Hier und Heute’ על-ידי צוות המערכת WDR. לצמחי עגבנייה שטופלו באהבה, הייתה צמיחה הגדולה ב-22% מאלה שרק הוזנו במים ובדשן.”

הנס שטרנדר כותב בספרו “Der Wunderapostel”:

“מעל לכל נחוץ דבר אחד – אהבה !”

אמרתי לכם, שכל היצורים נושאים עיניהם אל האדם, כי הם רואים בו את עוזרם ואת אלוהים. ככל שמתקרבים לטבע באהבה צרופה וברצון עז לעזור ולהשקיע לבכם בכך, כך הכול יגיע אליכם במהרה יתפתח ויפרח בהתאם לכוח הפלאי של אהבתכם. מעתה ואילך התייחסו תמיד לטבע כך שרק תראו בו כאחים של כל יצוריו בכל מקום, ותמיד תאמרו: ‘אתם אחיי ואחיותיי. אינני נשגב מכם; פשוט התקדמתי יותר בנתיב ההתפתחות. אני אוהב אתכם בכל לבי ויש בי רצון עז לעזור לכם ! בואו כולכם אליי ! חממו עצמכם על לוח לבי; חזקו עצמכם בזרם אהבתי !”

האמינו לי, אם תיגשו לטבע עם רצון עז זה לעזור, תספקו ותבטיחו ברכה ! תהפכו לעוזרים המנחים יצורים רבים למקום נשגב יותר ותגאלו אותם !”

ברונו גרונינג אמר:

“אהבו את החיים על פני האדמה ! אהבתכם אל החיים על פני האדמה, היא זו אשר אלוהים קורא לה : ‘ויהי כן.’”

כאן מותווית הדרך להגשמת המצווה: “ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרומשת על הארץ:” לרדות במובן של עזרה מתוך אהבה, לא ניצול בלתי מוסרי !

על האנשים להתכוונן שוב לטבע ולהתפלל בלב מאמין לשימורו. אל להם רק להתכונן בעצלתיים במות היער, בגדילת חור האוזון, ובמיכליות נפט ופסולת גרעינית, המזהמים את האוקיינוסים והאדמה. ההרס שנגרם על-ידי האדם הרחיק לכת עד כדי כך, שאין הוא יכול כבר לעצור אותו. רק אלוהים יכול לעזור. הבה נאמין בעזרתו! אל נא נאמין במות היער, אלא נאמין שהוא יחיה! אל נא נאמין שהחור באוזון גדל, אלא שהוא ייסגר. הבה נתנגד לכוח ההרסני של הרעלים המלאכותיים בעזרת כוח רוח האדם להאמין!

ברונו גרונינג אמר פעם כשהאצבע המורה שלו מורמת:

"תמיד האמינו!"

והוא תמיד הדגיש:

"יש רבות שלא ניתן להסביר, אך אין דבר שאינו יכול לקרות."

בידינו בני-האדם, האחריות על הטבע. הבה נפסיק להרעיל אותו! הבה נעשה את המהפך ונתחיל להאמין בהחלמת הסביבה הטבעית שלנו! אם נעשה זאת, אז הניסים שכבר הוכחו פעמים רבות ברמה המיקרו-קוסמית, יקרו גם ברמה הקוסמית! הבה נאמין תמיד בטוב ולא עוד ברע! ברונו גרונינג אמר:

"טוב מתמשך, מתגבר על הרוע."

"בכל מקום בו מופיע הכוח הטוב המוחלט, האלוהי, שם נעלם הרוע."

האדמה היא אימנו

הבה נזכור, שאנו חבים את מזוננו ואת כל מה שמאפשר את חיינו על פני האדמה, לא למדע, אלא לטבע. לכן ברונו גרונינג אמר:

"אנו בני-האדם פשוט תלויים בטבע. איננו יכולים לנתק עצמנו ממנו, כפי שרבים טוענים: 'התרחקו מהטבע, היו מתורבתים!' הפכנו למתורבתים והאדם הטבעי הטהור, נדחק קמעה הצידה. אך אנו

תלויים בטבע. איננו יכולים להתקיים ללא מה שאלוהים הביא לצמיחתו עבורנו."

אני יודע שישנם אנשים ששמרו על גישה הפוכה, אשר נשאר, מן הסתם באופן טבעי לבדם, באומרם חזור ואמור: 'מה איכפת לי מהטוב; מה איכפת לי מאלוהים; העיקר שיהיה לי רכוש', אך אז אנשים המאמינים לכל דבר, שעדיין חשים עצמם כילדי אלוהים, יאמרו: " אם כך, כבר אין לכם זכות קיום. מה אתם עושים כאן? אתם ממשיכים ליהנות מהטוב, מהאלוהי; אתם נושמים את האוויר; אתם מרשים לעצמכם ליהנות מאור השמש; אתם הולכים על אדמת אלוהים; אתם לובשים בגדים; ואתם אוכלים ושותים במטרה לחיות." "

אנחנו זוכרים את נאום צ'יף סיאטל, מנהיג האינדיאנים הדוואמים, ב-1855, בו הוא ענה על הצעתו של הנשיא האמריקאי לקנות את אדמתם של בני עמו:

"אם אנחנו נמכור לכם את אדמתנו, עליכם לזכור וללמד את ילדיכם: הנהרות הם אחינו, ואחיכם, ועליכם להיות אדיבים לנהרות, בדיוק כפי שאתם אדיבים לכל אח אחר. (...)

הוא (האדם הלבן) מתייחס לאימו, האדמה, ולאחיו, השמים, כדברים שניתן לקנות ולבזוז, למכור כמו כבשים או פנינים נוצצות. רעבוננו יבלע את האדמה, לא ישאיר דבר מלבד מדבר. (...)

למדו את ילדיכם מה שאנחנו מלמדים את ילדינו: האדמה היא אימנו. מה שתוקף את האדמה, תוקף גם את בני האדמה. כאשר אנשים יורקים על האדמה, הם יורקים על עצמם. כי אנחנו יודעים שהאדמה אינה שייכת לאדם, האדם שייך לאדמה. אנחנו יודעים זאת. הכול קשור יחדיו כמו הדם המאחד משפחה. הכול קשור. מה שתוקף את האדמה גם תוקף את בני האדמה. האדם לא ברא את אריג החיים, הוא רק חוט בתוכו. מה שתעשו לאריג, תעשו לעצמכם. (...)

האדם הלבן, שהוא בעל כוח באופן זמני, כבר חושב שהוא אלוהים, לו שייכת האדמה. איך יכולה אימו של האדם להיות קניינו? (...)

אפילו האיש הלבן, שאלוהיו משוטט ומדבר איתו כחבר לחבר, אינו יכול להתחמק מגורלנו המשותף. אולי אנחנו בכל זאת אחים. נראה.

דבר אחד אנחנו יודעים, שהאדם הלבן אולי יגלה יום אחד: אלוהינו הוא אותו אלוהים. אולי אתם חושבים שאלוהים שייך לכם, בדיוק כפי שאתם שואפים שאדמתנו תהיה קניינכם, אך אין זה כך. הוא אלוהי האדם, הלבן והאדום כאחד. אדמה זו היא בעלת ערך עבור אלוהים, ולהזיק לאדמה, פירושו לבוז לבורא.

גם האדם הלבן יימוג, אולי אפילו לפני כל השבטים האחרים. אם תמשיכו לזהם את מיטתכם, לילה אחד תחנקו בפסולת של עצמכם. (...)

כאשר האדם האדום האחרון יעלם מעל פני האדמה, וזכרו לא יהיה יותר מצל ענן על הערבה, רוח אבותיי עדיין תחיה בגדות אלה וביערות אלה, כי הם אהבו את האדמה כפי שהוולד אוהב את פעימות לב אימו. אם נמכור לכם את אדמתנו, אהבו אותה כפי שאנחנו אוהבים אותה; דאגו לה כפי שאנחנו דואגים לה; שימרו על זכר האדמה כפי שקיבלתם אותה. ושימרו עליה עבור ילדיכם בכל כוחכם, בכל נפשכם ובכל לבכם, ואהבו אותה כפי שאלוהים אוהב את כולנו. כי אנחנו יודעים דבר אחד, אלוהינו הוא אותו אלוהים. אדמה זו היא קדושה עבורו. אפילו האדם הלבן אינו יכול להתחמק מגורלנו המשותף. אולי בכל זאת אנחנו אחים. נראה."

הטבע הוא אלוהים

אלוהים ברא את כדור הארץ כגן עדן. האדם הורשה ליהנות מכל הדרו. הוא חי בהרמוניה ובאחדות הגדולה ביותר עם הבורא והכיר ביפי הטבע את הצורה הנעלה ביותר של יצירת אלוהים.

אך כאשר האדם הפר את חוקי האל, ההרמוניה בין אלוהים והטבע הגיעה אל קיצה.

האדם גורש מגן עדן וכבר לא ראה את עצמו כחלק מהטבע, אלא החל לראות עצמו כנפרד ממנו: האנשים מצד אחד, הטבע מהצד השני.

אבד הקשר עם הטבע. אבד הקשר עם אלוהים. האדם הרחיק עצמו ממקור חייו, עקר את שורשיו מאימא אדמה, והחל לנבול. השתלטו עליו המחלה, האומללות והסבל.

אך גם הטבע ניזוק בעקבות הניתוק. איך המכלול יכול לחיות בבריאות, אם חלק חשוב בו חסר? מצד שני, איך יכול החלק לנהל קיום בריא כאשר הוא מנתק עצמו מהמכלול?

האדמה קדושה. אלוהים ברא אותה כגן עדן. האדם הושם על האדמה כבן אלוהים כדי לשלוט בה, בשם אלוהים. הוא אחראי לטבע ולשימורו; עליו להגן עליו, לא להורסו. ברוננו גרונינג רוצה להדריך את האדם למלא תפקיד זה שוב באהבה ובהרמוניה עם אלוהים, ובסופו של דבר להגיע להכרה הנעלה שברוננו גרונינג הביע במונחים פשוטים:

"הטבע הוא אלוהים!"

פרק 11: מקור כל הרוע

אם ברצונכם להבין את הרקע הרוחני לפועלו של גרונינג, עליכם להבין מדוע המצב כה נורא בתקופה העכשווית. תלמדו שהנסיבות המצערות הללו מקורן באגואיזם וחוסר התחשבות, ובקרוב תראו כיצד יכול היה ברונו לשנות זאת.

נגד חומריות

כבר ב-1950 קורט טרמפלר כתב בספרו "המהפך הגדול":

"לא היה אירוע ב-1949 בגרמניה, שמשך כל כך הרבה תשומת לב ורגשי סימפטיה חזקים, כפי שמשך מהלך האירועים שהתרחשו סביב ברונו גרונינג. זוהי כנראה הסיבה העמוקה יותר, העומדת מאחורי חילוקי הדעות הנוקבים בקשר לאיש זה ולהחלטות שחולל: זה המתמכר למחשבה חומרית עד כדי כך, שהוא מאמין רק במה שביכולתו לגעת בו בשתי ידיו, או למדוד ולהוכיח במכשירים, יעמוד בפני הבלתי ניתן לחקירה, המאפיין את פועלו של ברונו גרונינג, ללא יכולת להבין ולעיתים קרובות בחוסר סובלנות. אך מי שיש בו עדיין כבוד והוקרה לבלתי ניתן להסבר ולאֵלוהי, ואינו רק משתמש בהיגיון פשוט, העומד מאחורי החלטותיו בחיים, ינסה לגלות במודע, אם כוח הריפוי של גרונינג מגיע ממשאבים פנימיים מעבר להסבר מדעי-היגיוני. בנוסף לכך, הוא יהיה מוכן לקבל תופעה אותה הוא בחן במדויק, ויאמין בה, למרות שאינו מוצא הסבר מתוך ניסיון חייו.

לא חשוב מה היו הממצאים האחרונים בקשר אליו ולעבודתו, תגלית תופעת ברונו גרונינג ופועלו, מצביעה על חלוקה בין אלה המוכנים לקבל את ההוכחות, גם כאשר הן אינן ניתנות להסבר, ואלה המסרבים להאמין במה שפשוט אינם יכולים להבין.

בעולם כיום נפוצה ההערכה, שתקופתנו החומרית סופה להביא להרס עצמי. כאן, שוב, חלוקות הדעות. ישנם אלו הצועדים לקראת אסון באומללות קודרת, או, אם הם בליגה של החזקים, מקווים

לשרוד בזכות מוסריות אכזרית מסויימת, ואלה שבתוך התוהו ובוהו הגדול, מאמינים בשחר עידן רוחני חדש, שיוביל לחיי סדר נעלים, המתאפיינ בהרמוניה מאוזנת ושיתוף פעולה בין אנשים. שאלות אלה נשאלות בכל רחבי העולם, וכיון שצידוק חייהם תלוי בתשובה, לא רק עיני החולים הנזקקים מופנות לגרונינג. גם הבריאים שואלים, אם הריפויים הבלתי ניתנים להסבר שלו, מרמזים על כך, שניתן לצפות לנקודת מפנה. כן, עבור חולים רבים, השאלה האחרונה חשובה יותר מאשר החלמתם."

המשבר בתקופתנו

למרות השגשוג האדיר, מחקר מדעי מוגזם והישגים טכנולוגיים אדירים, הגזע האנושי נמצא במשבר עמוק. הגידול הכלכלי של המדינות המתועשות, אינו יכול להמשיך לנצח. הפער בין הצפון והדרום הינו בעל מימדים מדאיגים. נראה שההרגלים הופכים לאכזריים. אלימות ומין לא רק שולטים בתוכניות התקשורת, אלא גם בחיי אנשים רבים. פחד ודיכאון - שכיחים.

תגליות מדעיות מנוצלות לרעה, למטרות חימוש ועשיית רווחים. האמרה היא: לא להקל על מצוקת הכלל, אלא למלא את כיסי המיעוט. כאן ישנו העושר מחד ורעב מאידך.

הסביבה הופכת למנוצלת לרעה; האוויר, המים והאדמה הופכים למזוהמים. האיזון בטבע נהרס. הטבע נמצא על סף קריסה. יערות מתים, החור באוזון ושינויי האקלים מצביעים על ההרס העצום הרובץ בפתחנו.

האנושות הורסת את בסיס החיים שלה ואף אינה מבחינה בכך. עדיין מוזרמים רעלים לאגמים ולנהרות; הגזים מהמפלט שברכבים, מזהמים את האוויר. ממשיך הפינוי הקיצוני של אזורי יער נרחבים, ותעשיית האריזה מייצרת אשפה יותר מאי פעם. ניצול הטבע למטרות רווח ורדיפת בצע מראה לנו למה חשופה האוכלוסייה העולמית. הקידמה אינה בונה, אלא הרסנית.

ברונו גרונינג העיר בנוגע לכך:

"אלוהים הוא אבינו שבשמים, בורא כדור הארץ שלנו. הוא ציווה על האנושות ואמר:

'פרו ורבו!'

הוא ברא את האדמה כגן עדן והפקיד את האנושות לטפל בה.

אך מה עושה האדם? – הורס! ומדוע? כי הוא שבוי בידי השטן."

זה היה בטרברהוף שברוזנהיים, כשהוא נתן את ההסבר למשבר זה בו אנו שרויים:

"לפני מאות שנים עזבה האנושות את דרך הטבע, איבדה את האמונה באלוהים. כל אחד האמין שהוא מסוגל לעמוד בכוחות עצמו: 'עכשיו, בהיותנו כאן על פני האדמה, אנו יכולים ליצור את מצבנו בכוחות עצמנו בהתאם לרצוננו וביכולתנו לתחזק את עצמנו,' נהייתה זו האמונה הרווחת. אך ברצוני שתדעו, כי איש לא יקבל עזרה מכל מקור מלבד אלוהים. זה המאמין כי ביכולתו להסתדר ללא הטבע אותו ברא אלוהים ביופי כה רב עבורנו, ילך לאן שירצה. האדם האמין שיוכל להתנשא מעל כל, שניתן להבדיל בינו לבין האחרים בכך שיפנה עורף לטבע ויטפס בסולם התרבותי. בכך טמון החטא הבסיסי, שם נמצא המענה לכל החסר של האנושות: בטבע. חיזרו ופנו לטבע, כלפי אלוהינו, חיזרו להאמין בטוב שבאנושות!"

רוח התקופה

להלן כל המאפייני את החברה המודרנית ומראה בדיוק עד כמה עמוק התהום שנפער בין אלוהים והאנושות:

- חולי מענה אנשים בכל הגילאים, המקצועות ורמות ההכנסה. מגיפות חדשות מופיעות השכם וערב. הרפואה המודרנית חסרת אונים. בתי-החולים ומרפאות הרופאים מלאים עד מעל למכסה. בקושי נותרו אנשים בריאים. למרות שמוציאים מיליארדי

דולרים, בקושי ניתן לראות שיפור. תרופות חדשות מופיעות דרך קבע בשוק, אך מספר האנשים הנגועים במחלות, אינו קטן.

- למרות העושר והשפע, הדיכאון הכללי גדל. מספר ההתאבדויות גדל. אנשים רבים מתקשים להתמודד עם חייהם. מתח, קדחתנות ולחץ לבצע, הלך מחשבה של אדם לאדם זאב, פחד מאבטלה, וההצעות המוגזמות של פעילויות לשעות הפנאי, הם מן ההיבטים של החיים המודרניים, ההורסים את האנשים.

- ניוון מדאיג של המוסריות רווח בתפיסת האנושות. הסטייה המוסרית מתרחבת. נראה שהכול מותר. מושגים כמוסר ואתיקה נחשבים למיושנים. החיים עצמם שוללים את כל העקרונות הדתיים והמוסריים. רוב האנשים חיים בהתאם למוטו אחד בלבד: סקס – כן, ילדים – לא ! הפלה הפכה לסוג של אמצעי מניעה מאוחר. אין כבר זכר ליראת כבוד כלפי החיים. "יש בידינו את כל האפשרויות הללו, הבה נשתמש בהן. הבה נהנה מהחיים, מבלי שיהיה לנו צורך לשלם את החשבון בסוף."

- גדל גם מספר מקרי המוות הקשורים בסמים. עוד ועוד אנשים בורחים לחיי התמכרות. הרשויות רוצות להפוך את הסמים הכבדים לחוקיים, מתוך חוסר אונים. סם האלכוהול כבר מזמן התקבל כחלק מחיי היומיום. ניתן למצוא מכורים בכל שכבות החברה.

- התנהגות אלימה הינה בעליה, בשל האדרת האלימות בתקשורת. 'רמבו' ו'הטרמינטור' הפכו לגיבורי הצעירים של היום. טעם המלחמות וההרג אפילו ניתן לילדים דרך משחקי המחשב וצעצועי המלחמה.

- המלחמה, כפי שהייתה בעבר, היא כלי לגיטימי בידי הפוליטיקה. אפילו מדינאים הנחשבים כמדינאים שוחרי שלום, אחזו בחרב ושלחו אנשים למוות עקב אינטרסים אישיים. סכומי עתק מוצאים מידי שנה על נשק ומלחמות. רצח הפך לעסק.

- חוקרים מדעיים הידרדרו לדרך המשאירה את האזרח הממוצע באי ביטחון גדל והולך. מילים כ'אנרגיה גרעינית' ו'מניפולציה גנטית' ממלאים את האדם בפחד.
- מיליוני בעלי-חיים נרצחים במעבדות מחקר למטרות רפואיות, קוסמטיות וצבאיות. משתמשים ב'טוב האנושי' כמסווה לפעילויות מחקר סוטות.

כוח הממון

אנשים יצרו מערכת חברתית בה הכסף הוא הכול והאדם היחיד הוא שום דבר. אדם שיש לו ממון, יכול לקנות את כל אשר נפשו תחפוץ. מי שאין לו ממון, מכל סיבה שהיא, מאבד את זכותו לקיום. כך נאלצים כולם להקדיש את מירב זמנם פעילותם העיקרית לעשיית ממון. אם הם לא יעשו זאת, הם ינושלו על-ידי המערכת הקיימת או, במקרה הגרוע ביותר, אפילו יאבדו את חייהם. כאן בגרמניה, יש לנו רשת חברתית לרכך נפילת אנשים כאלה, אך זוהי תופעה יוצאת דופן בעולם.

כמעט כל הניהול הכושל שלנו הוא כתוצאה מכוח הממון ותאוות הבצע הנסתרת של אנשים חומרניים:

- היערות בדרום אמריקה נכרתים ללא צורך, מחוזות שלמים הופכים לשממה, הפלנטה מנוצלת לרעה, בשל קומץ אנשים, הרוצים להגדיל את רווחיהם. המוני עובדים מוכרחים ליטול חלק בפשע זה, במטרה להתקיים במערכת זו של ממון.
- אוויר, מים ואדמה מזדהמים למרות שאנחנו מסוגלים ליותר. הטבע נהרס באופן סיסטמטי. התאוה לממון כל כך אינטנסיבית אצל אנשים מסוימים, שהם לא יאפשרו למשהו אחר להסיתם מדרכם. למרות התגליות המדעיות אובדים היערות, גדל החור באוזון וכו', לא נעשה דבר כדי לעצור את ההרס, לא מצד הפוליטיקאים, ולא מצד מוסדות הדת או התעשייה. הזמן מבוזבז במשא ומתן הנמשך שנים.

- אנשים מסוימים עסוקים בסחר סמים חסר מצפון, ולא רק מובילים את לקוחותיהם להתמכרות והרס כלכלי, אלא בסופו של דבר אפילו למוות. מדוע? עקב תאוות בצע.

- כדי להשיג כסף, אנשים רבים מוכנים לגנוב, לבגוד ולרצוח. ברגע שתאוות בצע הכסף השתלטה על האדם, דבר לא יעצור בעדו. התאוה לעושר רב יותר ויותר מתגברת על כל נקיפות מצפון שאולי היו לו.

- הממון אפילו שולט בתחומים, בהם העזרה לזולת אמורה להיות בראש מעיינינו. למשל, מערכת הבריאות הציבורית מציעה כל כך הרבה משרות, שיהיה אסון אם כל החולים יחלימו. כך שאין ענפי התעשייה הקשורים בנושא, יכולים להרשות לעצמם לרפא את החולים, אלא רק למכור את תוצרתם. באמתלה של רצון להטיב, נעשים חישובים קרים על חשבון הצרכים והסבל של האנשים. ניסויים על בעלי-חיים הם רק מסווה, ומתבצעים במטרה למצוא מוצרים חדשים אותם ניתן להכניס לשוק.

- גם חברות ליצור נשק אינן מבקשות להבטיח את החופש שלנו, אלא רק רוצות למכור את תוצרתן ההרסנית. הן אינן מעוניינות שהשוק יהיה רווי; הן מחפשות בהתמדה משאבים חדשים, בהם ניתן להשתמש. זהו עיוות כלכלת השוק!

הממון שולט בעולם. זה אומר הכול. בקושי ניתן לשלוט בהשלכות ההרסניות של כוח הממון. האדם הפך לנאמן מערכת זו ונכנע לה בעיוורון; בין אם הדבר מופיע בצורת מונרכיה, דיקטטורה, דמוקרטיה או קומוניזם.

עם התיעוש החלה התפתחות שהובילה את המערכת לשיאה. נראה כי אין מנוס. לשכל לא נראית אלטרנטיבה אמיתית אפשרית, למערכת הפועלת באופן הנראה כה מושלם, אך במציאות הינו כה הרסני. כל צורות השלטון, השונות מהעבר הגיעו לאותה תוצאה: קומץ אנשים המחזיקים במניות ההון ולכן מחזיקים בכוח בידיהם, במטרה לשלוט בהבטחות, בעושר ("ישחקו הנערים לפני") או בהפיכתו לצייתן. מה

ניתן לעשות? האם קיים פתרון אפשרי לכל זאת? או האם עלינו להיכנע למערכת הקיימת והשלכותיה ההרסניות?

רק אלוהים יכול לעזור

ברונו גרונינג תמיד ציין, שהאדם תלוי באלוהים ובעזרתו:

"מה שנוצר ונהרס בידי האדם, יכול להיבנות מחדש רק בידי האדם בעזרתו של אלוהים (הכוח השמימי של אלוהים). אך מה שנברא על-ידי אלוהים ונהרס בידי האדם, יכול להיבנות מחדש רק בידי אלוהים. (מכאן האמונה השמימית האמיתית: "המהפך")"

הממון לא הופך הכל לאפשרי. האדם אינו יכול להציל את הטבע הנתון בסכנה. ההרס מתגבר. המכור לסמים בקושי יכול לנתק עצמו מהתלות עצמה. והאדם החולה במחלה שאינה ניתנת לריפוי, אינו יכול לקנות את בריאותו עם כל ההון שבעולם.

ברונו גרונינג אמר שרק אלוהים יכול לעזור. בנוגע לריפוי, אין ספק בדבר, כי לכך יש הוכחות. אך מה בנוגע לתחומים אחרים? האם אלוהים יכול לעזור גם לגביהם?

כדי להבין את המימדים האמיתיים של פועלו של ברונו גרונינג, יש לבחון בפרוטרוט את תופעת גרונינג ולשאול מדוע נלחמו בנחישות כה רבה באיש זה.

אינו כפוף לכסף

ברונו גרונינג לא נכנע לכוח הממון. הוא לא ביקש כסף עבור ריפוייו. בכך הוא פגע בעקרונות המערכת הקיימת. הוא היווה סכנה רק מעצם סרובו לקבל כסף כשכר וסרובו למכור בריאות כמצרך. הוא איים על חוסנה של המערכת כולה.

אם הוא היה מרשה לעצמו להתקפל, ענף שלם בכלכלה היה נעלם כליל. מערך הביטוח הרפואי, בתי-חולים, מרפאות, מחקר רפואי, תעשיית התרופות, ציוד רפואי חדשני, וכו'; הכול היה הופך למיותר.

אם אנשים היו מתייחסים לאתגר של ברונו גרונינג ברצינות, לשנות את חייהם ולהחליף את דרך החשיבה השולטת בצדקה; אזי היה מנוטרל כוחו של הכסף.

סכנות אלה זוהו על-ידי הכוחות הקיימים, והם נאבקו נגד זאת. ברונו גרונינג נרדף והוטרד במשך תשע שנים. כל מה שניתן, נעשה כדי להרוס איש זה, להפסיק את פועלו. מערכת הרפואה, הדת והמשפט, העיתונות: כל הכוחות הופעלו כדי להסיטו מדרכו. היה צורך להרוס את האמון של מבקשי העזרה. הוגשו תביעות משפטיות נגדו והתייחסו אליו כפושע, צחקו לו והשמיצו אותו.

מצד שני, הוצעו לו סכומי כסף אדירים עבור ריפוייו. לא מעט אנשים עשירים הניחו על השולחן סכומי כסף בני חמש ספרות, אך גרונינג התעלם מהם לחלוטין. הוא הפנה להם את גבו. הוא לא התפתה להרוויח כסף בגין כישרונו. הוא האמין במילים "אתה מקבל בחינם, ולכן אתה נותן בחינם!" והוא עמד איתן בכך עד סוף ימיו:

"אינכם יכולים לקנות בריאות; זוהי מתנת אלוהים!"

ניתן היה לקרוא בעיתון "Die Umkehr" במהדורה הראשונה של 1950, למשל: "גרונינג יכול היה להפוך להיות האדם העשיר ביותר עלי אדמות, אם ניתן היה לקנות ממנו בריאות. סביר להניח שאיש לא היה נפגע, כי באותם ימים הדבר היה די נורמאלי. הוא אינו לוקח כל כסף, אך בתמורה, הוא מצפה לשינוי פנימי ושינוי אמיתי בחייהם של החולים המגיעים אליו. כאן הוא מרחיק לכת ביחס לדרך בה רעיו בני-האדם מעריכים אותו. הדבר חשוב בעיניהם, כי הם אינם מבינים שיכול להיות אדם במאה ה-20, שיתעלם לחלוטין מכסף.

אהבה מכריעה אגואיזם

כל המערכת המושתתת על תאוות בצע לעושר, מבוססת על אגואיזם. זהו התנאי, המוקדם הנדרש כדי לשרוד בחברה של אדם לאדם זאב. אדם שאינו חושב על עצמו תחילה, ועל התועלת האישית שלו, לא יגיע רחוק. כל הדרכים פתוחות בפני אנשים חסרי הלב והאנוכיים ביותר. אלו הרוצים להגיע לפסגה, צריכים להיות מסוגלים לדרוך על גופות בדרכם.

אך צדקה, כפי שברונו גרונינג התייחס אליה, היא ההיפך הגמור. הופעתה אינה תוקפת את המערכת עצמה, אלא את שורשיה. אם הצדקה תשתלט על הנפש ותדכא את האגו, מערכת הכסף תגווע מהמקור. איש כבר לא ינצל את רעהו, או יפיק תועלת או יקדם את הקריירה שלו על חשבון הזולת. תפיסת העולם התחרותית ותאוות הבצע לעושר יעלמו.

וכאן היתה טמונה הסכנה הגדולה ביותר ב'תופעת ברונו גרונינג', שאימה על המערכת הקיימת. למרות שהוא לא היה מהפכן, לא הביע את דעתו בנוגע לנושאים מדיניים או כלכליים; למעשה הוא נשא את המפתח לקריסת המערכת כולה, עם כל ההשלכות ההרסניות שלה. הוא עשה רק דבר אחד: הוא אהב; אהב את רעהו כמותו, אך גם את אויביו. הוא עשה הכול כדי לעזור לנזקקים ולמחפשי העזרה. הוא דבק באהבה זו לכל אורך ניסיונותיו הקשים, ולא הרפה ממנה. אפילו עד יומו האחרון, בחייו הוא אהב וסלח ליריביו. "אני אוהב את אויבי. הרוע קלוע ברשתו שלו."

עקב העובדה שברונו גרונינג נשא אהבה בתוככי נפשו, עד נשימתו האחרונה ומעולם לא נתן סיכוי למחשבות שנאה, כיום יכול כל אדם לקבל עזרה והחלמה בכוחות עצמו. כל אחד יכול לשכנע עצמו בעזרת ה-Heilstrom, הוא לא רק יזכה בבריאות טובה, אלא גם באהבת אלוהים, רעיו בני-האדם, וכל היצורים החיים. הלב האגואיסטי הקשה, יתרכך. לפתע אויבים יהפכו לחברים, ואנשים הנמצאים בריב, ישלימו.

כל החווה שינוי זה, ימשיך בכוחות עצמו על סמך חוויה זו ויחזור לסדר האלוהי, לא בעזרת הבנה רציונלית, אלא דרך רגש האהבה הנבנה בתוכו. האוהב את רעהו, אינו יכול לגנוב ממנו, לפגוע בו, לנצל אותו, או להורגו. זה האוהב את החיים, אינו יכול להרוס את הטבע, לעקור את היער משורשו, לזהם נהרות ואוקיינוסים, ולהטריד בעלי-חיים. הוא אינו יכול להביא עצמו להרוס את מה שהוא אוהב.

לא כל האנשים שהתנגדו לברונו גרונינג באותם הימים, ידעו מה הם עשו ונגד מי הם נלחמו. אך אותם אנשים בעלי הכוח, שרובם נשארו ברקע (ברונו גרונינג פעם דיבר על "הקליקה"), ידעו במדויק מה הם עשו. הם היו מוכנים לעשות הכול במאבקם נגד גרונינג. ניסיונות התנכלות תוכננו נגדו והוצאו לפועל, השירות החשאי רצה לרכוש את לבו, וכו'. אך הם לא הצליחו להוציא את "גרונינג הקטן" מהמרוץ. למרות שנראה היה כאילו תוכניות אויביו צלחו לאחר מותו, האמת תנצח. השם גרונינג נשכח במשך למעלה משלושים שנה, אך מאז 1989 צץ שוב ועלה בתקשורת. תופעה זו הולכת ומתרחבת, העניין גובר. עוד ועוד אנשים משתמשים בשיטתו וקולטים את ה-Heilstrom. כיום קורים דברים שהם מעבר לכל דמיון, בדיוק כפי שקרו לפני ארבעים שנה, והאגו יצטרך לסגת במוקדם או במאוחר ולפנות את מקומו לאהבה. ברונו גרונינג:

"אין לעצור זאת. החלמות יתרחשו בכל העולם!"

פרק 12: נביאי השקר

רבים הם האנשים המהססים בעמדם מול תופעה כמו גרונינג. לא פעם, הם מוזהרים מפני נביאי השקר.

האם ייתכן כי ברוננו גרונינג לא היה אלא אחד ממשיחי שקר אלה? האם הריפויים שלו היו האותות והמופתים בהם דובר? כדי לברר שאלות אלו, יש לבדוק את העובדות, שהרי כתוב: "על-פי פירותיהם תכירום. האם תאספו ענבים מקוצים או תאנים מזרזרים? כך מניב כל עץ טוב פירות טובים, העץ הרע פירות גרועים. עץ טוב אינו יכול להניב פירות גרועים ועץ גרוע אינו יכול להניב פירות טובים."

כיצד נראו מעשי ברוננו גרונינג? האם עשה רע? האם לא התייחס תמיד לאל הרחמים, עזר לסובלים וריפא את החולים? האם יתכן שההחלמות שקיומן אושר על-ידי רופאים, היו פירות טובים של עץ גרוע? האם יש להכיר מתוך פעולות אלו את נביא השקר? ברוננו גרונינג אמר:

"על-פי מעשי תכירו אותי, כלומר על-פי כל מה שאני עושה. הרי אני עושה אלא את המוטל עליי, וכך תוכלו להכיר, שאכן אני פועל תחת ההדרכה האלוהית".

בהמשך נראה, היכן ניתן למצוא את נביאי השקר. גם בהם ניתן להבחין על-פי פעולותיהם, לא על פי דבריהם. הם נמצאים בכל תחומי החיים ומעמידים פנים כי הם משרתים את טובת האנשים. ברצוני להתייחס בפירוט רב יותר לשלושה תחומים, המייצגים את הכלל:

א. רפואה ויצרני התרופות: מטיבי האנושות או השוט שלה?

הרפואה טוענת שהיא פועלת לריפוי האנשים. אולם, אם משווים את המיליארדים הנדרשים כהוצאות על בריאות, ביחס למספר ההולך וגדל של חולים ומחלות, יש מקום לשאול, האם הדרך בה צועדת הרפואה, מוכיחה את עצמה ומצדיקה את הדרישה.

הרופא: מסייע או גורף רווחים?

זה מתחיל כבר בעת בחירת המקצוע. האם מטרתם של אלה הפונים ללימוד המקצוע, היא אכן לעזור לחולים? האם אין ההכנסה הגבוהה מהמוצע במקצוע זה, או אפילו העוצמה שבמעמדו של הרופא מול החולה, הם הקורצים יותר לרופא?

באמצעות לימודים בצורה עיונית טהורה, הרופאים המיועדים מקבלים הכשרה בלעדית בטיפול באיברים חולים, אך לא בהתייחסות לאדם. בעלי הסיכוי הגבוה ביותר להיעשות רופאים, אינם אלה המתאימים יותר בתכונותיהם האנושיות, אלא בעלי היכולות העיוניות הטובות ביותר. ולא בהכרח ביחס ישיר למידת העניין, או חוסר העניין שלהם, בחולים. עליהם רק להיות בעלי ידע מקצועי.

כמו כן, עלינו לשאול את עצמנו, מיהם "בעלי השררה" במערכת הרפואה. האם בסופו של דבר, הרופאים אינם אלא מפיצים של הקונצרנים של יצרני התרופות? לכל מחלה יש תרופות שונות והרופאים מוצפים בפניות בכתב, שבהן כל יצרן מהלל את תכשיריו. האנס רוש כותב בספרו "Die Pharma-Story – Der grosse Schwindel" ("סיפור יצרני התרופות - השקר הגדול"):

"ללא מספר גדול של תרופות סינטטיות חדשות לבקרים, הנושאות שמות קסומים ומסתוריים, שבהם יכולים הרופאים למצוא מפלט, רוב הרופאים בימינו, לא היו יודעים כיצד לפעול במסגרת מקצועם. עם זאת, הכשרתם האוניברסיטאית בפרמקולוגיה, היתה מוגבלת מאד,

שכן, גם מוריהם אינם מסוגלים לעמוד בקצב ולהעריך את זרם התרופות המציף את השוק - זרם שנועד להחליף תרופות אחרות, שכבר לא ניתן לטשטש את חוסר היעילות או מידת הנזק שבהן.

רק עם עוזבם את האוניברסיטה וכשהם מתחילים בקשר הבלתי אמצעי עם הפציניטים שלהם, מתחילים הרופאים הצעירים ללמוד את מקצועם הלכה למעשה. הכשרתם הפרמקולוגית מתחילה למעשה רק בנקודה זו והיא תימשך כל זמן היותם במקצוע. ההכשרה מבוססת על עלונים של יצרני התרופות ובביקורים תמידיים של סוכניהם המסחריים, המעניקים לרופאים עפרונות מוזהבים או הזמנות לצייד ברווזים - כמובן בתוספת תיקים מלאים בתכשירים "חדשים" והמלצה לנסותם על החולים ולדווח על התוצאות.

תעשיית התרופות, ככל ענף תעשייתי, מכוונת להעלאת רווחיותה. הקונצרנים אינם מעוניינים לאבד את לקוחותיהם - אנשים חולים - אלא למכור את תוצרתם. מספר גבוה של חולים ומחלות, חייב איפוא, להיות האינטרס של יצרנים אלה. לפיכך, אין להתפלא, שמלבד תופעות לוואי שלא תאמנה, המתקבלות בהבנה מצד כולם, הן גורמות גם לתוצאות מזיקות לבריאות (ועל כן מצויין על אריזת כל תכשיר רפואי: "לגבי סיכונים ותופעות לוואי, קראו בעלון המצורף ושאלו את הרופא או הרוקח שלכם"). האנס רוש: "הרשימה הבאה של דוגמאות, רחוקה מלהיות ממצה ואינה אלא חלק קטן מרשימה ארוכה, הגדלה בהתמדה, של תופעות תוצאתיות.

תוצאות השימוש בתרופות

אלף וחמש מאות אנשים אושפזו ב-1971, בעקבות שימוש בתכשיר ה'בטוח' פרצטמול. כרגיל, חלק גדול מהם סבל מנזקים מהטיפול בבית-החולים.

בערך באותו זמן בארה"ב, גרם הטיפול באורבי לקס למחלות כליות עם תוצאות של מקרי מוות, 29 מיליגרם גרמו לגלוקומה

אפורה, מטהקוולון הביא להפרעות נפשיות קשות, שהובילו לפחות ל-366 מקרי מוות, מהריגה ועד להתאבדות.

התלידומיד הגרמני (קונטרגן), שגרם לעיוותים ב-10,000 ילדים לפחות, היה רק הראשון ברשימה הולכת וגדלה של טרטוגנים, כלומר, של תרופות שהעלו באופן דרמטי את העיוותים בילדים ופגמי הלידה, וזאת לאחר שנקבעה חובת ניסויים בבעלי-חיים, כדי להבטיח לכאורה, מניעת הישנות אסונות כאלה.

ב-1972, מצא ד"ר פאול ד. סטולי מבית-החולים ג'והן הופקינס (ארה"ב), שהספרי איזופרוטרנול תוצרת בריטניה, אשם במגיפה המסתורית, שבשנות השישים הרגה לא פחות מ-3,500 חולי אסטמה ברחבי העולם.

זמן קצר אחר-כך, נתגלה, שסטילבוסטרול גורם לסרטן בנשים צעירות.

בסתיו 1975, החרימו שלטונות הבריאות האיטלקיים את התרופה האנטי-אלרגית טרילרגן משום שגרמה להפטיטיס וירלי (דלקת כבד), אשר אינה אלא אותה מחלה שחוקרי בעלי-החיים, הבטיחו שנים קודם לכן, שהיא מוגרה אחת ולתמיד, ושבינתיים מתפשטת בהתמדה.

באביב 1976, מעבדות סלבוקסיל של הקונצרן השוויצרי סנדוז, משכו מהשוק את התרופה פלמניל, שאמורה היתה להינתן לסובלים ממחלות ראומטיות ושתוצאתה המוכחת היחידה היתה, לגרום לעיתים להתעלפות; ודאי אמצעי זמני, לפחות, לשיכוך כאבים.

מספר חודשים אחר-כך, הודיע ענק הכימיה הבריטי ICI, שהחל לשלם דמי נזיקין לקורבנות התרופה שלו לחיזוק הלב, ארלדין (או לשאריהם). עם זאת, נשמעה הטענה כי התרופה שוחררה לשוק, לאחר שבע שנות "ניסויי מעבדה אינטנסיביים", כמובן על בעלי-חיים, שהנפיקו לתרופה המרעילה תעודת בריאות ללא דופי. משתמשים מרובים ניזוקו קשות בעיניים ובדרכי העיכול, ורבים נפטרו.

בקיץ 1977, משכה החברה הרב-לאומית השוויצרית ציבה-גייגי, את הפנפורמין שלה מהשוק האמריקני, שאותו "הלבישו" מזה 18

שנה לחולי סכרת. וזאת, משום שלא ניתן היה להסתיר את העובדה, שתופעות הלוואי שלה, גרמו למותם של כ-1,000 אנשים בשנה. עם זאת, לאחר שהעיתונות פרסמה זאת, הורשו יצרני התרופות המערב גרמניים, מתוך גישה סובלנית של שלטונות הבריאות, להמשיך שנה נוספת, עד לראשון ביולי 1978, להמשיך ולמכור את מלאי תרופות הסכרת הממיתות שלהם. לאלה משתייכים דיפאר, סילובין-רטארד וסינדטיל. בבירור שנערך נמצא, כי לא בריאות העם היתה השיקול הקובע, אלא רווחי הקרטלים."

התנהלותה של תעשיית התרופות

האנס רוש חושף בספרו את התנהלותה של תעשיית התרופות. להלן מספר קטעים:

"הרמאות השיטתית של קרטל הכימיה, בהסכמה החשאית של רשויות הבריאות ותוך גרימת נזק לבני-האדם בכל העולם, גדלה מיום ליום. עם זאת, נחשפת יותר העובדה ש"התרופות החדשות" (האמת היא שמדובר לרוב בתרופות הישנות ואולם המרכיבים הזהים מורכבים בצורה אחרת ומקבלים מותגים חדשים), לא רק שאינן מסוגלות לרפא מחלות שהטבע היה מרפא, אם רק היו נותנים לו ולו סיכוי קטן בלבד, אלא שהן באופן מתמיד גורמות לסוגי סבל חדשים לחלוטין, שכלל לא היו מוכרים לפני שנים".

אין צורך בהסבר מיוחד, לנכונותם של חברות הענק ליישם את כל האמצעים החוקיים והלא חוקיים, ובלבד שלא תענשנה, כדי להגדיל את נתח השוק העולמי שלהן, שהרי זה טבעם של כל גופי הסחר הכפופים לתחרותיות. באותה מידה, ברור שחברות אלו שוכחות את יריבותן ומתאחדות, כאשר מדובר באינטרסים משותפים, או כאשר הן צופות סכנה משותפת."

בחלק השלישי של "Die Pharma-Story" ("סיפור יצרני התרופות"), בפרק "Der Schwindel mit der Gesundheit" ("הרמאות בנוגע לבריאות"), יש כותרות כגון:

"סרטן - מכרה הזהב שאינו מתרוקן - התפשטות הסרטן - אי הריפוי מתקבל בברכה? המניע המכריע: רווחים - לחיות מהסרטן - הבלתי מטופלים מאריכים לחיות - טיפול אל המוות - מאפייט הסרטן האירופאית - שוב ארנבות ניסוי אנושיות - עושק העניים".

בפרק האחרון שהוזכר נכתב בין השאר:

המדינות העניות ביותר הפכו לאזורים האטרקטיביים ביותר לעושק מצד קרטל יצרני התרופות: הוא מציף אותן בצבאות של סוכני מכירות, המוסווים כשליחי הבריאות והזוכים להכשרה מדוקדקת, והוא משחד או מטעה פקידי ממשלה ומצליח בצורה זו להיפטר במדינות אלו ממוצרים, שבשל הנזק שהם גורמים, הוצאו מזמן משווקים אחרים. (...)

במדריך הקרוי 'מימס', אותו מפרסמת תעשיית התרופות הבריטית מידי חודש, מפורטים פרטי תופעות הלוואי ואי תואמה בתרופות ידועות. בהוצאה של 'מימס' עבור אפריקה, ישנן תרופות שהוצאו מהשוק באירופה ובאמריקה, או שמופיעים מינונים גבוהים מגבול הבטיחות העליון. הרי אין סכנה שהעניים הנפגעים יתבעו את חברות הענק. (...)

תרופה אנטיביוטית משולבת (סטרפטומיצין/פניצילין) הקרויה קומביוטיק, מומלצת על-ידי חברה בריטית ועל-ידי חברה אמריקנית, עבור כל מחלה ללא יוצא מן הכלל, אפילו לטיפול בחתכים! עם זאת, היא רעילה במידה גבוהה ומהווה סכנה גדולה עבור בני-אדם הנמצאים בקבוצת סיכון למחלת השחפת. היא מיוצרת במקום על-ידי החברה האמריקנית 'פפיצר', למרות שהיא אסורה בארה"ב מזה עשר שנים! (...)

גיליון נובמבר 1979 של כתב העת האמריקני "Mother Jones" ("אמא ג'ונס"), מוקדש בעיקרו לתחרות הגורמת להורדת מחירים, במסגרת קרטל יצרני התרופות. הוא מתאר כיצד הם נפטרים ממספר רב של מוצרים כימיים, הנמכרים במחירים נמוכים ביותר לאוכלוסייה חסרת המידע בארצות הלא מפותחות, מוצרים האסורים מזה זמן רב

בארצות המייצאות, או הנמכרים ללא האזהרות המצורפות לאריות, כנדרש על-פי חוק.

לפני מספר שנים, הציג ד"ר מילטון סילברמן, מרצה לפארמקולוגיה במרכז הרפואי של אוניברסיטת סן-פרנציסקו בקליפורניה, הוכחות נחרצות, שלמרבית הצער נשאו תוצאות זעומות בלבד. הוא ושני עמיתים הישוו כיצד נעשה קידום מכירות עבור תרופות מרשם חשובות מסוימות אצל רופאים בארה"ב, ולעומת זאת, כיצד הוא נעשה אצל רופאים באמריקה הלטינית, שהינה שוק מועדף על-ידי קרטל התרופות. להלן דוגמאות מהמחקר:

האנטיביוטיקה טטרציקלין, הנמצאת בשימוש נגד מחלות מדבקות מסוימות, תוצרת מעבדות 'לדרלה' בארה"ב, נמכרת בארה"ב עם ציון סיכונים ותופעות לוואי אפשריות: הקאות, שלשול, סחרחורת, הפרעות בקיבה, פריחות בעור, נזקים לכליות, פגיעות בעובר. באמריקה המרכזית וארגנטינה הסיכונים ותופעות הלוואי: אין.

אובולן, גלולה למניעת הריון תוצרת ג.ד. סירלה: בארה"ב מצוינים הסיכונים ותופעות הלוואי הבאים: סחרחורת, נשירת שיער, הפרעות נוירוטיות, צהבת, עליית לחץ דם. בברזיל ובארגנטינה הסיכונים ותופעות הלוואי: אין.

אימיפראמין, תרופה אנטי-דיכאונית תוצרת ציבה-גייגי, הסיכונים ותופעות הלוואי המוזכרים: בארה"ב: מצבי לחץ, שבץ, מעידות, חזיונות שווא, חוסר שינה, חוסר תחושה בגפיים, הפרעות ראייה, עצירות, גירוד בעור, סחרחורת, הקאות, חוסר תיאבון, שלשול, התקפי הזעה. באמריקה המרכזית, ברזיל וארגנטינה: אין.

נתונים אלה ורבים כמותם, נלקחו ממדריך סטנדרטי לרופאים "The Physician's Desk Reference" המסכם נתוני יצרני התרופות לגבי תרופותיהם וכולל גם נתונים ברי השוואה מחו"ל.

כך ממשיך רצה העם של תעשיית התרופות של המדינות "המתקדמות" במדינות "הלא-מפותחות".

זיהום גוף האדם

ב- 12 באוגוסט 1949 נערכה הידברות בבית בכיכר וילהלם 7 בהרפורד, בין ברונו גרונינג לבין כמה נציגים של קבוצת המחקר "פארמדין מלכ"ר". נדון שיתוף פעולה בין "מסגרת ידידי ברונו גרונינג" לבין קבוצת העבודה. יושב הראש שלה, פרופ' לביוולוגיה ד"ר ברנדט, פירש, בין השאר, את הדברים הבאים במהלך ההידברות:

ברנדט: "היתה לנו כוונה לגרום לאבולוציה בעם. לא מלחמה בסימפומים חלקיים, אלא דרישה להילחם בגורם היסודי של המחלה. הסיבה: יש לנו היום התנוונות של האדמה, הצמחייה והחי ובאמצעות מוצרי המזון - התנוונות האדם. (...) כתוצאה משיטה מתמשכת של הנפקת רעלים לשם דיכוי הכאב ולשם שימורה של תעשיית התרופות הכימית - שהינה במילים עדינות בעלת חוש מסחרי מפותח והתייחסות חומרית - אבדה לחלוטין תודעת האדם לכך, שאין עולה על הטבע, וכי ביכולתו לשמר או לשקם את בריאות האדם, בדרך הטובה ביותר.

כתוצאה מהתפתחותו המואצת של מדע הרפואה, התארכו חיי האדם, כדי היווצרות קבוצות גיל גבוהות יותר, ואולם מצב הבריאות גרוע משמעותית מבעבר. מחלות רבות אינן מוכרות כמחלות, משום שאין מתחקים אחרי התהוותן, אלא נלחמים תמיד בכאב, בתוצאה, בסימפטום. (...)

ברצוננו להפנות את תשומת ליבכם (עקרות הבית) בראש ובראשונה, אל הגורמים באמצעותם אתן חושפות את ילדיכן לרעל: סולפטים תעשייתיים (שכבר הוכרו בציבור כמסרטנים), תרופות, חומרי שימור של פירות וירקות, חומרי הדברה. רעלים מרוססים על עצים, פירות נאכלים בלתי בשלים..., טיפה ועוד טיפה ממיסה את האבן וכך גם הגוף אינו מסוגל עוד לפלוט את כל הרעלים ולפתח מספיק כוחות התנגדות למחלות מדבקות."

גרונינג: "הדם מזוהם אצל תשעים ותשעה אחוז מבני-האדם. ראשית, אני גורם לשינוי בדם. הדם נחסם בגוף, אין לו כבר זרימה אמיתית, הוא תקוע. מורעל."

ברנדט: "באמצעות תזונה לקויה, האיברים האנושיים נגועים ברעל, ובכך יש להילחם. לשם כך הוקמה חברת המחקר פארמדין, שאמורה לבחון את מעשי התעשייה, המסרבת להסכים למכור לעקרת הבית איטריות, שימורי ירקות ופירות וכו', כשהם נקיים מרעלים. יש להגיע לכך, שעקרת הבית תדרוש מצרכים נטולי רעלים וחיוניים לתזונה. שכן, מדובר בהצטברות: כל גמיעה של תמצית צבועה, מצטרפת לסכום הרעלים בחומר התורשתי, עד שהיא מגיעה לכמות מסרטנת. זה עלול לקרות לראשונה בדור השלישי או הרביעי ואולם אף זוג הורים לא יביא ילדים לעולם, אם יהיה מודע לכך שהוא מעביר את זרע המוות הזה.

הקרבות שאתה מנהל, מר גרונינג, והקו בו אתה נוקט, מקבילים במידה מסויימת לשאיפות שלנו. (...)"

גרונינג: "מאז ומתמיד הסכמתי לכך, שהגורם היסודי לכל המחלות, הוא תזונתו המלאכותית של העם. אמנם לא למדתי מעולם לימודים גבוהים ולא רדפתי אחר המדע, אך בדקתי זאת מניסיוני ומתוך השראה. השתכנעתי בכך, למרות שאיני רופא. האומנות והמדע אומרים לנו לעזוב את הטבע וללכת אל התרבות. וכאן גורמי היסוד של המחלה: התעשייה אשמה. היא ייצרה אמצעים לזיהום מוחלט של הגוף. מאז ומתמיד אמרתי לרופאים: 'בכל מקום יש רצח, רצח, רצח! אדוני הרופא, הינך מפיץ של יצרני התרופות!'

מאז ומתמיד, צידדתי בצמחי מרפא טבעיים. הטבע נותן לאדם הכל, באמצעות מה שהאל מצמיח עבורנו. מדוע לייצר הכל באופן מלאכותי?! ממה מיוצרים תכשירים אלה? מכל מיני דברים! את ההרכבים האלה, אין גוף האדם יכול לשאת. כאשר אדם הולך היום לרופא ומקבל מרשם לתרופה, נאמר תמיד: (תרופה) ל (שם המחלה) - במקום נגדה! (...)

אני בדעה, כי יש להבהיר הכל לבני-האדם, לבוא עם עובדות ולהציב מול עיניהם את כל הדברים המזיקים. (...)

הלאה הדשן המלאכותי, הלאה עם התרופות המלאכותיות. שכן, מי היה הרופא הראשון ומה היתה התרופה הראשונה? הטבע!"

ניסויים בבעלי-חיים כאליבי

האנס רוש מציין את הנהגת הניסויים בבעלי-חיים כסיבה החשובה ביותר, לכישלון תעשיית התרופות. ניסויים אלו הינם, לדעתו, הונאה שנועדה לבטח את יצרני התרופות, למקרי נזק. האמת הינה, שאין להסיק מניסויים בבעלי-חיים, לגבי בני-אדם.

"שני גרם סקופולמין הורגים אדם, ואילו כלבים וחתולים יכולים לשאת כמויות גבוהות פי מאה. פטרייה אחת מסוג *amanita phalloides* מסוגלת להרוג משפחה שלמה, ואולם, עבור ארנבת, שהיא חייית ניסוי מקובלת, הינה מאכל בריא. דורבן יכול לזלול בבת אחת ללא נזק, כמות אופיום, אותה צורך אדם מכור לאופיום במשך שבועיים, ויכול היה להוסיף עליה חומצה כחולה (המתרגם: חומצה חריפה ורעילה ביותר) בכמות שהיתה מספיקה להרעלת חטיבה שלימה של חיילים. כבש מסוגל לאכול כמויות עצומות של ארסן, שהיה בעבר הרעל המועדף על רוצחים. מורפיום, המרגיע ומרדים אנשים, גורם לחתולים ועכברים תופעות של עוררות מאנית. מצד שני, יכולים שקדים מתוקים להרוג שועל, פטרוזיליה הינה רעל לתוכים והפניצילין המוערך כל כך, הורג באופן מיידי חזירון ים, המשמש לעיתים תכופות כחייית ניסוי.

ניתן להוסיף לרשימה זו ככל שנרצה, ואולם הדוגמאות שהובאו, דיין להראות, כי ניסוי בבעלי-חיים אינו אמין כלל, וכי בכל מקרה, אין כל דרישה לתרופות חדשות אלו, מלבד לשם ניסויים. מה שמכונה שלטונות 'בריאות' וחוקרים, יודעים זאת היטב. למרות זאת, הם חוזרים וממחזרים את הטיעון: הרוצים אתם שננסה תרופות חדשות על ילדיכם?

האמת הינה, שכל המוצרים הסינטטיים מזיקים, וכל התכשירים החדשים מנוסים באופן מתמיד עליכם ועל ילדיכם, שכן לניסויים בבעלי-חיים, ואי אפשר לחזור על כך מספיק פעמים - יש רק תפקיד של אליבי, שכן, אינם נותנים כל תשובה, וגרוע מכך, הם מביאים למסקנות מוטעות בנוגע לבני-אדם. ואין שום יוצא מהכלל לכלל זה!!!

התוצאה הינה הפוכה: האסונות בשל נטילת תרופות, מתרבים כיום, ולא קרו כלל לפני הטלת חובת "ניסויי בטיחות" בבעלי-חיים. כמות האסונות הרפואיים הגדלה בהתמדה הינה, לפיכך, תוצאה ישירה של ניסויים בבעלי-חיים, המבוצעים בקנה מידה נרחב".

היום החוק דורש לענות ולהרוג בבעלי-חיים, מעשי רצח הנעשים במיליונים. כל ייסורי המצפון מתים, בשל רדיפת בצע. האם לא ניתן להכיר מתוך עובדות אלו, איזו עוצמה נמצאת מאחורי הרפואה ותעשיית התרופות? האם לא פועלים כאן נביאי שקר? האם יש לכך איזשהו קשר לקדושת החיים? האם לא נאמר: 'לא תרצח!'?

ניסויים בבעלי-חיים הינם פשע נגד החיים. ואולם ברוננו גרונינג אמר:

"אלוהים הינו החיים עצמם."

אסונות במקום הצלחות

החיים הינם נכס קדוש, שאנו, בני-האדם, מחויבים להגן עליו ולא להשמידו. מיליוני מקרי הרצח במעבדות הניסוי בבעלי-חיים של תעשיית התרופות, אינם עומדים ביחס להצלחות הנטענות. להיפך: רוב ההצלחות מתבררות ככישלונות קטסטרופליים. האנס רוש מדווח:

"בגיליון של 23 בפברואר 1962 - כאשר סימני אזהרה ראשונים החלו כבר להופיע באופק, דיווח כתב העת טיים כי התלידומיד הגיע לשוק 'לאחר שלוש שנים של ניסויים בבעלי-חיים'."

ב-1 באוגוסט 1958 היצרן הגרמני כמי גרוונטל שלח מכתב לארבעים אלף רופאים גרמניים, ובו הוא מציין שקונטרגן (תלידומיד) הינו תרופת ההרגעה הטובה ביותר עבור אמהות הרות או מיניקות, שכן השימוש בו נטול כל סיכון עבור האם או הילד.

באוקטובר 1961, הזכיינית הבריטית דיסטילרס קומפני הוציאה לשוק תרופה בשם דיסטול, וזאת לאחר שביצעה ניסויים רחבי היקף בבעלי-חיים. זאת בליווי ההבטחה:

'דיסטווול הינה תרופה שאין לגביה חששות, ולכן יכולה להינתן לנשים הרות ומיניקות, ללא תופעות לוואי לאם ולילד!.

בדצמבר 1970, הסתיים המשפט הפלילי הארוך בתולדות גרמניה, בהפסקת ההליכים נגד כמי גרוננטל. שורה ארוכה של אנשי מקצוע רפואיים, בעלי שם בינלאומי, העידה שניסויים בבעלי-חיים אף פעם אינם יכולים להביא למסקנות חד-משמעיות לגבי בני-אדם, ובזאת הסירה את נטל האשמה לטרגדיה מגרוננטל.

אם אכן עושי הניסויים בבעלי-חיים נכשלו שוב, האם הם שקלו לנטוש את שיטות המחקר הפזיזות שלהם ונעלמו בחסות הלילה? רחוק מכך! הם התחננו לכספים נוספים כדי לתקן את הנזק שהם גרמו.

פרשת התלידומיד היתה צריכה להוביל אחת ולתמיד, לנטישת הניסויים בבעלי-חיים. ואולם בניגוד לכל היגיון, תוך חתירה לרווחים, ובחוסר אחריות מוחלט כלפי ביטחון הצרכנים, בוצעו ניסויים נוספים בבעלי-חיים - עם תוצאה קטסטרופלית וצפויה מראש. פרימודוס, ארמנרון פורטה, דוגינן ודבנדוקס, ערכו מופעים נוספים של טרגדיית התלידומיד בכל אירופה.

זה אינו נתון בידי רופאים

הבריאות היא הנכס יקר הערך הראשון במעלה של האדם, אשר יש לכל אדם באופן טבעי ובזכות אלוהית. אך תעשיית התרופות והרפואה הפכו אותה ואת האומללות, לעסק. לא בריאות האנשים, אלא הרווחים הם הפקטור המכריע. מסיבה זו, המדענים אינם לומדים בריאות, אלא מחלות. גם הרופאים אינם מאמינים בבריאות, אלא מחפשים את המחלה, את הרע. ברונג גרונינג אמר פעם:

"אל תחפשו. אם תחפשו, תמצאו. אם תחפשו את המחלה, תמצאו אותה."

על האדם לשאוף לטוב, לא לרע. עליו לחפש את הבריאות, לא את המחלה. ברונג גרונינג אמר במקום אחר:

"אנשים המחפשים את הבריאות, מחפשים את אלוהים. לעזור, פירושו לאהוב."

לא נכון כי הרופאים יחפשו את המחלה בגוף האנשים. כי אם, עליהם להאמין בבריאות, יחד עם מטופליהם, לחפש אותה, היכן שהיא באמת אמורה להימצא: באלוהים! ברונו גרונינג:

"מאז ומתמיד, אין האדם יכול לגרום להבראה, כי אם האחד והיחיד: אלוהים!"

רק בדרך זו הרופאים יכולים לעזור למטופליהם. כל האלטרנטיבות הרפואיות לא יביאו לתוצאות חיוביות, ולכל המחקר לא תהיה השפעה. איזו סיבה אחרת, יכולה להסביר את עליתו של מספר המתים מסרטן, באופן פרופורציוני לכל מקרי המוות בארצות הברית משבעה-עשר אחוז בלבד ב-1968, לעשרים וחמישה אחוז ב-1985? אם הרופאים רק יכירו באלוהים כרופא הגדול מכולם ויעבירו אמונה זו למטופליהם, הם יוכלו לעזור באופן יעיל. ברונו גרונינג אמר ב-31 באוגוסט 1949:

"לא התכוונתי לומר, כי הרופאים שלא חסכו במאמץ לעזור לכם, וכי הם רעים, על כי אין ביכולתם לעזור. לא ולא. גם הרופא עשה כמיטב יכולתו לעזור. אין באפשרות הרופאים לעזור לכל האנשים המבקשים את עזרתם.

אך יש לומר, כי הרופא היחיד, הרופא עבור כל האנושות, הוא אלוהינו."

ב. הגן: האדם רוצה להיות הבורא

כמו שניסויים בבעלי-חיים ומחקר תרופות, פועלים בשם הטענה של טובת בני-האדם, כך התפתח בעשרות השנים האחרונות, בשם אותו עיקרון, ענף מחקר חדש: טכנולוגיה גנטית.

ריפוי גנטי

החוקרים מתגאים בכך, שהם חדרו לתחומים המאפשרים להם להתערב בהליך הבריאה. האדם נמצא על הנתיב הטוב ביותר לקבוע בעצמו אלו מיני בעלי-חיים יתקיימו בעתיד, אלו זני צמחים ואלו טיפוסים אדם!

על-ידי מניפולציה גנטית, רופאו מחלות שנחשבו חשוכות מרפא. נפתחות אפשרויות המאפשרות לאדם להיות אדון לחיים ומוות. באזורי עולם מוכי רעב, יוכלו סוגי בעלי-חיים וצמחים שעברו מניפולציה גנטית, להבטיח מקור לתזונה חיונית, וכל בני-האדם יכולים לקדם את פני העתיד המאושר - או שמא אין זה כך כלל ועיקר?

תחת הכותרת "ספריי גנים מהפחית" דיווח "Der Spiegel" ב-24 בפברואר 1992:

"במעבדות לביולוגיה גנטית מבשילה והולכת שיטת ריפוי חדשה: ריפוי גנטי. היא אמורה להציל חולי סיסטיק פיברוזיס מחנק, וחולי כבד מאוטם שריר הלב. בארה"ב מתירים זו הפעם הראשונה לחברה מסחרית מצליחה לחדור לגנים אנושיים. המטרה בטווח ארוך יותר: מרפא לאיידס. (...)

סיסטיק פיברוזיס הינה המחלה התורשתית הנפוצה ביותר באירופה, ועד כה הינה חסרת מרפא. ואולם, תוך מספר שנים מבטיחים החוקרים, כי תימצא שיטת ריפוי חדשנית בטיפול במחלה זו. 'הגן הממית' הגורם למחלה 'מכותר', כותב ה'טיים' ורוברט ביל, נשיא הקרן האמריקנית לסיסטיק פיברוזיס מכריז על מטרה שאפתנית של ארגונו 'לחדול מקיום עד סוף המאה הזו'.

ריפוי גנטי הוא נוסחת הפלאים עליה מתבססות תקוות אלו. בשנות השבעים פיתחו ביולוגים מולקולריים את האמצעי המולקולרי, לחתוך חומר תורשתי ולהדביקו מחדש. עתה מטרתם היא לרפא מחלות תורשתיות בבני-אדם, בכך שיתקנו את מבנה התאים".

בהמשך מתואר, כיצד ניתן יהיה להשיג הישגים 'מהפכניים' בעזרת ריפוי גנטי. עולמות חדשים נפתחים בפני המדענים. האם הגאולה מבקבוק הקסם הינה רק שאלה של זמן? נדמה שהטכנולוגיה הגנטית מצביעה על דרך, שבאמצעותה סבל ומצוקה ימוגרו מהעולם ביום רחוק אחד, ויווצר עולם היגיני, נקי. ואולם, האם חזון זה אינו חזון שווא? "Der Spiegel" מביע כמה ספקות ראשוניים:

"דווקא ריבוי הרעיונות מראה עד כמה רחוקה עדיין הדרך למימוש חלום התעשייה, להכניס לשימוש את הגנים כתרופה המונית. מוכרות מאות רבות של מחלות גנטיות, ועבור כמעט כל אחת מהן, יהיה צורך לפתח שיטה מיוחדת.

ועם זאת, גם החוקרים מודעים למידת הסיכון וחוסר הוודאות, הכרוכים בשיטה החדשה שלהם. (...)

למרות כל הספקות, החל כבר המרוץ העולמי על השוק העתידי. תנאי מקדים הינה זכות לפטנט על הגנים שעברו שינוי. כבר בשנה האחרונה, עוררו חוקרי הארגון הלאומי לבריאות (NIH) מחאה, כאשר ביקשו לרשום פטנטים על 347 גנים.

עתה הודיע הארגון בבתסדה, ארה"ב, כי בדעתו להמשיך ולרשום פטנט על 2375 גנים של המוח האנושי".

מאחורי הטכנולוגיה הגנטית עומדת התעשייה. "המרוץ אחרי השוק העתידי" החל כבר. הכל הינו עסק. לא טובת האדם, אלא הכסף הוא המטרה.

רישום פטנט על החיים

רישום פטנטים על גנים ("גנים של המוח"), הינו גורם לדאגה רצינית. כאן הולכים בדרך שעלולה להעלות חששות גדולים מאלה

שמעלה ג'ורג' אורוול בספרו "1984". ייתכן ובעתיד ירשמו פטנטים על סוגי אדם מסוימים. אולי ניתן יהיה בקרוב לקנות עבדים, מאהבים, אינטלקטואלים או מכונות מלחמה אנושיות, שאינם אלא מוצרים תעשייתיים. זה נשמע אוטופי, ואולם דומה שהזוועה שאותה מסוגלים המוחות האנושיים להגות, אינה יודעת גבולות.

ב-13 במאי 1992, העניק משרד הפטנטים האירופי, פטנט על בעל-חיים ממחלקת היונקים, שעבר מניפולציה גנטית. מדובר במה שכונה "עכבר סרטני", אשר הוא עכבר, שבאופן גנטי "צוייד" בסרטן ריאות ובכך נידונו הוא וצאצאיו למות ממחלה אכזרית זו. הוא "נברא" כדי להתענות ולהירצח באופן אכזרי במעבדות ניסויים בבעלי-חיים. המטרה המוצהרת הינה לרפא, אך למעשה היא הביאה לחולי והרג. האם זוהי יראת הכבוד לחיים? יראת הכבוד לאלוהים?

ברונו גרונינג אמר:

"בכל יצור חי יש אלוהים, האל הינו באמת בכל מקום. רק שבאחד יש פחות ובשני יותר, כלומר דבר אינו יותר מדי, אלא יש בו חיים במידה שהאל קבע. אך האל נמצא בתוך הכל, בכל מקום!"

מה עושים האנשים במעבדות המחקר עם האלוהות? ודאי אין הם יכולים לראותה, אך החיים שהם מוציאים תוך עינויים מבעלי-החיים, זהו אלוהים.

ועתה "ממציאים" בני-האדם יצורים חיים שנידונו מראש למות, שמטרתם היחידה הינה להתענות ולהיות מוקרבים לשם "טובת האדם". זהו רצח, הנשאר רצח, למרות המילים היפות.

לשם טובת האדם?

נטען כי טובת האדם היא המניע לטכנולוגיה הגנטית. הודעות בהם ההצלחות "המהפכניות" של המחקר החדש זוכות לשבחים, אמורות להשפיע על דעת הציבור. מיליונים מוזרמים למסעי פרסום.

כיצד ניתן היה בדרך אחרת למצוא תרופה למחלות חשוכות מרפא רבות? האם בגלל כמה היסוסים קטנוניים, יש לוותר על אפשרות

כבירה כזו? מי יטול אז את האחריות כלפי האנשים, שניתן היה לעזור להם באמצעות תרפיה גנטית? ומי ישא באחריות להפסד מאי הניצול הכלכלי? טכנולוגיה גנטית הנה טכנולוגיית העתיד!

כך ובדומה, נשמעים הטיעונים. דמויות מוכרות בציבור נרתמות לתעמולה. אפילו ביושפים מתבטאים בזכות הטכנולוגיה הגנטית - עושים לה נפשות.

נותרת השאלה, האם המניעים הטובים נטענים ביושר? האם אין כל חוקר משרת בראש ובראשונה את הקונצרן המעסיקו? האם אינו מצפה לתמורה כספית נכבדה עבור עבודתו? האם לא מעוניין כל קונצרן להגיע לתוצאות מהר יותר מהמתחרים? כל חברה תנסה להגיע לרווח הגדול ביותר, כך או כך. הכל הינו עסק רווחי.

כמו כן, ניסיון העבר הראה, שהישגים חדשים נוצלו תמיד לרעה, למטרות צבאיות. הכל משרת כיוון שלילי, הרסני. נשק אטומי, ביולוגי, כימי - ובעתיד גם נשק גנטי?

הודעות בנושא ההצלחות, לכאורה, בתחום הרפואי, חודרות בדיווחים נרחבים לתודעה הציבורית, אך הכישלונות אינם מדווחים. ובאותה מידה גם לא הסכנות, הסיכונים או תוצאות המחקר הגנטי הצבאי.

מניפולציית האמת

בחלק החמישי של "Die Pharma-Story" ("סיפור יצרני התרופות"), מדווח האנס רוש על מניפולציית דעת הציבור על ידי תעשיית התרופות. תחת הכותרת "שטיפת המוח הגדולה", הוא מפרק סופית את החזית המציגה את "אהבת האדם", לכאורה, של תעשיית התרופות. הוא מראה כיצד מה שמועבר לתודעת הציבור, מוכתב על-ידי הקונצרנים של יצרני התרופות, כאשר התקשורת משמשת להם שופר גרידא. באמצעות מודעות גדולות, פרסום וכו', "קנתה" תעשיית התרופות את מרבית אמצעי התקשורת. כאשר עיתונאים רוצים לגלות ולדווח על ליקויים בצורה השונה מהאופן בו הם מוצגים על-ידי תעשיית התרופות, עליהם להביא בחשבון פעולות תגמול וקושי רב למצוא עיתון או תחנת שידור

שיסכימו להפיץ חומר זה. בליקויים, בנוקים וכו' מותר לדון רק במסגרת הנקבעת על-ידי תעשיית התרופות.

תחת הכותרת "קניית דעת הציבור", מסכם רוש:

"תעמולה על-ידי תכנון שיטתי וקפדני של נתונים שקריים ועיוות או השמטה של נתונים על-ידי אמצעי התקשורת ההמוניים של מה שמכונה אצלנו מדינות דמוקרטיות, שבהן מעשים אלה לא נתפסים על-ידי רוב האנשים, היא תופעה עצובה הרבה יותר מאשר בדיקטטורה. זאת משום שבדיקטטורה שבה אין אמצעי התקשורת טוענים להבעת דעה חופשית, האוכלוסייה יודעת, שיש להתייחס בספקנות לכל החדשות - אם ממקורות פנים או ממקורות מחוץ לארץ. לעומת זאת, הרוב הגדול של אזרחי מדינה דמוקרטית משוכנעים שאינפורמציות המופצות באמצעי התקשורת, ודאי כאלה ממקורות רשמיים, תואמים לאמת. למעשה מדובר באשליה חמורה.

העניינים מתנהלים גם במרבית המדינות האחרות בדומה לנו-יורק טיימס, לרידרס-דיג'סט ושאר כתבי העת רבי ההשפעה, המסרבים להביא תיאורים הנוגדים את הטענות המטעות של מעצמת הרפואה. בעיתון 'Cape Times' מ-28.6.1977 איתגר ד"ר כריסטיאן ברנרד את מתנגדי הניסוי, להראות לו כיצד לכאורה התקדם מדע הרפואה, ללא ניסויים בבעלי-חיים, או כיצד ניתן לצפות לכך בעתיד. SAAPEA - הארגון הדרום אפריקאי נגד ניתוחי ניסוי בבעלי-חיים, ענתה לשאלה, אך ה'Cape Times' - שברנרד לא צנזר, מחק, כמובן, את הקטעים הבולטים ביותר בתגובה, אף כי הוא עצמו ביקש אותה.

כל העיתונים הממסדיים באירופה אינם נוהגים אחרת. ב-29.7.1977 פרסם העיתון הפריסאי 'Le Figaro' מאמר, שכותרתו כבר מצביעה על מגמתו: 'או חזירון הים או האדם'. בחתימת פרופ' בשם י.פ. קשרה, מדובר בשיר הלל לניסויים בבעלי-חיים וכלל את כל הקלישאות של מחייבי הניסויים, שהופרכו מזמן. המסקנה הצפויה היתה: האנושות ניצלה רק בזכות ניסויים בבעלי-חיים. והכישלונות הגדולים ביותר של הרפואה המודרנית פורשו מחדש כהצלחות מסחררות.

המערכת הוצפה במכתבי מחאה, מהם פורסמו רק שניים, ושניהם תוך קיצוצים רבים. המכתב האחד של נשיא הליגה הצרפתית נגד ניסויים בבעלי-חיים, שהיה מייסדה (ב-1953) ויושב הראש של הקואליציה העולמית לביטול ניסויים בבעלי-חיים, ז'אן דוראנטון דה מאניי; השני היה פרי עטי. למרות שניסיתי לנסח את תשובתי באופן קצר וקולע, כדי למנוע את המחיקות המקובלות, שוב נמחקו הקטעים המהותיים ביותר; ביניהם הושמטה בצורה אופיינית, הצעתי לספק ללא תשלום לכל קורא 'Figaro' שידרוש זאת, העתק של הדו"ח הראשון שהופיע בצרפתית של CIVIS. דו"ח זה כולל מידע חשוב, ובין השאר התייחסויות הכוללות מראי מקום של 150 ברי-סמכא רפואיים מכל העולם, המוכיחים את הטעות המדעית שבניסויים בבעלי-חיים או המוקיעים אותם.

בדרך כלל, העיתונים המובילים של מדינות אירופיות אחרות לא נהגו אחרת, עד כה."

המלאכותי: חדירה לחי

האדם מנסה להשפיע על מעשה הבריאה, בעזרת הטכנולוגיה הגנטית. החוקרים מאמינים, שמצאו דרך לברוא בעצמם. נראה לבני-האדם כי ניתן להתערב ישירות בתחומי החי. אך להיכן יוביל הדבר?

כאשר נשאלת השאלה, לאלו תוצאות הביאה התערבות האדם בחי ובטבע, צריך לקבוע שהדבר תמיד הביא לסבל, מוות והרס. האדם ניסה שוב ושוב, להטיל על הטבע את הסדר התבוני וההגיוני שלו, להכפיף את הטבע לחוקי השוק. והתוצאה?

הכחדת מיני צמחים וחיות רבים ('מעריכים כי קצב אובדן הזנים בימים אלו, הינו כשלושה ביום'); השמדת מערכות ביולוגיות אקולוגיות חשובות; היווצרות והתרחבות שטחי מדבר; מות יערות, וכתוצאה מכך פגיעה בעולם ההרים בשל מפולות מורדות ההרים וכו'; הרעלת האדמה על-ידי דשן מלאכותי וגשם חומצי; זיהום האוויר והמים; היווצרות חור באוזון מעל חצי הכדור הדרומי וייתכן אחד

נוסף מעל חצי הכדור הצפוני; הצטמצמות המגנטיות של האדמה, וכן הלאה וכן הלאה. האין בכך כדי להביא לחשיבה מחדש על מעשינו?

איזו סכנה נשקפת לאדמה ולחיים עליה, מפני האדם בן-זמננו? ועתה מתווספת הטכנולוגיה הגנטית כגולת הכותרת של שיגעון המחקר. האם לא פעלו החיים בטבע ללא דופי במשך מיליוני שנים, עד שהאדם חשב שחובתו להתערב? ועתה הוא רוצה להשפיע על מעשה הבריאה, לבצע מניפולציה על-פי שיקול דעתו בצמחים, בבעלי-חיים ואולי גם בבני-אדם. האם הטבע יכול עדיין לשאת בכך?

המדע מדמה לעצמו, כי ביכולתו לפטור את האנושות מכל סבלה. האמת היא, שהוא זה אשר מביא סבל וסיכון לחיים. המלאכותי דחק את הטבעי בתודעת האדם, ומאיים לדחוק אותו גם מתחום הטבע, ואולם, את זאת לא יוכל יותר המבנה האקולוגי של הטבע לשאת. במוקדם או במאוחר צפוי הטבע להיכנע.

אין מדובר בחזיונות אפוקליפטיים כדי להפחיד, אלא בעובדות. מרחב המחייה על האדמה עומד בפני התמוטטות. משהו חייב לקרות וכמהרה.

על האנשים לשנות חשיבתם באופן קיצוני. אם ימשיכו להרעיל את האויר, את המים ואת האדמה כפי שהם עושים כעת, חייב הדבר במוקדם או במאוחר להביא לאסון.

המדע הגיע לסוף דרכו. הוא הוכיח את אזלת ידו. המשגה שלו הינו, בניסיון לעצב את הבריאה מחדש ללא התייחסות לבורא, כלומר, ללא הכרת חוקי הבריאה שלו. הוא שואף להמיר את הטבעי במלאכותי, כלומר, להמיר את הטבע בתרבות, את הבורא במדע. בעזרת הטכנולוגיה הגנטית, רוצה האדם לרומם עצמו ולהיות לאלוהים, ולהנביט את גבט המלאכותיות באופן סופי בצמחים, בבעלי-חיים ובאדם. ואולם, בדרך זו לא יינצל מהמצוקה. אם הוא חפץ לקבל סיוע, עליו להפוך כיוון ולפנות שוב לאל. ברונו גרונינג אמר:

"האדם הולך מזה אלפי שנים בדרך המרחיקה אותו מהטבע, מהאמונה באל. והיום כל אחד חושב, שהוא יכול להוכיח את עצמו לבדו, 'כעת אנו על האדמה הזו, כעת נתארגן על-פי רצוננו ונדע לעזור לעצמנו'. ואולם, עלי לידע אתכם, שאי אפשר לעזור לאיש ללא האל.

הוא בלבד הינו ויהיה אבינו, הוא לבדו הינו ויהיה הרופא הגדול ביותר לכל האנשים!"

ומי שחושב, שהוא יכול לנתק את עצמו מן הטבע, שאותו ברא האל כה יפה עבורנו, בני-האדם, שילך לאן שהוא רוצה. אנשים חשבו שיוכלו להיבדל זה מזה בהפניית גב לטבע ובעלייה במדרגות התרבות. כאן טמונה השגיאה, זהו הדבר החסר לאדם: הטבע. חזרה לטבע! חזרה לאלוהים! חזרה לאמונה באל! חזרה לאמונה בטוב שבאדם!

אמיתות חלקיות כבסיס להתנהלות המדעית

בספרו "Lucifer Goes after Life" ("הושטת ידו של לוציפר לתפישת החיים"), מראה ד"ר לרפואה ארווין גמבר, כיצד המדע פוגע בטבע, באדם ובאדמה:

"ההתנהלות תוך הכרת חלקיקי אמת, מאפיינת היום את החיים, את הכלכלה, את התזונה, את תמונת מולדתנו, את פני האדמה. עם אמיתות חלקיות אלו הפיסיקה, הכימיה והטכנולוגיה מתערבות באופן מהותי במבנה היסודי של כל החי. המנוע מתגבר על כל דבר העומד מולו, בדרך כלל מתוך רוח של התנשאות. אך להיכן מובילה הדרך הזו שבה בחרנו ללכת? קווי המתאר המבהילים נראים כבר בכל מקום. המדע הבין מאה תהליכים נפרדים בעולם החי, ואולם אלף עדיין נסתרים בפניו. וכאשר הוא מבין אלף, הוא קולט שמתגלים תשעה-עשר אלף תהליכים חדשים, אשר טרם הובנו. אין ספק, כי ההליכים הבודדים בחי, מתנהלים על-פי חוקים כימיים-פיסיקליים שאותם מגדיר המדע, וטוב שכך. אך עם זאת, מדובר בתיפקוד כולל של היצור החי, ופעילות זו לא יוכל המדע להבין לעולם. פעולת ההליכים הבודדים ופעולת המכלול בו-זמנית, אינן מתרחשות זו ליד זו, אלא בשיתוף ובמשולב. גם לא ניתן להפרידן, משום שזה חוק החיים שהינו סוד נצחי.

המדען יחווה מה שחווה האיכר, שרצה לייצר את מזג האוויר בעצמו: אלוהים הושיבו על כיסאו, ונתן לו לקבוע את מזג האוויר בעצמו. האיכר פעל כהלכה ודאג לעונות השנה כסדרן, לגשם, שמש, כפור ושלג בעיתם, ואכן החיטה עמדה במלוא הפריחה. ואולם, כאשר רצה לדוש את החיטה,

התברר שהיא ריקה מגרעינים. מדוע? משום שהאיכר שכח את הרוח, המבטיח את ההאבקה, ובכך ההפרייה של החיטה.

ואולם, המדע אינו רואה את תוצאות פעולותיו החד-צדדיות, המבוססות על חשיבה שטחית. הוא מתנהל תמיד כאילו ידע את כל הסודות וההקשרים. (...)

מתוך הכרת מספר אמיתות חלקיות בתחום החיים, אנו מטפלים כיום בבני-אדם חולים, בבעלי-חיים חולים ובצמחים. על בסיס ידע חלקי זה, אנו מייצרים את תזונתנו, השונה לחלוטין מכפי שיועדה להיות עבורנו. על בסיס ידע חלקי זה, אנו מתערבים במבנה הטבע והאדמה. ודאי לא ניתן לומר, שעבור האיכר, הרוח היה חשוב יותר מאשר השמש והגשם. ואולם, לעשייה יש משמעות רק ברגע שהכול פועל בצוותא. אך הפעולה המשותפת המושלמת הזו, לא תוכל לעולם להיות מעשה האדם. עליו להכיר בכך בענווה. שהרי, כדי להגיע ליבול, מספיק שהאיכר יעסוק רק בטיפול בשדהו, ויעזוב את העיסוק בייצור מזג האוויר. פרופ' ה. מומסן אומר: 'ריפוי מחלות בזמננו, מתחיל מתפישה רוחנית חדשה, והיא היראה בפני הבריאה.' (...)

ובכן, רק כאן מתחיל הידע האמיתי. פרופ' ו. קולאת אומר: 'כל זמן שהאדם מרגיש עצמו כ"אדון", מתקיימת הסכנה שעיקרון ההרס ישלוט. רק כאשר ירגיש עצמו כמשרת הראשי, נראה שתהיה ערובה לכך, שהוא ישתמש בעשייתו בדרך המיטבית, כנאמן על כל החיים שנמסרו להשגחתו.' "

האדם הינו ברוא ולא בורא

בטכנולוגיה הגנטית, נכנס האדם לאזורים של האלוהי, או כפי שגמבר מתבטא, 'של החי'. החוקיות של אזורים אלה לעולם לא תהיה לגמרי נגישה לו מבחינה תבונית. הוא לעולם לא יוכל לצפות מראש את כל ההשלכות של מעשיו. כך למשל, כתב "Der Spiegel" במהדורת 24.2.1992:

"כל ריפוי גנטי מביא עמו סכנה לסרטן. זאת משום שעד היום, אין דרך לכוון באיזה מקום בכרומוזום, הוירוס ישתיל את החומר

התורשתי שלו. אם הוירוס מפעיל גן יוצר סרטן, או מפסיק את פעולתו של גן מדכא גידול, התוצאה עלולה להיות סרטן. כך פיתחו שלושה קופי ניסוי, בדצמבר בשנה שעברה, גידולים המתפתחים במהירות, בניסוי של ריפוי גנטי של NIH (המוסד הלאומי לבריאות ארה"ב). 'במוקדם או במאוחר' חושש חלוץ הריפוי הגנטי אנדרסון, 'יפתח גם האדם סרטן כתוצאה מכך'."

כתב ב-6.11.91: "Verbraucher-Konkret", שרות מידע של ארגון יוזמת הצרכנים,

"התערבויות באורגניזמים חיים באמצעות טכנולוגיה גנטית, יכולה ליצור חומרים בלתי מוכרים חדשים. כך הופיעו תופעות לוואי חמורות בתרופת השינה טריפטופאן, שהביאו לתחלואה כרונית של 5,000 איש עד כה, ול-27 מקרי מוות בארצות-הברית. זאת משום שבייצור התרופה, השתמשו בבקטריות שעברו 'אופטימיזציה' גנטית.

גנים המושתלים בצמחים המשמשים את האדם (להגדלת עמידותם), עשויים לעבור גם לצמחי בר, הנמצאים בסביבתם. הצמחים החדשים עשויים במקרים מסויימים להפוך לעמידים נגד אויביהם הטבעיים ולהתרבות במידה רבה, ובכך לגרום לירידת יכולים, שימוש מחודש בחומרי 'הגנה' לצמחים ותוצאות אקולוגיות שקשה לשערן."

האל הוא הבורא, האדם הינו רק ברוא. הוא לא יצליח לעולם לעצב את החיים טוב יותר, מאשר הבורא עצמו. ואולם, הוא מיועד להכפיף לעצמו את האדמה ואת היצורים החיים עליה, באהבה והרמוניה עם האל. כך אמר ברוננו גרונינג:

"האל ברא את האדמה כגן עדן, ועל האדם לשמור עליה."

האדם הינו ילדו של האל, ומותר לו לנהל בשמו את האדמה, אך אסור לו להתיימר לדעת יותר מאשר הבורא. כאן טמונה הטעות של זמננו, כאן טמון מקור כל המצוקה. האדם חושב שהוא יכול להסתדר בעצמו וללא האל, וכך הוא נאלץ ללמוד בדרך הקשה, שאין הדבר אפשרי. ברוננו גרונינג:

"אלוהים הינו עבורנו הכל, ומה אנו בלעדיו? אומר בביטחון – כלום!"

ג. האטום: אבן בניין של החיים

גם בחקר האטום, חדר האדם לתחומים שאותם לעולם לא יוכל לתפוש בשכלו במלואם. בעזרת האנרגיה האטומית, הוא יכול לשחרר כוחות, שאת תוצאותיהם אינו יכול לחזות ואפילו לא לתאר לעצמו. הוא יצר אפשרות לכבות את החיים על פני האדמה, תוך זמן קצר ביותר. כוח הרס עצום עומד הכן.

חקר האטום מצביע באופן מרשים על כך, שהמדע משתמש בכל ההישגים החדשים, בראש ובראשונה הירושימה ונגסקי. נתגלה פוטנציאל הרס בלתי מוכר עד כה. עידן חדש החל.

הזאב בפרוות הכבש

היום ניתנת עדיפות ראשונה לשימוש האזרחי באנרגיית האטום. נטען, כי בלעדיה אי אפשר לשמור על רמת החיים של חברת השפע המערבית. וכן נטען, שהינה צורה "נקייה" ליצירת אנרגיה, שאינה באה על חשבון חומרי הגלם של האדמה. ואולם, האסון בצ'רנוביל ב-1986, מראה עד כמה בטוח ונקי השימוש באנרגיית האטום.

עד היום נשקפת סכנה מאזור האסון. אמנם היא מושתקת, אולם היא תלויה כחרב דמוקלס מעל האנושות. בכור "העטוף", הכל מלא קרינה. הסכנה לא חלפה, אלא טואטאה אל מתחת לשטיח.

ומה המצב עם תחנות כוח גרעיניות אחרות? האדם יהיר עד כדי כך, שהוא טוען שהמתקנים הקיימים - לפחות במערב אירופה - הינם כה בטוחים, שדבר אינו יכול לקרות. אך מה ערכן של הבטחות המדענים? גם הטיטניק נחשבה כחסינה מטביעה ב-1912, ואולם היא שקעה בנסיעת הבכורה, וגרמה למות 1500 נוסעים. היום מדבר המדע על "חסינות מטביעה" לגבי תחנות הכוח. האמנם קיימת חסינות מטעויות של המדע? האם החוקרים חשפו ופענחו מאז את כל סודות החיים? האם על האדם לחוות את הזיהום הרדיואקטיבי של פני האדמה, לפני שיחכים? כיצד יכול משהו הנושא בתוכו כוח הרס,

היכול לחסל את כל החיים על פני כוכב הלכת הכחול כמה וכמה פעמים, להיחשב לדבר טוב? הרס אינו טוב או אלוהי, אלא אך ורק שטני. על בני-האדם היה להכיר בכך. ברונו גרונינג התבטא ביחס לאנרגיה האטומית כך:

"ברצוני לקצר ולומר, כמו תמיד, שיכולת היצירה של האדם, הגיעה לסופה. היא השיגה את נקודת השיא שלה. גם פעולתי ועשייתי יש בהם משום עשייה מלאכותית. כמובן, לא במאת האחוזים, שכן היכולת האנושית לא הגיעה לכדי כך. ואולם, השטן ידע לארגן את הדברים בצורה כל כך טובה, עד כי הטוב והרע, המזויף והאמיתי, דומים זה לזה. וכך השטן נתן לאנשים יכולות ליצור לעצמם דברים באופן מלאכותי. המדע השקיע מאמצים בחקירת הדברים הנמצאים בין שמיים וארץ במשך אלפי שנים. לא בדרך הטבעית. האנשים שמחו כמו ילדים, כאשר הם יצרו משהו. ואולם, כיום הגיעו הדברים לידי כך, שהם גם יכולים להשמיד הכל. השטן מנסה שוב להרוס. והאדם מסכים להתפתות ומנסה לעשות כמוהו. אומר רק מלה קטנה: אטום. וזו תוצרת האדם ועוצמת השטן, ונגד זה אני לוחם".

העיקרון השטני הינו הרס, העיקרון האלוהי הוא צמיחה, בניין, חיים. על האדם להיזכר בערכים הגבוהים של החיים, במקום להתעסק ביצור כוח הרס גדול עוד יותר. כיום יש בעולם יותר חומר נפץ לאדם, מאשר אמצעי מחייה. האין הדבר אמור לעורר חשיבה? מתעתעים בבני-האדם בטענה, שלצורכי שמירת השלום, אי אפשר לוותר על נשק אטומי. אפילו לאחר פירוק ברית-המועצות וברית ורשה, ממשיכים להחזיק בטיעון זה. אך מה יקרה אם נשק כזה ייפול לידיים לא נכונות? האם היטלר היה נרתע מלהשתמש בנשק כזה? האם הדבר לא היה גורם לתגובת נגד של בעלות הברית? מה היו ממשלות ארה"ב וברה"מ עושות, לו היה נוצר ביניהן סכסוך רציני? האם היו נרתעות משימוש בנשק גרעיני? שאלה רודפת שאלה, והן מעוררות דאגה רצינית. כך כותב פראנץ אלט בספרו "Peace is Possible" ("שלום הוא אפשרי"):

סופה של הבריאה?

"לראשונה בתולדות בני-האדם, יש להם אפשרות לסיים את תולדותיהם. ואולם השואה האטומית לא היתה משמידה רק את ארבעה וחצי מיליארד בני-האדם החיים כיום, כי אם היתה גם מכחידה לבלי שוב, מיליארדי חיים עתידיים, ובה בעת מוחקת את זיכרון כל החיים הקודמים. לפיכך, שואה גרעינית היתה לא רק מות ההווה, אלא גם מות העתיד והעבר. שואה גרעינית היתה מות כל לידה וכל מוות. גונטר אנדרס ויונתן של מכנים את השואה הגרעינית "המוות השני". לראשונה בהיסטוריה, לא יהיה זיכרון של דורות קודמים ותקווה לבאים. בכך היינו הורגים את המתים שלנו פעם נוספת ומחזיקים את הנשק מול ראשם של ילדינו. לראשונה לא יתקיים עוד "שיתוף הדורות" (מושג שטבע אדמונד בורק).

הפשע של ביטול הדורות הבאים, עולה בחומרתו גם על פשע השמדת החיים כיום. אלה שעדיין לא נולדו ושאינם יכולים להתבטא, אינם מובאים בחשבון על-ידי האסטרטגים של האטום, ואולם הם יהיו הגורם המכריע בצד החובה של ההתחשבות איתנו, וזאת כפול מיליארדים.

אנו מסוגלים כיום להרוס בשעות, מה שצמח במשך ארבעה מיליארד שנים. יש להדגיש חוזר והדגש, כי יש כיום יותר חומר נפץ לאדם, מאשר מוצרי תזונה. עד כה הכיר האדם רק את המוות האישי. כיום יש לנו מושג לגבי מוות קולקטיבי. אווירת קץ הימים שררה כבר לעיתים לא מעטות בעבר, ואולם אפוקליפסה היתה בדרך כלל קשורה באל. (...) כיום תחושת קץ העיתים הינה נטולת אל. האנשים הציבו את עצמם במקום האל, הם עצמם מסוגלים לשים קץ לבריאה. 'מצבור הנשק האמריקני והסובייטי, העולה בעוצמתו מיליוני פעמים על עוצמת הפצצה בהירושימה, אינו מגשים את ייעודו, מאחר והחלק העשרים שלו היה ללא ספק מספיק לענות על תיאוריות ההרתעה הנועזות ביותר' (ג'ורג' פ. קנן).

השואה הגרעינית אינה ניתנת לתיאור מדוייק; ניתן רק לשער אותה. לו ניתן היה לתארה במדוייק, נראה כי לא היה נשאר מי שיוכל

לעשות זאת. אין בנמצא אדמה חלופית שממנה ניתן היה לצפות בשלווה בשואה גרעינית. באדמה האחת הזאת אסור לבצע ניסויים, ממש כפי שאין לבצעם על אנשים. יונתן של: 'האדמה חסרת תחליף, כמו האדם היחיד, והיא קדושה כמוהו'.

עד כה בהיסטוריה התקיים תמיד סיכון הקשור בחיים נוספים. ואולם ההשמדה האפשרית של כדור הלכת ארץ, מאיימת על כל החיים.

רבים טוענים מנגד, שכל זה הינו רק בגדר אפשרות ואינו ודאי. רק אפשרות? כמה ביטוחים אנו רוכשים בחיינו הפרטים, כדי להיות מוגנים במקרה של תאונה! מי שקלט שהאפשרות לשואה גרעינית עשויה להתממש, חייב להתנגד. פוליטיקה ראוייה לשמה, אסור שתשחק עם הבריאה. אם נפסיד בהימור זה, לא נקבל הזדמנות נוספת. גם אם השמדה אטומית הינה מבחינה אינטלקטואלית, אפשרות בלבד, הרי מבחינה פוליטית ומוסרית, יש לתפשה כממשות, שכן אחרת לא ניתן להתגונן היטב נגד הסכנה. השואה הגרעינית תיוותר בגדר אפשרות בלבד, כאשר נתפוש אפשרות זאת כסכנה ממשית.

ההצלה יכולה להיות רק בהשתחררות מסכנה זו. את הידע לייצור נשק גרעיני כבר לא ניתן לבטל. עם עובדה זו יש לחיות. ואולם הסכנה הנשקפת גדולה מכדי שנוכל לחיות לאורך זמן עם נשק אטומי. עם טכנולוגיה גרעינית משתכללת והולכת לאורך זמן, ניתן רק למות. הדרך היחידה לשרוד, הינה התמודדות מודעת עם הסכנה.

האיום האטומי הינו איום אקולוגי, איום על הבריאה כולה. פצצת האטום הינה קצה הקרחון של הציביליזציה שלנו. הקידמה של הציביליזציה הינה 'תוצאת פעילות נגד הטבע' (דויד קארבר). באופן לא מודע, אנו מפצים על כל פעילות טבעית, אותה איננו כבר עושים בחיינו (...). בשאיפתנו להשיג כסף ועוצמה. פסגת החיים המפצים הינה פצצת האטום, שקיומה אינו דבר חדש, למרות שהדחקנו את הסיכון שבה. ואולם מה שאנו מדחיקים, שב ועולה בזמן כלשהו.

להיות אדם, פירושו ליטול חלק בבריאה. אולם הנשק האטומי מערער כיום על זכותנו לנטילת חלק בבריאה. התקווה למנוע שואה

גרעינית בתבונה ובאמצעות הסכמים דיפלומטיים, הינה מתעתעת ומנוגדת לניסיון העבר. ברייך השלישי ניתן היה לראות כמה מעט שווה התבונה תחת שלטון "הבנאליות של הרוע" (חנה ארנדט). את השואה הגרעינית נמנע באמצעות התפייסות ואהבת האויב, או בכלל לא. מידתו הכוללת של הנזק הגרעיני הינה ביטוי לשנאה ענקית, חסרת תקדים בהיסטוריה האנושית, שנבנתה ונצברה לאורך זמן רב.

עוצמתנו הרסנית. אמנם אנחנו יכולים לסיים את הבריאה ולהרוג את כל בני-האדם, אולם אין ביכולתנו לברוא ולו אדם אחד. העובדה שאיננו מסוגלים לברוא אפילו קנה קש ירוק אחד, אך יחד עם זאת איננו מוכנים להכיר בבורא, מצביעה על מה שחסר לנו כיום ביותר - הכרה עצמית והכרה של מגבלותנו.

אפילו כוח ההרס שלנו מושאל. מי שמכיר בחוקי הטבע, עדיין רחוק מלהיות המחוקק."

לפעול נגד התוכנית האלוהית

היש מוצא מהדילמה האטומית? האם פירוק הנשק יכול לכשעצמו לתת פתרון לטווח ארוך, כאשר ניתן בזמן קצר ביותר לייצר פצצות אטום חדשות? הידע הדרוש לייצור נשק גרעיני אינו יכול יותר להימחק. איזה נזק גרם המדע כאשר החל לחקור את האטום, את אבן היסוד של החיים? אילו תוצאות קטסטרופליות לחיי האדמה הזו יש לסקרנות המדעית? אך המדע ממשיך לחקור, ורוצה לחדור יותר ויותר לעומק סודות החיים, בעקביות ובלא יכולת ללמוד בינה. פיסיקה אטומית, טכנולוגיה גנטית ומי יודע מה עוד, נחקר מאחורי הדלתות הנעולות של מעבדות הניסוי?

האם מחקר זה הינו עשייה על-פי דרך האל? היכן, אם לא שם, אורבים נביאי השקר? במקום שבו בני-אדם מהללים את הידע אודות יכולת ההרס של כל חי, כהישג גדול וברכה לאנושות? כיצד יכולה האנרגיה האטומית, שאוצרת בתוכה פוטנציאל הרס כה גדול, להפוך לברכה בשימוש אזרחי, וחיוני ביותר לשימוש צבאי?

בחומרים הרדיואקטיביים טמונים כוחות משמידים, שאינם מחוללי חיים. לא לחינם "נוודו" כוחות אלה על-ידי הבורא, אל תוך החומר, ואסור להוציאם לחופשי. זה אינו מתאים לתוכנית האלוהית!

כך מתנגש המדע עם חוקי בריאה נחרצים, מתוך מחשבת שיגעון, כי הישגיו מבורכים. נביאי השקר נמצאים בפעולה, ומשעשעים את בני-האדם בלהטוטיהם. האין מדובר בפלאים גדולים שהם מעמידים מולנו? האין כוח ההרס האטומי עצום? האין האפשרויות של הטכנולוגיה הגנטית, מהפכניות? המדע מתיימר להיות תורת הריפוי החדשה של המאה העשרים. היא מנטרלת את יכולת העזרה של האל ומנסה הכל כדי להתמודד עם המצוקות. המילים מדברות על מטרות אצילות, אולם המעשים מורים על הרס שאינו ניתן לשיעור. הרס הטבע על פני כוכב הלכת ארץ, הוא אחד מהפירות הנוצצים ביותר על עץ ההמדע.

ד. המוצא: חזרה בתשובה החלטית

ואולם היכן ניתן למצוא מוצא מהמצב המאיים, שלתוכו תמרן את האנושות, שיגעון המחקר המדעי? יונתן של כותב בספרו "Die Abschaffung. Wege aus der atomaren Bedrohung" ("הביטול דרכי מוצא מהאיום האטומי"):

"רק אם נהיה מסוגלים לאהבה, נוכל למנוע את השמדתנו."

ופראנץ אלט כותב:

"מדיניות שלום הינה יותר ממדיניות ביטחון. שלום הוא יותר מאשר אי הרג. שלום הוא עשייה. שלום ופיתוח כאן ובעולם השלישי, אינם ניתנים להפרדה. שלום וניצול האדמה, אינם מתיישבים זה עם זה. הרי ביכולתנו לגרום לסיום של חיים ראויים על כוכב הלכת הכחול, גם ללא נשק אטומי.

מתונות, השלמה וטוב לב, הינם יותר מאשר חוסר עוצמה פסיבי. שלום אינו קיים, כאשר אנו מנסים לפתור בעיות של אבטלה, על-ידי יצוא נשק. עבור רבים בעולם השלישי, החלה כבר מזמן מלחמת העולם השלישית.

שלום דורש חזרה בתשובה כוללת. שלום מתחיל כאשר אנו תופשים, שעלינו לחיות בצורה אחרת, כדי שאחרים יוכלו בכלל לחיות. לא רק הנשק שלנו, אלא גם סגנון חיינו, הורג."

פניית עורף למוכר

המוצא קיים בשינוי שיטתי של התרחקות מהמטריאליזם והליכה אל גישה רוחנית המחייבת את החיים. התרחקות מהאנוכיות, מתאוות הכסף והעוצמה, ומהרכושנות, ופנייה אל אהבת הזולת. התרחקות ממריבה, משקר ומקנאה, ופנייה לשלום, לאמת ולרוחב לב.

הרשימה יכולה להתארך עוד ועוד. צריכה להתרחש תפנית גדולה בכל רבדי החיים, כפי שברונו גרונינג דרש אותה. על האדם להתרחק

מחוסר האמונה החומרני, ולפנות לאמונה ולאמון באל. לפנות לאמונה באל האהבה. ברונו גרונינג סיכם זאת במילים הבאות:

"עד כה היו שנאה וקנאה לא רק בין הגרמנים, אלא בין כל עמי העולם. רק כאשר כל אחד ימצא את הדרך חזרה לאמונה, יגיע הקץ לשנאה זו. אז לא תהיה איבה בין עמי העולם והשלום העולמי יובטח."

האנושות לא תוכל בסופו של דבר, למצוא מוצא מהדילמה שיצרה, מלבד חזרה לאל, חזרה לאל הכל-יכול, והיכול גם לתקן מה שבני-האדם קלקלו על פני האדמה. תנאי יסודי לכך הינו, שהאדם יכיר במגבלותיו, כפי שפראנץ אלט ניסח זאת, או יגיע להכרה עצמית, כפי שאמר ברונו גרונינג. עליו להכיר בהיותו נברא ולא בורא. רק אז הוא יבין את האמת במילותיו הבאות של ברונו גרונינג:

"השטן הוא חזק, אך האל הינו כל-יכול."

"דברים רבים לא ניתן להסביר, אבל אין דבר שאינו יכול להתרחש."

"דבר אינו בלתי אפשרי עבור האל!"

הכוח לחזרה בתשובה: האהבה

כאשר מגיע האדם להכרת אפסיותו מול האל ומוכן לחזרה גדולה בתשובה, הוא זקוק לכוח רב כדי להשתחרר מנתיבי חשיבה מוכרים ומהרגלים ישנים. האל מעמיד כוח זה לרשותו, הוא רק חייב ללמוד כיצד לקלוט אותו לתוכו. ברונו גרונינג:

"הדבר החשוב ביותר הינו, שנכיר את עצמנו, ואחר-כך נלמד להכיר את גופנו, כדי לדעת מה אנו יכולים לתת ולהציע לגופנו, בכך שלא נחסום את עצמנו אלא ניפתח אל זה שאליו אנו משתייכים, וזה הינו ולעולם יהיה, האלוהים! שכן, אלוהים ייעד כוח זה עבורנו ועבור כל יצור חי".

ברונו גרונינג ממשיך ועוזר לאדם גם היום, להתחיל ולצעוד בדרך לאל ולהגשים את האידיאלים של החיים, לא לשאתם רק בלב או על

השפתיים, אלא להופכם למעשים. זוהי הדרך להצלת כל האנושות. על כל אחד ואחד ללכת בדרך זו. על כל אחד לחיות בשלום עם עצמו, כדי שיוכל לחיות בשלום עם העולם שסביבו. על בני-האדם היחידים לשאת את ההרמוניה בליבם, על מנת שהעמים יוכלו לחיות יחד בהרמוניה. רק כך תתגשם האוטופיה של השלום העולמי.

ברונו גרונינג תרם באופן מהותי ביותר לכך שהדבר שוב יתאפשר ביום מן הימים. וכך הוא אמר:

"האדם פועל לגרום לכך שהעולם ישקע, שיקרע בו קרע, אבל בקרע זה אני יודע לטפל".

"כדור הארץ מאיים להתפרק. אני שם סביבו טבעת ואז הוא אינו יכול להתפרק!"

"אני חי כדי שהאנושות תוכל להמשיך לחיות".

אולי זה נשמע יהיר, יתכן כי יש מי שהדבר נראה לו מוגזם, אולם זו האמת. ברונו גרונינג הביא לבני-האדם את אהבת האל. זו אהבת המסוגלת לשבור את עוצמת השטן ולהציל את כל האנושות משקיעה, ואת האדמה המעונה - מניצול יתר.

בתקופת השתתפותי בחוג ידידי ברונו, חוויתי את האהבה השוררת בין הידידים, שאינה מוכרת בעולם.

צפי

נביאי השקר אכן הגיעו, אך בצורה אחרת מהצפוי. הם יושבים בנקודות הבקרה של העוצמה, ומכוונים משם את מה שקורה בחברתנו המודרנית. כמו הקיסר הרומי נירון, הם מציעים לעם לחם ושעשועים, ומתעתעים בו לחשוב, כי הוא נהנה ממירב החירות האפשרית. האמת הינה, שבני האדם צורכים רק את מה שמוגש להם, בראש ובראשונה את הרוע. ברונו גרונינג דיבר על "קליקה" מסויימת מאוד. בזחילה איטית כמו מגיפה, היא חדרה לכל תחומי החיים והובילה את כדור הארץ אל עברי פי פחת. ניתן למצאם לא רק בתעשיית התרופות

ובמדע, אלא בכל מקום ומקום: בפוליטיקה, בכלי התקשורת, בכלכלה. לפיכך, העניין אינו יכול להיות בהוקעת ההתקדמות המדעית, או תופעות מסויימות. האנושות יכולה להיחלץ מהשפעת נביאי השקר, רק אם תפנה לאלוהים ותבצע תפנית מאנוכיות לאהבת הזולת. או אז, יאבדו נביאי השקר את כוחם ויעלמו מעל פני האדמה.

אז יגיע גם המדע, לתוצאות שונות לחלוטין מאשר השיג עד כה. אם האדם יפעיל את חוקי הבריאה מתוך הרמוניה עם האל והטבע, ייפתחו בפניו דרכים שכיום קשה לדמיין. אז לא תהרוס עוד הקידמה את הטבע, אלא תעניק ברכה לכל חי. האנושות תגלה אפשרויות שלא שוערו קודם, היא תוכל לנצל כוחות שכיום לא ניתן אפילו למדוד אותם באמצעות מכשור מדעי. אך כל עוד מתעלם המדע מקיום האלוהים וחוקיו, תישאר פעולתו עשייה חלקית, הגורמת להרס בשירות נביאי השקר.

האל מעמיד הכול לרשות בני-האדם, הם רק צריכים לקלוט את מתנותיו. אין צורך לפצל את האטום, לענות בעלי-חיים או לתמרן גנים. הכוח האלוהי הוא כל-יכול. בידי בורא כל היקום, כוחות שהמדענים בחלומותיהם הנועזים ביותר, אינם יכולים לתאר לעצמם. ואולם כוחות אלו נגישים רק לבני-אדם המכירים בענווה בתלותם באל, והפועלים מתוך רצון טוב. יהירות, שחצנות, שיגעון רדיפת כוח ותאוה לכסף, הינם המנעולים הנועלים את השערים למאגרי הכוח האלוהי הבלתי נדלים. כשתכיר האנושות כי היא תלויה באל, תהפוך האדמה מחדש לגן עדן.

לסיכום: מדוע ברונו גרונינג?

רבים העומדים לראשונה בפני "תופעת גרונינג", אינם יודעים מה לעשות איתה. זה לא מתאים לדרך החשיבה המושרשת של ימינו, ולא ניתן לארגון על-פי קטגוריות נתונות. גרונינג לא היה רופא וגם לא כהן דת, ועם זאת, דיבר על אלוהים וגרם לריפויים. כיצד התאפשר הדבר, ומדוע דווקא גרונינג?

ברונו הופיע בציבור בעת שבני-האדם נשאו בנטל הפנימי והחיצוני של המלחמה. חולי, סבל ומצוקה קבעו את תמונת המצב בגרמניה המובסת. גרונינג הגיע כדי לעזור. הוא קרא להם לשינוי במודעות ולחזרה בתשובה. הוא ידע שלא רק את הבתים יש להקים מחדש, אלא גם את בני-האדם, מבחינה גופנית ונפשית. לצורך כך, שיתוף הפעולה של הפרט, היה תנאי בל יעבור. החולה עצמו חייב היה לבטל את אמונתו במחלה ולאמץ את האמונה בריפוי. הוא חייב היה לוותר על הרגלים גרועים ולהישמע לחוקי האל.

ברונו גרונינג נתן לבני-האדם להבין, שהאל שולח ללא הרף כוח ריפוי, אותו יכול האדם לקלוט לתוכו. הוא הסביר לשומעיו כיצד הם יכולים לקלוט את הכוח, ושעשויים להגרם *Regelungen*. מה התועלת בכך שהאל שולח בהתמדה כוח ריפוי, אם האדם אינו קולט אותו? מה הטעם, אם האדם קולט את הכוחות, אולם עם הופעת כאבים מחדש, שוב מאמין במחלה ובכך קוטע את הליך ההבראה? לכמה אנשים ניתן היה לעזור, למשל בלורד (המתרגם: Lourdes הינו מקום עליה לרגל בצרפת, של מחפשי מזור), לו ידעו כי שם ישנו כוח, שביכולתם לקלוט, ושהכאבים המורגשים אינם אלא *Regelungen*?

ואולם, הדבר יוצא הדופן אצל ברונו גרונינג, הינו הריפויים הלא מעטים, כי אם רבים מספור, שהתרחשו באמצעותו, הלכה למעשה. ללא מאמץ גדול, הוא גרם לדבר שלא פעם תואר כ'החלמות' שלא תאומנה: משותקים יכלו להתהלך, עיוורים יכלו לראות. ולמרות ההמולה הגדולה סביב אישיותו, היתה בו הצניעות לומר:

"אל תודו לי, הודו לאל! הוא עשה זאת."

"לא אני מרפא, אלא הכוח האלוהי מרפא באמצעותי."

באמצעות שיטת ברונו גרונינג ובאמצעות הצלחותיו הגלויות לעין כל, מצאו רבים את הדרך חזרה לאל. למרות הרס המלחמה, פרוחה בליכם האמונה באל אוהב, שאינו מעניש אלא מרפא, אינו הורג אלא מחייה. לתוך המצוקה האפלה של התקופה שלאחר המלחמה, הביא ברונו גרונינג את אור האהבה, והעביר אל בני-האדם את האמון שניתן לשנות כל רע בטוב.

הוא בנה גשר מדרך היסורים אל הדרך האלוהית. הוא סיים את שלטון הסבל ולימד את האנשים להכפיף את עצמם להנהגת האל. האדם יכול באמצעות גרונינג להשיג מחדש את הקשר האישי אל האל, כך שבכל מצבי החיים, יוכל להיות מובל ומוגן על-ידו.

ואולם, ברונו אף עשה יותר מזאת - הוא נשא בסבל עד תומו, הוא נטל על עצמו את המחלה. לא בעלמא הוא אמר:

תנו לי את מחלותיכם! תנו לי את את דאגותיכם! אינכם יכולים להתמודד איתן בעצמכם! אני אשא אותן עבורכם. הגב שלי רחב."

בשבועות האחרונים לחייו עלי אדמות, הוא גילה לכמה חברים שכל המחלות שמהן השתחררו מחפשי העזרה, "הורדו" מהם באמצעות גופו. הוא קלט לתוך גופו את כל הכאבים והמצוקה של מחפשי העזרה.

הניעה אותו אהבה אינסופית לעזור לסובלים. אפילו איסור לפעול, עוינות ורדיפה, לא יכלו להסיטו מדרכו. הוא נשא בסבל עד תומו.

כמו כן, הוא לקח על עצמו גם דברים אחרים. בכך שאיפשר לאנשים שניסו לנצל את מצוקת הסובלים לעשיית רווחים, להתקרב אליו, הוא חשף את מעשיהם הרעים. רבים מבני-זמנו לא הבינו מדוע הקיף עצמו שוב ושוב בבני-אדם כאלה, ואולם הוא אמר:

"גם אם שגיתי בכך שסבלתי גנגסטרים לצידי, יש לכך גם הצדקה. אני יודע שהאנשים שואלים: 'אם גרונינג יודע כל כך הרבה מדוע סבל אותם לצידי?' הרי אני חייב להראות לבני-האדם (התוהים), מה טיבו של האיש. אני חייב להמציא להם הוכחות, ואחר-כך אני סובל מזה.

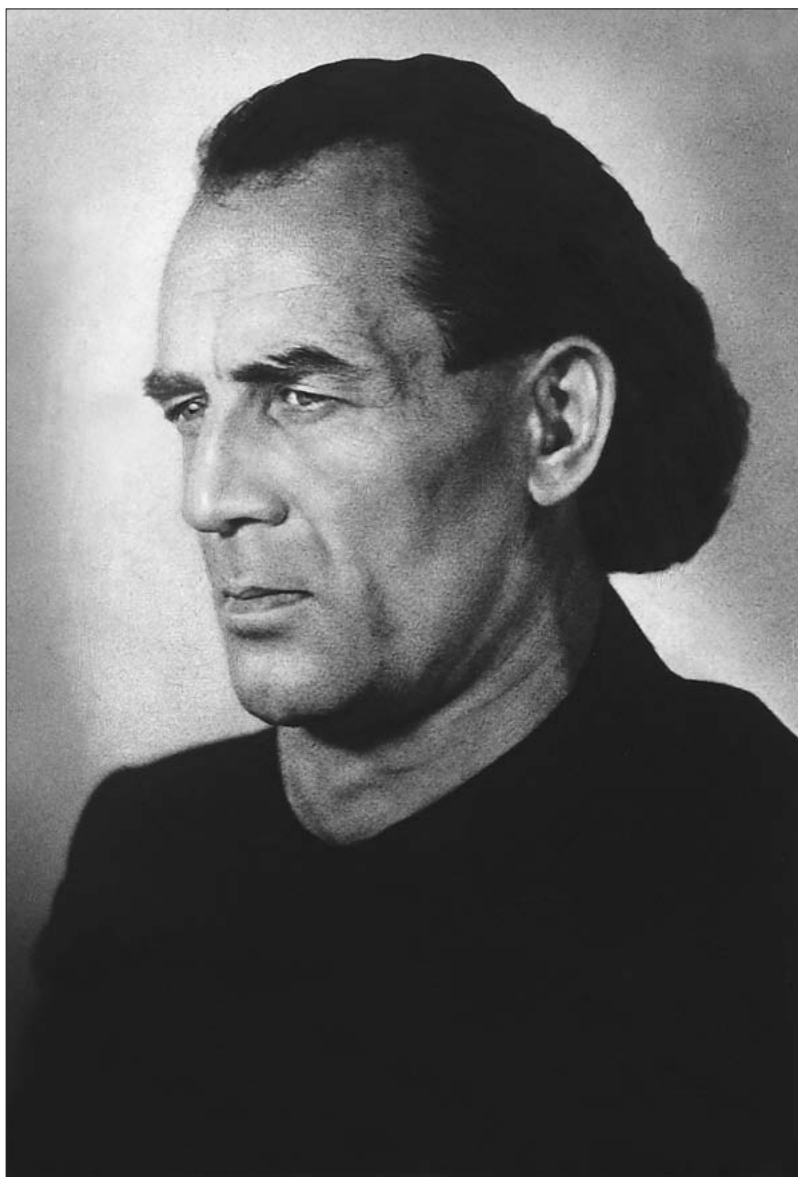
אך אין דבר. ישנם כל כך הרבה בני-אדם, שאכן כדאי לו לאדם אחד, לסבול עבורם."

בכך שברונו גרונינג הסגיר עצמו לפושעים אלה ולחם נגדם, הוא פינה את הדרך לסובלים, ואפשר לאנושות להשתחרר מסוג זה של בני-אדם, במוקדם או במאוחר. הוא קרע את את המסכה מעל פניהם, והיה בחייו מופת לכך, שאין לעשות עסקים ממצוקתם של בני-אדם אחרים. על-פי קנה מידה זה, ניתן להכיר כל אדם המדבר על מתן סיוע, בעודו מחפש רק את היתרונות לעצמו.

ואולם, הדבר הבלתי נתפש בנוגע לגרונינג, הינה העובדה שהריפויים מתרחשים גם לאחר מותו. גם כיום הוא משפיע, ולא נטל עימו לקבר את הכוח לרפא, אלא הוא פועל עדיין כיום. הריפויים אושרו על-ידי בדיקות רפואיות, ואי אפשר להפריכם. זאת עובדה: פעולתו של ברונו גרונינג לא חלפה. "תופעת גרונינג" הינה פנומנלית היום, יותר מאשר אי פעם. ההחלמות מתרחשות היום, כמו לפני 40 שנה. מספר הנרפאים גדל בהתמדה. מפעלו של ברונו מתפשט בהדרגה על פני כל העולם. מתרחשים אפילו ריפויי בעלי-חיים וצמחים. ברונו גרונינג פתח דרך, המובילה את כל היצורים החיים חזרה אל הסדר האלוהי. לא ניתן להכחיש או לעצור את המפעל: הריפוי הינו אמת! כל קורא יכול להיווכח ולהשתכנע בכך, על גופן שלו.

ברונו גרונינג:

"אנא מכם, אל תמהרו להאמין! אומר אני היום כמו תמיד: אינכם חייבים להאמין במה שאני אומר! איני דורש זאת. חובתכם הינה להשתכנע בכך בעצמכם".

"יש הרבה, שלא ניתן להסביר,
אך אין דבר שלא יכול להתרחש."

ברונו גרונינג

ב-1950 אף שם אחר לא גרם להתרגשות שכזאת כשמו של ברוננו גרונינג. אף אירוע לא גרם לתגובות מנוגדות כאלו שסבבו את ברוננו גרונינג. היו כאלה שאהבו וכיבדו אותו; אחרים שנאו ונלחמו בו. היו כאלה שעבורם הוא היה התקווה האחרונה לאחר דרך ללא הצלחה בניסיונותיהם השונים עם מדע הרפואה. עבור אחרים הוא היווה סכנה גדולה, עבור אלה שבמשך מאות בשנים יצרו תמונה של העולם שעמדה בפני סכנת התמוטטות.

איזה מין אדם היה ברוננו גרונינג שהצית רגשות כה עזים? היו שכרעו ברך בפניו; אחרים שלפו את חרבם. לא היה עוד אדם בן-זמנו שהביטויים "הושענא" ו"צילבו אותו!" בוטאו בקרבה כה רבה זה לזה.

ברוננו גרונינג:

תופעה השווה הסתכלות וחקירה.

Orderno. 973,02 hebräisch

(Das Wirken Bruno Grönings zu seinen Lebzeiten und heute)

חוג יידי ברונו גרונינג

